

အိမ်ထောင်ရေး
အိမ်ထောင်ရေး

ရာဇဝင်များ

BURMESE
CLASSIC

နှင်းဆီထွန်ရက်

မုန်းတယ်ဆိုတဲ့ခံစားချက်ကို
လူတိုင်းနီးပါးခံစားဖူးမှာပါ
နည်းနည်းလေးမုန်းတာတို့
ခါးခါးသီးသီးမကြည့်ချင်လောက်အောင်
မုန်းတာတို့.....စသဖြင့်
ခံစားဖူးကြမယ်ထင်ပါတယ်

ဘယ်အရာကိုဘယ်လိုပဲမုန်းမုန်း
ခင်ဗျားတို့အတွက်ပြဿနာမရှိပါဘူး
လွပ်လပ်စွာမုန်းလို့ရပါတယ်
ဒါပေမယ့်....
မိန်းမတစ်ယောက်ကိုတော့
ဘယ်လိုမုန်းတီးခြင်းမျိုးနဲ့မှ
သွားမမုန်းလို့ကံမိပါစေနဲ့.
အဲဒီလိုမုန်းမိလိုက်တာနဲ့တပြိုင်နက်...
(အခြားတစ်ဖက်မှာ)
အဲဒီမိန်းမကိုပဲ ချစ်မိသွားစေဖို့...
၉၉-၉၉ ရာခိုင်နှုန်းသေချာသွားပါလိမ့်မယ်

ကိုယ့်သေတွင်း
ကိုယ်တူးတာနဲ့အတူတူပါပဲ...
ကဲ.....ဘော်ဒါတို့
သင်္ကေတထားပေတော့

မြတ်နိုးစွာ

ဒီအိမ်ထွက်ရက်

BURMESE CLASSIC

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

ကေအက်စ်
ထုတ်ဝေသူ

ဦးပြည့်လင်း (၀၄၄၀၃)

တံခွန်တိုင်စာပေ

အမှတ် ၅၈၊ ၉၃-လမ်း၊

လှိုင်လှိုင်လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့၊

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်

၁၅၁၂

ပိုးစန္ဒာ ပုံနှိပ်တိုက်၊

အမှတ် ၁၁၉၊ ၃၂-လမ်း၊

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊

မြန်မာ့စာပေ

တံခွန်တိုင်စာပေ

အမှတ် ၅၈၊ ၉၃-လမ်း၊

လှိုင်လှိုင်လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့၊

တန်ဖိုး

၄၀၀

အုပ်စု

၅၀၀

ထုတ်ဝေသည့်လ

နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၁၃ - ပထမအကြိမ်

နိဂုံး

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲမေ့ ၅၅၀မေ့
- တိုင်းရင်းသား ညွှန်ကြားရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေး ၅၅၀မေ့
- အချုပ်အခြားအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲမေ့ ၅၅၀မေ့

ပြည်ပအားကစား

- ပြည်ပအားကစား ပုဆိန်ဖိုး အစဉ်ပြင်ပပီပီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးအတွက် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်နှေးအားကစားအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပအားကစား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးဆောင်မှု (၅)ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးအတွက် ညွှန်ကြားရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေး
- ညွှန်ကြားရေးပြည်ပသော ဒီမိုကရေစီနှင့် ရွှေ့သန်နိုင်စွမ်းတော် တည်ဆောက်ရေး
- ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးနှင့် တည်ဆောက်ရေးအတွက် နိုင်ငံတော်တည်ဆောက်ရေး

စီမံကိန်းတည်ဆောက်ရေး (၄)ရပ်

- စီမံကိန်းရေးရာကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီးခေတ်မီ စက်မှုနှင့် ထုတ်လုပ်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများတို့လည်း တက်ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- စေ့ကွက်စီမံကိန်းရေးရာနှင့် ပိုမိုပြင်ဆင် ပြင်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်စား ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို မန်တီနိုင်မှုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် နိုင်ငံတော်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

ကျွန်ုပ်တို့အတွက် (၃)ရပ်

- တစ်ဖွဲ့သားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကူအညီဖြင့် ပြင်ဆင်ရေး
- အဖွဲ့ဝင်၏ တာဝန်ထမ်းဆောင်မှုနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအခြေအနေအထား အကျိုးအမြတ်များ ပေးအပ်ပျက်စီးအောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- စစ်မှန်သောဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအောင် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်ဆန်းရေး
- တစ်ဖွဲ့သားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်ဆင်ရေး

ပြန်လား...
စီမံကိန်းရေးရာ...

BURMESE CLASSIC

တံခွန်တိုင် စာပေတိုက်

ရာဇဝင်ကို

နင်းထိကွန်ရက်

ရာဇဝင်ကို

တံခွန်တိုင်စာပေ ၂၀၁၃

၃၁၉ စာ၊ ၁၂၀၀ x ၁၈၈ စင်တီ

(၁)နင်းထိကွန်ရက်

မုန်းတယ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်ကို လူတိုင်းနီးပါး ခံစားဖူးမှာပါ
 ခပ်ပါးပါးလေး မုန်းတော့
 မကြည့်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးတော့
 ခါးခါးဘီးဘီးမုန်းတော့
 စသဖြင့်ပေါ့လေ ...
 မုန်းဖူးကြမယ်ထင်ပါတယ်။
 ဘယ်ဘာသာတွေကို ဘယ်လိုပဲမုန်းမုန်း ပြဿနာမရှိပါဘူး
 လွတ်လပ်စွာ မုန်းတီးလိုက်ကြစမ်းပါ
 ဒါပေမယ့် ...
 မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုတော့
 ဘယ်လိုမုန်းတီး ခြင်းမျိုးနဲ့မှ ဘူးမမုန်းလိုက်မိစေရ
 မုန်းလိုက်မိတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပဲ
 (စာခြားတစ်ခေတ်)
 အဲဒီမိန်းကလေးကိုပဲ ချစ်ဖွားမိဖို့ ၉၉-၉၉ ရာခိုင်နှုန်း
 သေချာဖွားလိမ့်မယ် ...
 ဒီလိုဆို ...
 ခင်ပွားထိုက်ထွက် ဘိပ်ကိုအန္တရာယ်ကြီးပါတယ်
 ကိုယ့်သေတ္တာ ကိုယ်ထူးရတာနဲ့ ခံစားချက်ချင်း
 အထူးထူးပါပဲ ...
 ကဲ ... ခေက်ဒါထို့ သတိသာထားပေတော့။

Z(ခေတ်)

ပြဿနာက ဒီလိုစတင်ခဲ့တယ် ...

စိတ်ရှုပ်ခြင်းဆိုသော စကားလုံးသည် ပြောတော့သာ
သာမှမဟုတ်တာ။ ထိုစိတ်ရှုပ်ခြင်းနှင့် နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ရင်ဆိုင်လာ
ရသောအခါတွင်တော့ သိပ်ကိုကသိကအောက်နိုင်စေသော ခံစား
ချက်တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ သူများတွေ့တော့မသိ။ သူမကတော့ သူမထံ
သို့ စိတ်ရှုပ်ခြင်းများကို ယူဆောင်လာပေးသော အရာမှန်သမျှကို
အသေမုန်းသည်။

ရာဇဝင်ကို

သူမထံတွင် စိတ်ရှုပ်စရာဆိုတာ များများစားစား မရှိချေ။ တစ်ခုတည်းသာရှိသည်ဟုပြောရပါမည်။ တော်ရုံတန်ရုံ ကိစ္စများကို သူမ စိတ်မရှုပ်ချေ။ ထိုတစ်ခုတည်းသော စိတ်ရှုပ် စရာသည် သူမအား နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဒုက္ခပေးနေတော့တာဖြစ် ပါသည်။ ထိုစိတ်ရှုပ်စရာကို ယူဆောင်(တက်ညီလက်ညီပင်) လာ ပေးသူများမှာ ယောက်ျားသားများဖြစ်ကြ၏။

သူမသည် မိန်းမသားတစ်ယောက်ဖြစ်နေခြင်းကို လုံးဝ မလိုလားချေ။ သူမသည် ရွေးချယ်ရသောယောက်ျားသား ဘဝကိုသာ လိုချင်ခဲ့သည်။ အားကျတောင့်တသည်။ ယခုကဲ့သို့ အရွေးချယ်ခံ မိန်းမသားဘဝကို မဖြစ်ချင်ခဲ့။ သို့သော် သူမဘာမှ မတတ်နိုင်။ ဘဝပေးကုသိုလ်ကံကိုက သူမအား မိန်းကလေး တစ် ယောက်အဖြစ်သာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ နေထိုင်ခွင့်ပေးခဲ့သည်။

ယခုတော့ သူမသည် မိန်းမသားတစ်ယောက်ဖြစ် ရုံသာမက ပုရိသတို့ သွားရေယိုလောက်သော ချောမောလှပသည့် မျက်နှာသွင်ပြင်နှင့် Body Structure ကိုပါ ပိုင်ဆိုင်ထား လေရာ သူမအား လက်ထပ်ခွင့်လိုက်တောင်းသော ယောက်ျားများ ဝိုင်း ဝိုင်းလည်နေခဲ့လေသည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူတို့ကိုငြင်းရ၊ ကန်ထုတ် ရ၊ ရှောင်ရ၊ ကွင်းရဖြင့် သူမ၏မနက်ဖြန်တိုင်းသည် စိတ်ရှုပ်စရာ အပြည့်ဖြင့် ဧရာဝတီကြီးနေလေ့ရှိသည်။

သူမအား propose လုပ်သူများစုသည် ဇွဲကောင်း ကြသည်။ သို့သော် ဘယ်ပုရိသကမှ သူမအား ရင်ခုန် စိတ်လှုပ်ရှား နေအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်းမရှိချေ။ ဒါဟာသူမကပဲ မချစ်တတ် ရှိလား၊ သူမကိုပဲ ချစ်တတ်လာအောင် သင်ပြပေးမယ်သူမရှိလို့ လားဆိုတာတော့ ကံဇာတ်ဆရာသာ သိပါလိမ့်မည်။ တစ်ခါတလေ တျတော့ လူတွေရူးသွပ်နေကြသော အချစ်ဆိုသောအရာကို သူမ ခံစားကြည့်ချင်မိတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် အချစ်ဆိုတာကို သူမရင်ထဲ ရောက်လာအောင် ဘယ်သူမှထည့်မပေးနိုင်သည့်အပြင် သူမကို propose လုပ်သူများသည် စိတ်ရှုပ်မှုများကိုသာ အလုံး အရင်းနဲ့ သယ်ဆောင်လာလေတော့၏။ ထိုအထဲတွင် ဇွဲအကောင်း ဆုံးနှင့် သူမကို စိတ်အရှုပ်စေဆုံးမှာ ဇင်ခန့်ဆိုသော ငတီပဲဖြစ်တော့ သည်။

သူမဘယ်သွားသွား နောက်ကနေ တကောက်ကောက် လိုက်၍ propose လုပ်လေ့ရှိသည်။ ဘယ်လောက်ငြင်းငြင်း မရ။ တော်ကိတွေကို တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရအောင် လာလာပွားလေ့ရှိ၏။ အသေမျက်နှာပြောင်သော ငတီပင်ဖြစ်သည်။

သူမသည် သူငယ်ချင်းမနှစ်ယောက်နှင့်အတူ YKKO တွင် CocaCola သောက်ရန် ထွက်လာခဲ့သည်။ CocaCola သည် သူမ၏ အနှစ်သက်ဆုံး အရည်တစ်မျိုးဖြစ်ပြီး YKKO တွင်သာ

ရာဇဝင်နိဂုံး

သွားရောက်သောက်လေ့ရှိသည်။ အိမ်မှာပင် သောက်လို့ရသော်လည်း သူမမသောက်။ YKKO တွင်သာ မကြာမကြာသွားရောက် ဝိမ်ခံသောက်ပါသည်။ အိမ်မှာသောက်ရသော ခံစားချက်နှင့် ဆိုင်မှာသောက်ရသော Feeling ချင်းက တူကိုမတူချေ။ ပြီးတော့ သူမသည် YKKO ၏ ဆိုင်တွင်း ခင်းကျင်းမှုကို နှစ်သက်တာလည်း ပါပါ၏။ (သူငယ်ချင်းမများက သူမကိုအရူးဟု ဟားကြသည်။)

သူမတို့သည် စကားတပြောပြောဖြင့် YKKO သို့ ကားပေါ်မှဆင်းကာ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ပိုးအိက သူမအား တံတောင်ဆစ်ဖြင့်တွက်ရင်း . . .

“ကဗျာ . . . နှင့် ရည်းစားထားသင့်ပြီသိလား”
“ဖြစ်ရပြီ . . . ငါက ဘာကိစ္စရည်းစားထားရမှာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ အကြောင်းအရင်းကို . . .”

သူမက နားမလည်သလို ပြန်မေးတော့ ပိုးအိက သူမပခုံးကို ပခုံးချင်းတိုက်လိုက်ရင်း . . .

“ကျွတ် . . . နှင့်တော်တော် brain မပြေးတာပဲ၊ နင့်မှာ အသေရရအရှင်ရရ လိုက်နေတဲ့ရွှေမင်းသားတွေက ဝိုင်းနေတာလေ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူတို့ကိုရှောင်ချ ကွင်းချ ငြင်းချက် ထုတ်ရနဲ့ ဘယ်လောက် စိတ်ပျက်စရာကောင်းလဲ၊ သူတို့တွေ ထဲက တစ်ယောက်လောက်ကိုသာ နှင့် ကောက်ချိတ်ထား

လိုက်ရင် ကျန်တာတွေ အလိုလိုလွင့်သွားမှာပဲ၊ ဒါဆို နှင့်လည်း တော်တော်ခေါင်းအေးသွားမယ် . . . ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ”

“အမလေး . . . တော်တော်ကောင်းတဲ့ idea ပါလား၊ ယောက်ျားတွေကို ကန်ထုတ်ဖို့အရေးပဲ ငါက ရည်းစား ထားရဦးမတဲ့၊ နှင့်ပြောသလို ပြဿနာထုပ်တွေ ရှင်းသွားတာက ထားပါတော့၊ ငါမှ သူတို့ထဲက ဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်မခုန်တာ”
“ဒါဆို ယာယီသဘောလောက်ပေါ့ဟ၊ ပြဿနာတွေ ရှင်းသွားမှ သူ့ကိုပါကန်ထုတ်လိုက်ပေါ့”

“ရပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတစ်ယောက်က ငါ့ကို တောက်တဲ့ ကပ်သလိုကပ်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ . . . မနိပ်ပါဘူးဟာ နှင့်အကြံက၊ ချိတ်ထားတဲ့တစ်ယောက်ကို ခေါက်ထားခဲ့လို့ ရတယ်ပဲထားဦး၊ သူနဲ့ပြတ်သွားမှန်းသိရင် ကျန်တာတွေက ပြန်လာမှာပါပဲ၊ ဘာထူးတော့မှာလဲ၊ ကြားထဲက ငါက ရည်းစားတစ်ခုလုပ်ဆိုတဲ့ ရာထူးကိုရတာပဲ အဖတ်တင်မယ်”

“မသိဘူးလေ . . . ငါလည်း စဉ်းစားမိတာကို ပြောတာ၊ နှင့်ကြည့်ရတာ ငါမောလွန်းလို့”

ပိုးအိပြောတာ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါသည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူမမှာ မတော်ရတဲ့ရည်းစားကိစ္စတွေ ရှင်းနေရ

ရခဲလင်္ကာ

တာ ဖတ်ဖတ်ကိုမောလို့။ ဒီကိုလာတုန်းကလည်း အေးအေးဆေးဆေးလာရတာမဟုတ်။ အိမ်ကထွက်ကတည်းက သူမကားနောက်မှာ ငတိတစ်ကောင်၏ကားက ပါလာသောကြောင့် ထိုင်တိုကိုလှည့်ပတ်မျက်ခြည်ဖြတ်ခဲ့ရသည်။

YKKO သို့ရောက်ခါနီးတော့လည်း ဆိုင်ရှေ့ထိကားကို မောင်းမလာရဲ။ ဆိုင်ရှေ့မှာရပ်ထားသော သူမကားကိုသာ သူမကိုလိုက်နေသောသူတစ်ယောက်ယောက် မြင်သွားပြီး ဆိုင်ထဲဝင်လာခဲ့လျှင် ဖိမ်ပျက်မည်စိုးသောကြောင့် ကားကိုဆိုင်နှင့် တော်တော်ဝေးဝေး လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ရပ်ထားခဲ့ပြီးမှ ဆိုင်ကို လမ်းလျှောက်လာခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ပိုရန်ကောဟုတော့ မထင်လိုက်ပါနှင့်။ လိုတောင်လိုပါသေးသည်။ သူမအဖြစ်က ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုကိုကျူးလွန်ထားသော တရားခံတစ်ယောက် ရဲများလက်မှ လွတ်အောင်ရှောင်တိမ်းနေရသည်နှင့် အလားသဏ္ဍာန်တူပါသည်။ ပြည်သူချစ်သော အနုပညာရှင်တစ်ယောက်တောင် သူမလောက်အနေအထိုင် ကျဉ်းကြပ်မှာမဟုတ်။ ဒါကြောင့် သူမ မိန်းကလေးမဖြစ်ချင်တာဖြစ်သည်။

သူမကိုသည် အာလူးဖုတ်ရင်း ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ဆိုင်ထဲသို့ ခြေလှမ်းငါးလှမ်းမျှသာ လှမ်းရသေးသည်။ ဖြူဖြူ၏ နောက်မှအင်္ကျီစကိုဆွဲထားမှုကြောင့် သူမခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားရ၏။

ခွဲအိတ်ရက်

“ဘာလဲဟ . . .”

ဖြူဖြူက သူမ၏ အင်္ကျီစကိုလွတ်ပေးရင်း ပြုံးစိစိမျက်နှာပေးဖြင့် ဆိုင်တွင်းတစ်နေရာကို မေးငေါ့ပြသဖြင့် သူမကြည့်လိုက်သောအခါ သူမအား သွားသုံးဆယ့်နှစ်ချောင်း အကုန်ဖော်ပြီး ပြု၍ လှမ်းလက်ပြနေသော ဇင်ခန့်အားတွေ့လိုက်ရသည်။ ရှောင်တာမှ တည့်တည့်လာတိုးနေသဖြင့် ဟိုးအောက်ဆုံးအဝီစိထိကျသွားသော စိတ်ဓာတ်ကိုဆွဲတင်ရင်း နီးရာဝိုင်းမှာပင် စိတ်ပျက်စွာဝင်ထိုင်ချလိုက်သည်။

Waiter လေးအား မှာစရာရှိတာမှာအပြီးမှာပင် သူမတို့ဝိုင်းသို့ ဇင်ခန့်က ရောက်လာတော့၏။

“ကဗျာ . . . ကိုယ်ထိုင်မယ်နော်”

ပြောသာပြောတာ လူကဖြင့် ခုံမှာဝင်ထိုင်နေတာ ဆစ်ပင်သာဆို အမြစ်တွယ်နေလောက်ပြီ။ မထိုင်နဲ့ဆိုရင်ရော သူက ဘာမှာကျနေတာပဲ။

“ကဗျာတို့ ဘယ်ကိုလာတာလဲ . . .”

ဝွတ်ကိုဝင်လုံးနေသော ဇင်ခန့်ဆိုသူအား သူမတူကြည့်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ဒီမှာထိုင်နေတာ မမြင်ဘူးလား။ ဒီကိုမလာလို့ ဘယ်ကိုလာရမှာလဲ . . .”

www.burmeseclassic.com

ရခလဝင်္ဂီကို

“ကဗျာကလည်း ဒေါသ်ချည်းပဲ၊ ကိုယ်က နှုတ်ဆက်စကား ပြောတာပါ။ ကဗျာတို့ ကြိုက်တာမှာကြာနေပါ၊ ကိုယ်ရှင်းမယ်”

“မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ ဝယ်စားနိုင်တယ် . . .”

“ကဗျာ ချမ်းသာတာ ကိုယ်သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က ဝယ်ကျွေးချင်လို့ပါ။ စကားပုံတောင်ရှိတယ်မလား၊ စေတနာ နဲ့ကျွေး သေဆေးတောင်စားရတယ်တဲ့”

“ဒါဆို ကျွန်မ ရှင့်ကို စေတနာပရပွနဲ့ သေဆေးဝယ်ကျွေး မယ်၊ ရှင်စားမလား”

သူမ စကားလည်းကြားရော ဇင်ခန့်သည် အိလည် လည်မျက်နှာကြီးဖြင့် အဲ . . . အဲဒါကတော့ဟုဆိုကာ နင်တင် တင်ကြီးဖြစ်နေသည်ကိုကြည့်ရင်း ပိုးအိနှင့်ဖြူဖြူထံမှ ရယ်သံတွေ တစ်ခါထွက်လာသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် Waiter လေးကမှာထားတာ တွေလာချပေးသည်။ သူမက CocaCola ဘူးကိုဖောက်၍ ဖန်ခွက် ထဲကို ငှဲ့ထည့်နေရင်းမှ ဇင်ခန့်ကို မျက်လုံးဝင့်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ရှင်သွားတော့လေ . . . ဒီမှာထိုင်နေလို့မရဘူး”

“အဲ . . . ကိုယ်သွားမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တောင်းထားတဲ့ အဖြေလေး”

သူမက CocaCola ဘူးကို စားပွဲပေါ်သို့ ဆောင့်ချ လိုက်သည်။ ငတိခန္ဓာကိုယ် တွန့်ခနဲဖြစ်သွား၏။

ခွဲအိတ်အိတ်ရက်

“ရှင့်ကို ကျွန်မ အပြတ်ပြောပြီးသားပဲ၊ လုံးဝစိတ်မဝင်စား ဘူး”

“ဒီလိုတော့ မစိမ်းကားပါနဲ့ ကဗျာရယ်၊ ကိုယ်ကဗျာကို တကယ် ချစ်တာပါ။ ကိုယ့်ကို ပြန်စဉ်းစားပေးပါနော်၊ စဉ်းစားတဲ့ အခါမှာလည်း ဒီအတိုင်းမစဉ်းစားပဲ အကြင်နာလေးတွေ ခေါင်းထဲထည့်ပြီး စဉ်းစားပေးပါကွာ . . . နော်”

“ကဲ . . . ရှင်သွားဦးမှာလား၊ ကျွန်မ ဒီကိုလာတဲ၊ နားအေး ပါးအေးနေချင်လို့လာတာနော်၊ ကျွန်မ ဒေါသမထွက်ချင်ဘူး၊ ရှင် . . . လစ်တော့”

သူမက ခပ်တင်းတင်းကြည့်ကာ အံ့ကြိတ်ပြောတော့ မှပင် ငတိက မထချင်ထချင်ဖြင့်ထွက်သွား၏။ ဒါတောင် သွားခါနီး ထိုယ်မျှော်လင့်နေပါရစေနော်ဟု ကြေကွဲပြသွားသေးသည်။ နွဲ့နေ ပုံများပြောပါတယ်။

“သနားပါတယ်ဟယ် . . . နင်ကလည်းစကားကို အေး အေးသက်သာ ပြန်ပြောလို့လည်းရသားနဲ့၊ ကိုယ့်ကို မုန်းနေ တဲ့လူမှမဟုတ်တာ၊ ချစ်နေတဲ့လူပဲ၊ ကောင်းကောင်းပြောဆို ဆက်ဆံလိုက်ရင်ပြီးရော . . .”

“အမလေး! မိဖြူဖြူ . . . ရွှေပြည်အေးတရားလာတော့ မနေနဲ့၊ သနားရင် နင်ပြန်ကြိုက်လိုက်၊ ဒီလောက်အထိတင်း

www.burmeseclassic.com

ရော့ဝင်ကိ

တင်း ဆက်ဆံနေတာတောင် အချိပ်လိုလိုက်နေတာ နှင် အသိ၊ နှင်ပြောသလိုသာ ခပ်ငေးအေးပြန်ဆက်ဆံလိုက် တော့ တွေးဝံ့စရာကောင်းမရှိဘူး”

“အင်းလေ . . . ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

ဖြူဖြူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ဇင်ခန့်ကို တစ်ချက်လှမ်းနှိုးသည်။ ပြီးနောက် ပခုံးကိုဟန်ပါပါတွန့်ရင်း ဒါ လည်းဝင်ပဲဟု ရေခွတ်လေ၏။ ပိုးအိကတော့ ကဗျာကို မျက်စောင်း တစ်ချက်ထိုးလာရင်း . . .

“နှင်ကိုကလည်း အသည်းမာတာပါ ကဗျာရယ်၊ ဒီလောက် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာတောင် ဘယ်တစ်ယောက်ကိုမှ ပြန်ရင် မခုန်တာအံ့ဩတယ်၊ ဒါ သာမန်ဖြစ်ရပ်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ထူးဆန်းတယ်၊ ငါ့အထင်ပြောရရင် နှင့်နံ့ရိုးကြားထဲမှာ ခံစား တတ်တဲ့ နှလုံးသားရောပါရဲ့လားမသိဘူး၊ လက်နဲ့လည်းစမ်း ကြည့်ပါဦး . . .”

“ဘာမှ စမ်းနေစရာမလိုဘူး၊ ပါတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ကို ရင်ခုန်အောင် ဖျားယောင်းနိုင်မယ့် ပုရိသ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ မမွေးသေးဘူး . . .”

“ကဗျာ . . . ကဗျာ . . . အအေးကိုပဲ ကုန်အောင်သောက် စကားကိုတော့ ချန်ထားဦး၊ အကုန်မပြောနဲ့၊ စောပါသေး

တယ်၊ အချစ်ဆိုတာက ပေါ်တင်ဝင်လာတတ်ပေမယ့် တစ် ခါတလေမှာ ချုံ့ခိုပြီးတော့ ရောက်လာတတ်တယ်ဟဲ့၊ အပြော မကြီးနဲ့ . . .”

ကဗျာပြီးမိသည်။ ပိုးအိသည် တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဤ ကဲ့သို့သော ဒဿနဆန်ဆန်စကားများကို အပီအပြင်ချွေတတ်လေ သည်။ ဟုတ်တာ . . . မဟုတ်တာဘေးချိတ်။ ယခုပြောလိုက်သော ပိုးအိ၏ စကားတစ်ခွန်းကတော့ ကဗျာရင်ကိုထိပါသည်။ အချစ် ဆိုတာ ချုံ့ခိုပြီးရောက်လာတတ်သည်တဲ့လား။ ဒီလိုဆိုရင် ကမ္ဘာ ပေါ်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အရူးအမူးချစ်နေကြသူများ သည် အချစ်၏ချုံ့ခိုတိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံထားရသူများဖြစ်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ကဗျာသည် ခေါင်းလျှော်ထားသဖြင့် ဆံပင်များကို အမြန်ခြောက်သွေ့သွားစေရန် hair dryer ဖြင့် မှုတ်နေစဉ်မှာပင် ဆက်ကိုင်ဖုန်းကမြည်လာသောကြောင့် ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကဗျာပြောနေပါတယ် . . .”

“ကဗျာ . . . ကိုယ်ပါ ဇင်ခန့်”

သူမ နှာခေါင်းကို ရှုံ့လိုက်မိသည်။ စိတ်ညစ်တာတွေ ခဏ ဒါတွေလည်းပါသည်။ ပုံမှန်ဆိုသူမသည် hand phone တွင် ဆင်နေသော နံပါတ်ကိုကြည့်ပြီးမှသာ လက်ခံစကား ပြောလေ့ ရှိတာဖြစ်သော်လည်း ယခုတော့ ဆံပင်ကိစ္စရှုပ်နေသောကြောင့် ခေါက်ကိုင်မကြည့်လိုက်မိချေ။ သူမမှန်းသိပါက သူမ နားထောင်မိ နည်းတုတ်ပါ။

“ဘာကိစ္စလဲ . . .”

“ကိုယ် . . . ကဗျာကို ထမင်းစားဖိတ်ချင်လို့ပါ။ မနက် ဖြန်က ကိုယ့်မွေးနေ့လေ၊ အဲဒါ ကဗျာနဲ့နှစ်ယောက်တည်း

ရာဇဝင်ကို

ထမင်းစားရင်း မွေးနေ့ပွဲကိုကျင်းပချင်လို့ပါ။ ကဗျာအား တယ်မလားဟင် . . . မနက်ဖြန်”

အောင်မာ . . . ရာရာစစ။ လာလာချည်သေး။ နှစ်ယောက်တည်းတောင် မွေးနေ့လုပ်ဦးမတဲ့။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့။ သူ့မို့ပြောထွက်သည်။

“ကျွန်မ . . . မနက်ဖြန် မအားဘူး”

“ဒါဆို သဘက်ခါရောအားလားဟင် ကဗျာ”

“မွေးနေ့က မနက်ဖြန်ဆို၊ ဒီလိုရက်ရွှေ့လို့ရသလား”

“ဒါက မွေးနေ့ရှင်ရဲ့ဆန္ဒနဲ့ပဲဆိုင်တာလေ၊ သန်ဘက်ခါလို့ ကိုယ်သတ်မှတ်လိုက်မယ်နော်”

“အား . . . သန်ဘက်ခါလည်းမအားဘူး၊ ဘယ်နေ့မှ မအားဘူး၊ ဒီမှာ ရှင့်ကိုမေးပါဦးမယ်၊ ရှင့်နဲ့ကျွန်မက နှစ်ယောက်တည်း ထမင်းလက်ဆုံစားရေအောင် ဘာတွေများပတ်သက်မှုရှိနေလို့လဲ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သိပ်အပိုင်တွက်မနေနဲ့”

သူမကအော်တော့ သူ့ဘက်ကခေတ္တတော့ တိတ်သွားသည်။ သူနှင့်ပတ်သက်၍ သူမထံမှာ ဘာခံစားချက်မှမရှိတာလုံးဝသေချာပါ၏။ ဒါကို သူ့ဘက်က ဇွတ်ဖန်တီးနေခဲ့သည်။ ထိုသို့လုပ်လေလေ သူမစိတ်ရှုပ်ပြီး သူ့အပေါ်ဒေါသ ထွက်လေလေ ဆိုတာ သူနည်းနည်းလေးမှ မတွေ့မိဘူးတဲ့လား။ အချစ်ဆိုတာ

ဇွတ်ဖန်တီးလို့မရဘူးဆိုတာကိုတော့ အချစ်နှင့်နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ခံစားဖူးသော သူမတောင်သိနေသေးတာ သူကဘာကြောင့်များသိသည်မသိ။

“ကဗျာရယ် . . . ကိုယ့်ကို ကစ်ခါလေးတောင် အခွင့်အရေးမပေးနိုင်ဘူးလား၊ ကိုယ်တောင်းဆိုနေတာပါ”

သူ့အသံက ချက်ချင်းဆိုသလို ဆွတ်ပျံ့သွားသည်။ သူမကတော့ သူမမြင်နိုင်မှန်းသိသော်လည်း ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ရင်း . . .

“sorry ပါ ကိုဇင်ခန့်၊ ကျွန်မက စိတ်မပါရင် ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ရှင့်ကို ကျွန်မ အကြံပြုချင်တာက ကျွန်မနဲ့ကင်းကင်းနေလိုက်ပါ။ ဒါဟာ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မှာပါ။ ရှင်လိုချင်နေတဲ့အဖြေမျိုး ကျွန်မဆီမှာမရှိဘူး၊ နောင်သည်းရှိလာမှာမဟုတ်တာ သေချာတယ်၊ အခု ရှင့်ခံစားချက်က နုပါသေးတယ်၊ ခံစားရလည်း ခဏပေါ့၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ရှင့်အတွက်မကောင်းဘူး၊ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ ရှင်ပဲကွဲမှာ၊ ကျွန်မလည်းရှင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရမ်းကိုညစ်နေပြီ၊ ကျွန်မသာ ရှင်နေရာမှာဆိုရင် ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်ချစ်လာမှာ မဟုတ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်အနားမှာ တွယ်ကပ်မနေဘူး၊ လောကမှာ မိန်းမမရွားပါဘူးရှင် . . . ”

“အချစ်ကတော့ ရှားတယ်လေ ကဗျာ၊ ကိုယ်ကြားဖူးတဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်၊ ချစ်ခြင်းမှာ အသွားအပြန်ရှိတယ်တဲ့”
“အဲဒါတွေ ကျွန်မ မသိဘူး၊ ကျွန်မ မကျွမ်းကျင်တဲ့ အကြောင်း အရာကိုဆက်ပြီး ဆွေးနွေးမနေချင်တော့ဘူး၊ တစ်ခုတော့ ပြောနိုင်တာရှိတယ်၊ လောကမှာ ကိုယ်ကပေးတိုင်းသာ ပြန်ရမယ်ဆိုရင် အသည်းကွဲတယ်ဆိုတဲ့စကားက ပေါ်လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ကျွန်မ ဖုန်းချပြီနော် . . .”

သူမဟန်းဖုန်းကို အပြီးပိတ်ကာ ခုတင်ပေါ်သို့ ပင်တင်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် hair dryer ကို ပြန်ကောက် ကိုင်လိုက် စဉ်မှာပင် တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ မေမေ၏ အသံချိုချိုကြီးက ထွက်ပေါ်လာ၏။

“သမီးရေ . . . ကဗျာ၊ သမီးအဘွားခေါ်တယ် . . .”
“ဟုတ် . . . သမီးသွားလိုက်မယ်”

သူမအင်္ကျီလဲကာ အဘွားအခန်းရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်၏။ ကဗျာတို့တွင် အိမ်သားလေးယောက်ရှိပါသည်။ ကဗျာဖေဖေ၊ မေမေနှင့် အဘွားတို့ပင်ဖြစ်သည်။ အဘွားက သူမ၏ သိပ်ချစ်သလို သူမကလည်း အဘွားကို ပြန်ချစ်သော်လည်း နှစ်ယောက်သားက မတည့်ကြချေ။ အဘွားသည် သူမအား တစ်နေ့တစ်မျိုးမရိုးရအောင် အပြစ်ရှာ၍ ဆူပူလေ့ရှိသည်။ သူမ ဒေါသ

ထွက်လျှင် ပို၍ချစ်စရာကောင်းသည်ဟု အဘွားကဆိုပါသည်။ အဘွားအခန်းရှေ့ရောက်တော့ အဘွား အခန်းတံခါးကပွင့်နေပြီး အထဲမှာ အဘွားမရှိ။ ထိုကြောင့် အောက်ထပ်ရုံဧည့်ခန်းထဲသို့ ဆင်းလာသောအခါမှ အဘွားကို တွေ့ရလေသည်။

“အဘွား ခေါ်တယ်ဆို . . .”

သူမက ထိုသို့မေးရင်း အဘွားရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ခေါ်တယ်၊ ရော့ . . . ညည်းဝယ်လာတဲ့ မျက်မှန်ကြီး ညည်းဘာသာတပ်၊ ကျုပ်တော့ မတပ်ဘူး”

အဘွားက မျက်မှန်တစ်လက်အား စားပွဲပေါ်သို့ပစ်တင်လိုက်ပြီး မျက်နှာလွဲသွားလေ၏။ သူမက မျက်မှန်ကို ကောက်ယူကာ အဘွားကိုတစ်လှည့် မျက်မှန်ကိုတစ်လှည့်ကြည့်ရင်း ဇဝေခေါ်ဖြစ်သွားရသည်။ ဤမျက်မှန်သည် သူမ အဘွားအတွက်ဝယ်လာခဲ့ခြင်းပင်။ အဘွားက တစ်နေ့တုန်းက မျက်မှန်လဲဦးမယ်ဟု ပြောနေသောကြောင့် မနေ့က ကဗျာ ရွှေဘုံသာလမ်းထဲရောက်တုန်း အဘွားအတွက်ရည်စူးပြီး ဤမျက်မှန်လေးကို ဝယ်လာခဲ့တာ။ မျက်မှန်က လူကြီးတပ်ရိုးရိုးလေးပါ။ စောစောလေးကမှ အဘွားကို ပေးခဲ့တာ။ အခုတော့ မတပ်ချင်ဘူးတဲ့။ ဘာတွေများစိတ်တိုနေပါလိမ့်။

ရာဇဝင်ကို

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘွားရဲ့ မျက်မှန်က ကောင်းပါတယ်”

သူမကမျက်မှန်ကို တပ်ကြည့်လိုက်ရင်းဆိုတော့ အဘွားက မျက်နှာလွဲနေရာမှ ဆတ်ခနဲလှည့်လာကာ . . .

“ဘာကောင်းတာလဲ၊ ဘာကောင်းတာလဲ၊ ဒီလောက်ပုံတုံး နေတဲ့ မျက်မှန်ကြီးကိုများ ငါကတပ်စရာလား၊ ဒီလောက် တိုးတက်နေတဲ့ခေတ်ကြီးထဲမှာ မျက်မှန်ဒီဒိုင်း ဆန်းဆန်း တွေမှ ပေါလွန်းလို့၊ ငါ အခုလောလောဆယ် တပ်နေတဲ့ မျက်မှန်အဟောင်းကိုပဲကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဘယ်လောက်မိုက်လဲ (ရွှေရောင်ကိုင်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပါဝါမျက်မှန်လှလှ လေးကို အဘွားက ဟန်ပါပါပင့်တင်ပြလိုက်ရင်း) ကြည့် စမ်းပါဦး . . . အခု ညည်းဝယ်လာတဲ့ မျက်မှန်ကြီးကို ကိုင်းကြီးကလည်း အတုတ်ကြီး၊ ပြီးတော့ ဖိုက်ဘာကိုင်းကြီး ဒီဒိုင်းကလည်း ပုံတုံးကြီး၊ ဂျပန်ခေတ်က စကားပြန်တွေ တပ်တဲ့မျက်မှန်တောင် ညည်းမျက်မှန်လောက် ပုံတုံးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တပ်ချင်စရာက တစ်စက်လေးမှမကောင်းဘူး၊ ရွံ့စရာကြီး . . . ”

အဘွားသည် မျက်နှာကိုမဲ့ကာရွံ့ကာဖြင့် ပြောနေ တော့တာဖြစ်သည်။ သူမက မျက်မှန်ကို စားပွဲပေါ်အသာပြန်တင် ရင်း . . .

“အဘွားကလည်း မျက်မှန်က အဘွားနဲ့လိုက်ပါတယ်၊ ပြီး တော့ အဘွားတို့လိုအရွယ်တွေ ဒီလိုမျက်မှန်တွေပဲတပ်နေ တဲ့ဟာ၊ အဘွားကျမှ . . . ”

“အို . . . သူတို့ကသူတို့ ငါကငါပဲ၊ ဒီလောက်ဒိတ်အောက် နေတဲ့မျက်မှန်ကြီးကို ငါကတော့မတပ်ဘူး၊ လူက အသက် ကြီးလို့ ရှုပါကချူချာနေပါတယ်ဆိုမှ ဒီဟာကြီးတပ်လိုက်ရင် ဝှမ်းသွားမှာပေါ့၊ ဒီလိုမျက်မှန်တွေ လမ်းဘေးမှာ ပုံရောင်း နေတောင် ဘယ်သူမှဝယ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သိလား . . . ကျွတ်၊ ငါ့မြေးလုပ်နေပြီး ငါ့အထာကိုမသိတာ အံ့ပါရဲ့၊ နင့်ကို မြေးတော်ရတာ လုံးဝမလန်းဘူး . . . ”

“အဘွားနော် . . . စေတနာနဲ့လည်း ဝယ်လာပေးရသေး တယ်၊ စေတနာကို မစော်ကားနဲ့၊ ကျေးဇူးမတင်ရင်နေ ဟိုဟာတော့ လှန်မပြန်နဲ့”

“ဘာစေတနာလဲ၊ ဖွတ်စေတနာလား၊ ဟွန်း . . . မျက်မှန် ဒီဒိုင်းကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ဝယ်လာသူရဲ့ စေတနာကို မှန်း လို့ရတယ်၊ ဈေးပေါတာကြီး ဝယ်လာပြီးတော့များ၊ လာလာ ချည်သေး . . . ”

သက်သက်မဲ့ရစ်နေသော အဘွားကို သူမဘယ်တုန်း ကမှနိုင်အောင် မပြောနိုင်ချေ။ အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင်

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်ကြီး

လူငယ်တွေသုံးသည့် ဗန်းစကားများကို ကျွမ်းကျင်စွာ အသုံးပြု တတ်သောအဘွားသည် နေရာတကာ သူမနှင့်အပြိုင်လန်းချင် သောသူဖြစ်သည်။ အသက်ကြီးသွား၍သာ အားမတန်လို့မာန်လျှော့ ထားပုံရသည်။ ဒါတောင် ကဲလို့ရသမျှကဲပြီး လန်းလို့ရသလောက်ကို အပီအပြင်ရအောင် လန်းလေ့ရှိပါသည်။ ဖြူနေပြီဖြစ်သော ဆံပင် များကို တစ်ပတ်တစ်ခါနီးပါး ဆေးဆိုးထားသောကြောင့် အဘွားဆံပင်များသည် အမြဲနက်မှောင်နေတော့တာဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူမသည် အဘွားအား “နောက်ဆို့ အဘွားကို ဘာမှဝယ်လာမပေးတော့ဘူး”ဟု ပြောပြီး အဘွားရှေ့မှ ထလာခဲ့ရတော့သည်။ မော်ဒန်အဘွားကလည်း သူမအား ဆတ် ဆတ်ထိမခံ ပြန်ပြောလိုက်ပါသေး၏။

“ကျုပ်ကလည်း လိုချင်လွန်းလို့ . . . ”

တဲ့။ အဲဒါသာကြည့်ကြပေတော့။ သူမသည် အဘွား ကိုချစ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ဤသို့သော အဘွား ကိုပိုင်ဆိုင် ထားရခြင်းအတွက် မရှိတော့သော အဘိုးကိုသာ အပြစ်တင်နေမိ တော့တာဖြစ်သည်။ အဘိုးသာ အဘွားကို မယူခဲ့ပါက သူမနှင့် အဘွားလည်း ဘာမှတော်စပ်မှာမဟုတ်။ အဘိုးသည် အဘွားအား တယ်နေရာကိုများကြည့်ပြီး ယူခဲ့ပါလိမ့်။

“ငါ မယူဘူးလို့ ပြောနေတယ်နော် . . . ”

သူမသည် အနောက်ကနေ တကောက်ကောက် လိုက်လာပြီး ရည်းစားစာအတင်းပေးနေသော ငတ်အား ခပ်ဆတ် ဆတ်ပြန်အော်ပစ်လိုက်သည်။ စိတ်က ကျွတ်လာပြီ။ ဒီလောက် လူတွေရှုပ်နေတဲ့ ပလာဇာထဲမှာ ဒင်းမို့အရှက်မရှိ အတင်းလိုက်ပေး ခဲ့သည်။ သူမရှက်သော်လည်း သူမကတော့ ရှက်သည်။ လူတွေက ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်နေကြသည်မှာ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေသည့် အလား။

“ယူသွားပါ ကဗျာရယ် . . . ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ကို သွန်ချထားတာမို့ပါ”

“မယူပါဘူးဆို ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဆက်လိုက်မလာနဲ့ နော်၊ လိုက်လာရင် လိုက်နောက်ယှက်နေပါတယ်ဆိုပြီး လုံခြုံ ရေးကိုခေါ်တော့မှာ၊ မယုံမရှိနဲ့၊ သတ္တိရှိရင်လိုက်လာခဲ့”

ငတ် ဖြိုသွားပုံရသည်။ ပေစောင်းပေစောင်းဖြင့် ရင် ကျန်နေခဲ့၏။ တကယ်က သူမ ပလာဇာကို တစ်ယောက်တည်း

www.burmeseclassic.com

ရော့လဝဒီကို

ဈေးလာဝယ်တာပါ။ ယခုတော့ အကြင်နာတွေထွက်ပေးနေတဲ့ ကာလနဂါးတစ်ကောင်ကြောင့် ဈေးဝယ်ချင်စိတ်တောင် ကုန်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဖြူဖြူဆီသို့ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

“မိဖြူလား . . . ငါ YKKO မှာရှိမယ်၊ နှင် ပိုးအိကိုခေါ်ပြီး လာခဲ့ပါလား၊ ငါ စောင့်နေမယ်၊ OK! See You”

သူမ ဖုန်းပိတ်ကာ ပလာဇာထဲက ပြန်ထွက်လာပြီး YKKO သို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ထိုဆိုင်နှင့်သူမသည် ရေစက်ရှိသည်လားတော့ မပြောတတ်။ စိတ်ရှုပ်လာတိုင်း သူမ ထိုဆိုင်လေးသို့ သွားထိုင်ပြီး relax လုပ်လေ့ရှိပါသည်။ ကားကိုဆိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်ထားခဲ့လိုက်ပြီး ဆိုင်သို့လမ်းလျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဆိုင်ရှေ့သို့ သူမအရောက်မှာပင် မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို သူမ ရင်ဆိုင်လိုက်ရတာဖြစ်သည်။

အဲဒါကတော့ သူမဘေးတွင် ကားတစ်စီးက လျှောခနဲထိုးရပ်သွားကာ ကားပေါ်မှ ပန်းစည်းတစ်စည်းကို ကိုင်ထားသော ဇင်ခန့်သည် ဆင်းလာပြီးနောက် သူမရှေ့တွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်တာပဲဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက် သူမ ကြောင်သွားရသည်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာများကလည်း ကိုရီးယားဇာတ်ဝင်ခန်းဆန်နေသော သူမတို့အဖြစ်ကို ရပ်ကြည့်နေကြလေ၏။ သူမ ဆွဲအနေတုန်းမှာပင် ဇင်ခန့်က သူမကိုမော့ကြည့်၍ ပန်းစည်းကို ကမ်းပေးလာရင်း . . .

“ကဗျာ . . . ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်ပါနော်”

ဟု ပြောလာလေ၏။ လုံးဝအသစ်ဖြစ်သည်။ အခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်သာ သူမနေရာမှာဆိုရင် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် နှလုံးအခုန်ရပ်ကာ ရှော့သွားနိုင်ပါသည်။ သို့သော် သူမကတော့ ထိုသို့မဖြစ်ချေ။ စိတ်လှုပ်ရှားရမည့်အစား စိတ်တွေသာ တအားညစ်သွားရတာဖြစ်သည်။ သူ၏ လုပ်ရပ်သည် သူ့အတွက်တော့ မသိချေ။ သူမအတွက်တော့ တော်တော်ပေါကြောင်သောလုပ်ရပ်ဟုသာ သူမခံစားရပါသည်။ လူတွေ ကြည့်နေသောကြောင့် သူမ၏ ရှက်ခြင်းတရားတို့သည်လည်း ထကြွလာခဲ့ပြီး သူပေးလာသော ပန်းစည်းကိုပင် မယူအားပဲ တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့် ကြည့်ကာ . . .

“ကိုဇင်ခန့် . . . ရှင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ ထလေ လူတွေ ကြည့်နေကြတယ်၊ ရှင် မရှက်ဘူးလား”

ဇင်ခန့်က ခေါင်းယမ်းရင်း . . .

“မရှက်ဘူး၊ ထလည်း မထဘူး၊ ကဗျာအချစ်ကိုရဖို့ဆိုရင် ကိုယ်ဘာမှအရေးမစိုက်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်ပါနော်၊ ကဗျာ . . . နော်”

ဟု . . . ခပ်ဆွေးဆွေး ပြောလာပါသည်။ သူမသည် စိတ်တွေတအားကို ညစ်လာတာရော၊ ရှက်တာရောပေါင်းကာ ခေါင်းကိုသာ တဗျင်းဗျင်း ကုတ်နေမိပါတော့သည်။ ရည်းစားစကားပြောခံရပေါင်း အခါတစ်သောင်းမက ကြုံဖူးသော်လည်း ဒီလိုပုံစံမျိုးနှင့်တော့ မကြုံဖူးသေးပါ။

ရာဇဝင်တို

“ကဲ . . . ထပ်တော့ရှင်၊ ရှင် မရှက်တတ်ပေမယ့် ကျွန်မ ရှက်တယ်၊ ကျွန်မ ဒေါသထွက်ခင်ထတော့”

“ဟင့်အင်း . . . မထဘူး၊ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ပြောမှ ဒီ နေရာကနေ ကိုယ်ထမယ်၊ မပြောရင်ဘော့ ကိုယ်မထဘူး”

ခေါင်းမာစွာ အကြပ်ကိုင်နေသော ဇင်ခန့်အား သူမ အတော့်ကို အမြင်ကတ်သွားရသည်။ လူတွေလည်း ကြည့်လှပြီ။ ဒင်းက ကြေကွဲပြနေတုန်း။ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ဒီလိုနည်းမျိုးနဲ့ အဖြေတောင်းလျှင် သူမဆီကအဖြေကိုလည်းရမယ်လို့ တွက်ထားပုံ ရသည်။

“ကိုဇင်ခန့် . . . ရှင် မထသေးဘူးလား၊ ရှင်ဘော်တော် အရှက်မရှိတာပဲ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ငှူးထောက်ရ လောက်အောင် ရှင့်ရဲ့ယောက်ျားသိက္ခာတွေ၊ မာနတွေ ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ ဒီလုပ်ရပ်အတွက် ရှင့်ကို ကျွန်မသိပ် အထင်သေးတယ်၊ ကျွန်မက ဒီလိုခပ်ည့်ည့်နဲ့ မိန်းမတစ် ယောက်ကို အောက်ကျို့ခံတတ်တဲ့ယောက်ျားတွေဆို လုံးဝ အထင်မကြီးဘူး၊ ဒီအချိန်မှာ သေချာသွားတာ တစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒါ ကျွန်မ လက်တွဲဖော်ဟာ ရှင်လုံးဝ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ၊ ရှင်ဘာသာ ထချင်ထ၊ မထချင်လည်း တစ်သက်လုံးသာထိုင် နေပေတော့၊ ကျွန်မကတော့ သွားပြီ . . . ”

သူမသည် ဆိုင်ထဲလည်းမဝင်ချင်တော့။ ဇင်ခန့်ဆို သူ့ကိုလည်း စိတ်ကုန်သလို ပြောစရာစကားပါကုန်သွားသဖြင့် လာ ရာလမ်းကို ပြန်လှည့်ရန်ပြင်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူက သူမလက် တစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲထားလေ၏။

“ဘာလုပ်တာလဲ . . . အခုလွတ်”

“မလွတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ပြောမှ လွတ်မယ်”

“ဘာကိစ္စပြောရမှာလဲ၊ ရှူးနေလား၊ လွတ်စမ်းလက်ကို”

သူက ခေါင်းယမ်းသည်။ သူမရင်ထဲသို့ ဒေါသတွေ က တစ်စတစ်စတိုးဝင်လာသည်။

“လွတ်လို့ပြောနေတယ်နော် . . . ”

“ကိုယ်မလွတ်နိုင်ဘူး . . . ”

သူမ သည်းခံနိုင်ခြင်း Limit ကို ကျော်သွားပြီ။ ဒေါသ တယ်ထိပ်တက်ဆောင့်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူမ လက်တွေက လည်း အပြီးကြီးစွာ လှုပ်ရှားသွားကြသည်။

“ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လှတာ၊ ကဲဟာ . . . ကဲဟာ . . . ကဲဟာ”

သူမသည် ဇင်ခန့်လက်ထဲမှပန်းစည်းကို ဆွဲယူပြီး ထို ပန်းစည်းဖြင့်ပင် ဇင်ခန့်ကို သုံးလေးချက်ဆင့်၍ ရိုက်ပစ်လိုက် သည်။ မြေပြင်ပေါ်တွင် ပန်းပွင့်အကြွေများ ကျပြန်သွားကြသည်။

ရောဂါဝင်္ကီ

သူက သူမကို မလုံကြည်နိုင်သလို မော့ကြည့်လာသောအခါ သူမက လည်း သူ့ကိုတမင်မှေးကျဉ်းထားသော မျက်လုံးများဖြင့် ပြန်ကြည့် ပေးလိုက်ရင်း . . .

“အဲဒါ မှတ်ထား၊ နောက် ဒါမျိုးလာမလုပ်နဲ့၊ မရဘူး”

ဟု . . . ဆိုကာ ကိုင်ထားခံရသောလက်ကို ဆောင့် ချန်းလိုက်ပြီး ရုပ်ကားရာကားဆီသို့ ဟန်ချက်မပျက်အောင် ထိန်းလျှောက်သွားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကားပေါ်သို့တက်ကာ မောင်းထွက်လာခဲ့တော့၏။ ဤအဖြစ်အပျက်အား အစအဆုံး စိမ်ပြေနပြေကြည့်နေသော မျက်လုံးတစ်စုံကိုတော့ သူမ သတိ မထားမိခဲ့ချေ။

ထိုမျက်လုံးတစ်စုံကိုသာ သူမ မြင်တွေ့ခဲ့မိပါက သူမ နှလုံးသား၏ကံကြမ္မာသည် တစ်နည်းတစ်ဖုံပြောင်းလဲ သွားနိုင် သော်လည်း သူမသည် ထိုမျက်လုံးများအားလုံးဝ သတိမထား မိခဲ့ချေ။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူမနှလုံးသားသည် ကဝေတစ်ကောင်၏ ပြုစားမှုအောက်၌။

နောက်တစ်နေ့တွင် သူမထံသို့ ပိုးအိနှင့်ဖြူဖြူသည် (Question Marks) ပေါင်းများစွာကို သယ်ဆောင်ရင်းရောက်ချ လာတော့တာဖြစ်သည်။ သူမက မနေ့ကအဖြစ်အပျက်အား ပြန် ထည်ပြောပြလိုက်သောအခါတွင် ၎င်းတို့ထံမှ ဝေဖန်သံတွေ အမျိုး မျိုးသောရှုထောင့်မှ ထွက်ပေါ်လာကြတော့၏။

“ဟယ် . . . ဒါကတော့ နင်လွန်တယ်လို့ ငါထင်တယ် မိကဗျာ”

သူမလက်မောင်းအား ဖတ်ခနဲရိုက်ရင်းပြောလိုက် သော ဖြူဖြူစကားကြောင့် သူမ အင်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်ကို

“ငါ ဘာလွန်လို့လဲ . . .”

“လွန်တာပေါ့ . . . လွန်တာမှ ဂိတ်ဆုံးထိတောင်လွန်တာ၊ ကိုယ့်ကို ဒီလောက်ကြွေပြဲနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်လိုက်တာ လွန်တာမဟုတ်လို့ ဘာလဲ . . .”

“သူ့လုပ်ရပ်ကိုလည်း ထည့်တွက်ဦးလေ၊ လူတွေရှေ့မှာ ငါ့ လက်ကိုဆွဲ ခူးထောက်ပြီးတော့ လူနာ အမဲခြောက်တောင်း သလို ငါ့အချစ်ကို ဇွတ်ပူဆာနေတာ၊ ငါလည်း ရှက်တာပေါ့။ ဘယ်လောက်ကြောင်သလဲ . . . ပြော”

“ဒါ ကြောင်တာမဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ချစ်တာ တန်ဖိုးထားတာ ခေါ်တယ်မှတ်ထား၊ ဘယ်ယောက်ျားလေးကမှ နှစ်နှစ်ကာ ကာမချစ်မိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထံက အချစ်ကို ခူး ထောက်မတောင်းခံဘူး၊ အခုဇင်ခန့်က နင့်ကို လုံးဝခိုက် နေလို့ သူ့ယောက်ျားသိက္ခာကိုတောင်စတေးပြီး နင့်ရှေ့မှာ ခူးထောက်တာပေါ့။ ဘယ်လောက်မိုက်လဲ၊ နင်သာ ခံစား တတ်မယ်ဆိုရင် ဆယ်ခါပြန်ဖျားသွားနိုင်တယ်၊ ငါသာဆို အရည်တောင်ပျော်သွားမလား မသိဘူး၊ အခုတော့ နင်က အရည်မပျော်တဲ့အပြင် အပီဆော်ထည့်လိုက်တာ ဘယ်လောက် ဆိုးဝါးလဲ . . . ကဲ”

သူမသည် မနေ့က ဇင်ခန့်၏ မျက်နှာအားပြန်၍ ခြင်္သေ့ကြည့်မိလေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ခါတိုင်းနေ့တွေနှင့် တူ ဘာမှန်းမသိသော အရိပ်အရောင်တစ်မျိုးဖြင့် ထူးခြားလေး နတ်နေခဲ့တာကတော့ အမှန်ပင်။ ပြီးတော့ သူမ အပေါ်ထားသော သူ၏ခံစားချက် အတိမ်အနက်ကိုလည်း သူ့မျက်လုံးများက ဖော် ဆောင်ပြသနေခဲ့သည်။

ပြီးတော့ သူမရှေ့မှာ ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သော သူ့လုပ်ရပ်သည် သာမန်ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို သာမန်ချစ်ရုံဖြင့် မလုပ်နိုင်သော လုပ်ရပ်ပင် ဖြစ် သည်။ ထိုလုပ်ရပ်၌ ယောက်ျားလေးမာနတွေ၊ သိက္ခာတွေအားလုံး အသေသတ်ခြင်းခံထားရသည်။ လုံးဝကြွေဆင်ပါပဲ။ ဖြူဖြူ ထောင်းနှင့်ဆိုရလျှင် သူမနေရာ၌ အခြား မိန်းကလေးတစ်ယောက် သာဆို သူ့အပေါ်၌ အပြတ်အသတ်ကြွေကျသွားနိုင်မည်ထင် သည်။

ဒါတွေကိုသိနေပါလျက် သူမ ဘာကြောင့် သူ့ကိုဗျင်း ချစ်တာပါလဲ။ အဖြေက တစ်ခုတည်း ရှင်းရှင်းလေးပင်။ သူမ သူ့အပေါ် လုံးဝ ရင်မခုန်သောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့လုပ်ရပ် မှန်သမျှသည် သူမကို Heart မထိစေဘဲ စိတ်ညစ်မှုတွေ ပေးစွမ်းနေခဲ့တာဟူသော သတ်မှတ်ရပါလိမ့်မည်။

ရာဇဝင်တို

ပိုးအိက သူမ၏ မူဟန်အတိုင်းမေးစေကို လက်ဖြင့်ပွတ်ရင်းမှ . . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ကဗျာအနားကို ဇင်ခန့်ကပ်ရဲတော့မှာ မဟုတ်ဘူး . . .”

“မကပ်တော့လည်း ကောင်းတာပေါ့ဟာ၊ တစ်ဒုက္ခအေးတာပေါ့၊ ဝမ်းတောင်သာသေး”

သူမက ပြုံးပြုံးကြီးဆိုတော့ ဖြူဖြူက အမြင်ကတ်သလို မျက်စောင်းထိုးသည်။ အမှန်တကယ်ပင် သူမစိတ်ထဲ၌ အနှစ်ထုပ်ကြီးတစ်ခု ရှင်းသွားသလို လွတ်လပ်သောအရသာ တစ်မျိုးကို ခံစားနေရတာပဲဖြစ်သည်။ ပိုးအိကတော့ သူမကို ပြုံးကြည့်ရင်း အဓိပ္ပာယ်ပါသော စကားတစ်ခွန်းကို ဆိုလာလေ၏။

“ငါကတော့ နင့်ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသားကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီ ကဗျာ . . .”

ပိုးအိကကားကြောင့် ဖြူဖြူက ဗုဒ္ဓေါ . . . အထူး အဆန်းပါလားဟု ခန့်သည်။ သူမသည်လည်း ထူးဆန်းနေသော ပိုးအိ၏စကားကို စိတ်ဝင်စားသွားမိတာအမှန်ပင်။ သူမက ပိုးအိထံ မျက်ခုံးပင့်ကြည့်လိုက်ရင်းမှ . . .

“နင့်စကားကို ရှင်းစမ်းပါဦး . . .” ဆိုတော့ ပိုးအိကပြုံးသည်။ ပြုံးမှ စကားကိုဆက်၏။

အသိအမှတ်ပြု

“ဟုတ်တယ် . . . ငါ နင့်ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသားကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဒီလောက်တောင် ယောက်ျားအများ အပြား တံခါးခေါက်နေခဲ့တာတောင် နင့်နှလုံးသားက လုံးဝမနိုးဘူး။ အံ့ဩစရာမကောင်းဘူးလား ကဗျာ၊ သေချာတာတစ်ခုက နင့်နှလုံးသားက သေဆုံးနေတာ လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ အိပ်ပျော်နေတာ။ အဲဒီလို အိပ်ပျော်နေတဲ့ နင့်နှလုံးသားကို နိုးထလာအောင် လှုပ်နှိုးနိုင်မယ့် ယောက်ျားတစ်ဦးဦးတော့ ဒီကမ္ဘာမှာ ရှိနေမှာပါ။ အဲဒီယောက်ျားနဲ့ နင်တွေ့တဲ့အခါ နင့်နှလုံးသား ဘယ်လောက်အထိ ရူးသွပ်သွားမလဲဆိုတာကို ငါက စိတ်ဝင်စားတာ”

ဒဿနဆန်သော ပိုးအိ၏စကားအဆုံး၌ သူမ ရင်ထဲတွင် လှိုက်ခနဲနေအောင် အေးစိမ့်သွားရလေသည်။ တကယ်ပဲ သူမနှလုံးသားကို အရူးလုပ်နိုင်မည့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ဒီလောကကြီးထဲမှာ ရှိနေခဲ့သလား။ ရှိနေခဲ့ရိုးမှန်လျှင်တော့ ထိုပုရိသကို သူမ အမြန်ဆုံးတွေ့ချင်လှပါသည်။

သူမသည် ပိုးအိ၏ ဒိုင်တွေ၌ မည်မျှကြာအောင် ဗျောနေခဲ့သည်မသိ။ လက်ထဲမှ ဟန်းဖုန်းမြည်လာမှပင် သတိပြန်ဝင်လာရလေ၏။

www.burmeseclassic.com

ရောဂါဝင်မိန့်

“တီး . . . တောင်၊ တီး . . . တောင် . . .
တီး . . . တောင်၊ တီး . . . တောင် . . .”

ဟန်းဖုန်းသံသည် အိမ်များ၌ တပ်ဆင်ထားလေ့ ရှိသော လူခေါ်ဘဲလ်၏အသံမျိုးဖြစ်သည်။ သူမသည် ဖုန်းကို ကောက်၍ နားမှာကပ်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို . . .”

သူမဘက်ကထူးလိုက်သော်လည်း တစ်ဖက်က ဘာ သံမှ ထွက်မလာ။ ဖုန်းလိုင်းမမိတာလဲမဟုတ်။ သူမသည် နှစ်ခေါက် လောက် ဟယ်လိုဟု ပြောပြီးသော်လည်း ဘာသံမှထွက်မလာ သောအခါ ဟန်းဖုန်းတွင်ပေါ်နေသော နံပါတ်ကိုကြည့်မိလေသည်။ နံပါတ်က အစိမ်း။ သူမ မမြင်ဖူးသော နံပါတ်။ ဘာကြောင့်တာလဲ မသိ။ သူမ မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း ဖုန်းကိုနားမှာပြန်ကပ်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို . . . ဒီမှာ တစ်ဖက်ကလူ၊ စကားမပြောတင် ဘူးလား၊ အနေရင်လည်း ဖုန်းမဆက်နဲ့ . . . ကြားလား”

သူမ ကောထည့်လိုက်ပြီး ဖုန်းကိုပိတ်ရန်ပြင်လိုက်တော့ ထိုအချိန်မှာပင် သူမ၏နားထဲသို့ စကားသံတစ်ခုက ချောက်ချက် ဖွယ်ကောင်းစွာ ဝင်လာတော့တာဖြစ်သည်။ (နောက်များမှ သံက တာပါ)

“I Love You”

စကားသံသည် ပီသသော စကားသံမဟုတ်။ လေသံမျှ သောအသံဖြစ်သည်။ ဘာမှလည်း ထပ်မပြော။ ထို စကားတစ်ခွန်း ကိုသာပြောပြီး ဖုန်းကို တစ်ဖက်က ချသွားတာပဲဖြစ်သည်။ သူမက နားကဖုန်းကို ခွာလိုက်သော်လည်း စောစောကလူတစ်ယောက် ပြောသွားသော စကားသံကိုသာနားထဲတွင်အခါခါ ကြားယောင် နေမိလေသည်။ စကားသံသည် လူတစ်ယောက်ကပြောတာနှင့် တူဘဲ ခြပ်မရှိသော ဝိညာဉ်တစ်ကောင်ကပြောတာနှင့် ပို၍ဆင် သည်ဟု သူမ ထင်မိသည်။ သို့ပေမယ့် သူမ အတွေးမခေါင်ပါ။ နန်းဆက်သူသည် ဖုန်းသရဲ သို့မဟုတ် သူမထံသို့ အိမ်ကလီလုပ်ချင် သူတစ်ယောက်သာလျှင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“ဘယ်ကလဲ . . .”

ဖြူဖြူက သူမပခုံးကိုပုတ်ကာ မေးသည်။ သူမက ကြား မသင်နေသေးသော စကားသံကို ခေါင်းယမ်းဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက် သည်။ . . .

“အလကားပါ . . . အရေးမပါတဲ့ တစ်ယောက်ယောက် ဆီကပါ၊ ခေါက်ထားလိုက် . . .”

ခဏနေသောအခါတွင်တော့ သူမသည် ထိုစကား သံကို လုံးဝမေ့သွားခဲ့လေသည်။ အပွဲပွဲနွဲ့လားခဲသူပီပီ ဤမျှလောက် သော အဖြစ်အပျက်လေးသည် သူမရင်ထဲတွင် ကြာကြာနေရာ

ရောဂါဝင်ရောက်ခြင်း

ယူထားနိုင်ခြင်းမရှိချေ။ ထိုစကားသံကို ကြားပြီးခါစ၌ နည်းနည်းလေး ထူးဆန်းသွားခဲ့တာကလွဲလျှင် ထိုစကားသံသည် သူမကို ကြာကြာ emotion မဖြစ်စေနိုင်ပေ။ ပညာသား မပါဘူးဟုသာ ပြောရပါလိမ့်မည်။

နားထဲသို့တိုးဝင်လာသော အသံတစ်ခုကြောင့် သူမအိပ်ပျော်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲနိုးလာသည်။ ဘာသံလဲ။ ဘယ်ကလာတဲ့အသံလဲ။ သူမ မျက်လုံးတွေကို မဖွင့်မီသေးဘဲ အသံကို ကွဲပြားအောင် နားထောင်ကြည့်သည်။

“တီး . . . တောင် . . . တီး . . . တောင် . . .
တီး . . . တောင် . . . တီး . . . တောင် . . .”

ဪ . . . သူမသိပြီ။ Hand phone သံ။ သူမအိပ်ရာမှ မြည်းနေသောအသံ။ ဒီလိုအချိန်ကြီး ဘယ်သူများ ဖုန်းဆက်ပါလိမ့်။ သူမသည် ဟန်းဖုန်းအား မျက်စိမဖွင့်ဘဲ ခေါင်းနင်းနားတွင် လက်ဖြင့်လျှောက်စမ်း၍ ကောက်နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟာလို . . .”

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်ကို

သူမထူးသံက အိပ်မှုနံ့မှားမို့ ဟယ်လိုဟုပြောတာ ဖြစ်ပါသော်လည်း ဟာလိုဟုသာ ထွက်သွားလေသည်။ ဒါပေ မယ် တစ်ဖက်မှ တော်တော်ကြာတဲ့အထိ ဘာသံမှထွက်မလာဘဲ အသက် ရှည်ကြီးတစ်ခုကိုသာ စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ ကြားနေရတာ ဖြစ်သည်။

“ဟာကာ . . . ဘယ်ကကောင်လဲ၊ ဘာစကားမှမပြောဘဲနဲ့ ညကြီးသန်းခေါင် ဖုန်းဆက်ရသလား၊ အိပ်ချိန်ဆိုတာလဲ နားလည်ဦး၊ ယဉ်ကျေးမှုရှိမှပေါ့ . . .”

ဒေါသတကြီး သူမ၏အော်သံအဆုံးမှာပင် တစ်ဖက် မှ . . .

“I Love You”

ဟုပြောကာ ဖုန်းချသွားလေသည်။ စကားသံထဲ လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့်သာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ညကြီးသန်း ခေါင် သူများအိပ်ချိန်မှာတောင် ဖုန်းဆက်ပြီး နှောင့်ယှက်ခံရသော ကြောင့် သူမစိတ်ထဲ တော်တော်လေးကို ကျွတ်သွားရသည်။ ထို မိသူတော်သာ သူမအနားမှာရှိလို့ကတော့ စိစိညက်ညက်ကြေသွား အောင် အမုန်းဖွင့်မှာသေချာသည်။

နောက်ဆုံးတော့ သူမသည် ဒေါသတွေကို မချိမဆန့် ပြန်လည်မျိုချရင်းဖြင့် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရလေတော့၏။ အိပ်မက်ထဲ

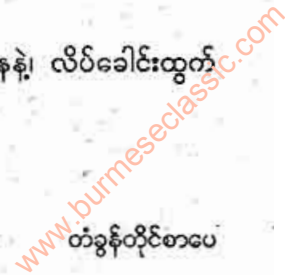
တွင် သူမသည် ထိုမိသူတော်ကိုယ်ပျောက်ဖုန်းသရဲအား လမ်းကြိုတ် စက်ဖြင့် လိုက်၍နင်းသတ်နေမိ၏။ ထိုမိသူတော်သည် ခေါင်းမ ပါချေ။ ကိုယ်လုံးချည်းသက်သက်ဖြင့်သာ သူမ မောင်းသောလမ်း ကြိုတ်စက်ရှေ့မှ အူးယားဖားယား ပြေးနေခဲ့တာဖြစ်သည်။ သူက ပြေး၊ သူမကလိုက်၊ သူကပြေး၊ သူမကလိုက်ဖြင့် မိလှမိခင်လေးမှာ စင် . . .

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက်”

“မမကဗျာ . . . မမကဗျာ”

ဟူသော အိမ်အကူကောင်မလေး မိထွေး၏ ခေါ်သံ ဇူးဇူးကြောင့် အိပ်ရာမှ လန်နိုးလာခဲ့ရလေသည်။ နာရီကိုကြည့် တော့ မနက်ငါးနာရီ အစောကြီး။ ဘွားဘွားနှင့်မေမေသည် မနက် လေးနာရီခွဲလောက်ဆိုလျှင် ထ၍ ဘုရားရှိခိုးတတ်ကြပါသည်။ ထို အခါ မိထွေးကပါထ၍ လုပ်စရာရှိတာလုပ်လေ့ရှိသည်။ သူမက တော့ ထိုသို့မဟုတ် . . . မနက် ခုနစ်နာရီခွဲရှစ်နာရီမှသာ ထတာ ဖြစ်သည်။ ယခု အစောကြီး ဘာကြောင့်လာနှိုးရသနည်း။ သူမ သည် ခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်းကုတ်ကာ အိပ်ရာထဲမှထ၍ မိထွေးကို ခံခါးဖွင့်ပေးရလေ၏။

“ဘာလဲ . . . ပြော၊ စွတ်အော်မနေနဲ့၊ လိပ်ခေါင်းထွက် သွားဦးမယ်”

ရာဇဝင်တို

“ဖုန်းလာနေလို့ မမကဗျာ . . .”

“ဖုန်း!”

သူမက သံယောင်လိုက်ရေရွတ်ရင်း မျက်မှောင်
ကုတ်သွားရကာ . . .

“ဘယ်ကဖုန်းလဲ . . .”

“မမကဗျာ သူငယ်ချင်းတဲ့ . . .”

ဒီလောက်အစောကြီး ဘယ်ငနာမများ ဖုန်းဆက်ရ
တာလဲမသိ။ မိဖြူဖြူလား၊ မိပိုးအိလား၊ သူမ ဇဝေဝေဖြင့် ဖုန်းခွက်
ရှိရာအောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ သူမထံသို့ ဒီလိုအချိန်ကြီး
ဘယ်တုန်းကမှ ဖုန်းမလာဖူးချေ။ ဒီနေ့မှ ထူးထူးဆန်းဆန်း . . .

“ဟယ်လို . . .”

“I Love You”

သူမရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ။ ဟိုဖုန်းသရဲ။ ပြောချင်တာ ပြော
ပြီး ဖုန်းချသွားပြီ။ တော်တော်ကြီးကို လွန်လွန်းအားကြီး နေပြီဖြစ်
သည်။ ညကလည်း သန်းခေါင်ကျော်ကြီးနိုးပြီး ရည်းစားစကား
ပြောခံရသည်။ အခုလည်း အစောကြီး။ အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရ
လောက်အောင် လွန်လွန်းနေပြီ။

တွေးရင်းတွေးရင်းကနေ ဒေါသတွေ တခွီးခွီးထွက်
လာသောအခါ သူမရင်အစုံသည် နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြင့် ဖုတ်လှိုက်

ဖုတ်လှိုက်ဖြစ်လာရတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရင်ထဲ၌ ကြိတ်မနိုင်
ခဲမရပြင် ကတုန်ကယင်ကြီးဖြစ်လာသောအခါ လက်သီးကို
ကုန်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်၍ အာခေါင်ခြစ်ကာ ကုန်းအော်မိတော့
သည်။

“အား! . . .”

နံနက်စောစောကြီးမှာ အိမ်ပြိုမတတ် ထွက်ပေါ်လာ
သော သူမ၏ အသံနက်ကြီးကြောင့် ဆိုင်ရာအခန်းအသီးသီးမှ
သွားဘွား၊ မေမေနှင့်မိထွေးတို့ အလန့်တကြားပြေးထွက် လာကြ
တော့သည်။ ထိုသို့ အော်ပစ်လိုက်ရသောကြောင့် ရင်ထဲ တွင်ရှိနေ
သော မွန်းကြပ်မှုက အနည်းငယ်တော့ ပြေလျော့သွားသလို ခံစားရ
သည်။ အခြားသူတို့မှာတော့ . . .

“မမကဗျာ . . . ဘာတွေ့လို့လဲ”

“သမီး ဘာဖြစ်တာလဲ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ!”

“ဟဲ့ . . . မိကဗျာ၊ ညည်းလင်ပျောက်လို့ အော်နေတာလား”

စသည်ဖြင့် စသည်ဖြင့် အပြေးအလွှားရောက်လာ
ကာ မေးလာကြတော့တာဖြစ်သည်။ သူမကတော့ မျက်လုံးလေး
ဆူလုပ်ပေကလုပ် လုပ်ပြလိုက်ရင်း . . .

“အဟီး . . . ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ အသံဘယ်လောက် အောင်သ
လဲလို့ အော်ကြည့်တာ . . . အဟဲ ဟဲ ဟဲ”

www.burmeseclassic.com

ရာဂဝေဓိကို

ဟု ရွှီးရင်း အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့သည်။ ဒါတောင် အဘွားအသံက မင်္ဂလာရှိစွာ ကပ်ပါလာသေးသည်။ မိကဗျာတို့ ဆေးစားမှားပြီထင်တယ်တဲ့။

သူ့မကတော့ အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် ခုတင်ပေါ် တက်ကာ စောင်ခြုံ၍ ပြန်ကွေးနေလိုက်သည်။ သို့သော် ဝိမိမရှိ။ I Love You ဟူသော အသံကြီးတစ်ခုက နားထဲတွင် မုန်းစရာ ကောင်းစွာ ပဲ့တင်ထပ်နေ၏။ ဒါကြောင့် သူမသည် အိပ်မရသည့် အလုံး ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ ရေချိုးခေါင်းလျှော်ပစ်လိုက်လေ တော့သည်။ ရင်ထဲတွင် ရှင်းသွားသည်။ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်း ရေးလုပ်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာသောအခါ ဧည့်ခန်းထဲ တွင်ထိုင်နေသော ပန်းပို့သမားလေး ထက်နိုင်ဝင်းကို ကွေ့ရလေ သည်။ သူမက ချာတိတ်ပေါက်စအား ပြုံးပြလိုက်ရင်း . . .

“ရောက်နေပြီလားကွ . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ၊ အန်တီ ပိုက်ဆံသွားယူနေလို့ ထိုင်စောင့် နေတာ၊ အစ်မက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

သူမ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်မြင့်တက်သွားရသည်။ ပြီးတော့ ပြုံးမိသည်။ ဟုတ်တာပေါ့ . . . ။ သူမက ဒီအချိန် ဘယ်တုန်းက နိုးဖူးလို့လဲနော်။ နေ့စဉ် ရှစ်နာရီလောက်မှ အိပ်ရာကထတတ်သည် မို့ ဒင်းလေးနဲ့မဆိုဖြစ်။ ဒီနေ့တော့ အစောနိုးပြီး မဆုံစဖူးဆိုနေတာ ဆိုတော့ မေးပြီပေါ့။

ခင်မင်စွာအသိပေးရအောင်

“ဘယ်မှ မသွားပါဘူး . . . ဘာလို့လဲ”

“ဪ . . . ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး . . . အဟဲ”

သူမ မျက်စောင်းထိုးမိသည်။ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ဆိုသော်လဲပဲ နောက်ဆက်တွဲ ‘အဟဲ’ ဆိုသောရယ်သံ၌ ငါ့ဖြေက ပြီးသား။ ထိုအဟဲသည် ကာလနဂါးကြီးရဲ့ဘားတော်က ဒီနေ့မှ ထေစဖူး စောစောထနေလို့ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်။ နည်းနည်းတော့ ချစ်သား။ မေမေက ဒင်းလေးတို့ နှင်းဆီခြံမှ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း နှင်းဆီပန်းအပွင့်ငါးဆယ်တိတိမှာပြီး မနက်စောစော ဘုရားလှူ လှေ့ရှိ၏။ ထိုအခါ ဒင်းလေးကလည်း နေ့တိုင်း နှင်းဆီပွင့်ငါးဆယ် တိတိကို မနက်စောစော ပုံမှန်လာရောက်ပို့ရလေသည်။ ထိုသို့ နှင်းဆီဖို့အတွက် မနက်ဆိုရင် ဒင်းလေးက အစောကြီး ထရပေလိမ့် မည်။ ယောက်ျားလေးဖြစ်တဲ့ ဒင်းလေးက နေ့တိုင်းစောစောထပြီး နှင်းကလေးဖြစ်တဲ့သူမက နေ့တိုင်း နေ့ဖင်ထိုးမှထခြင်းဟာ ဒင်း လေးအတွက် လျှောင်စရာတစ်ခုဖြစ်နေမှာပေါ့။

“မင်းမပြောလည်း မင်းဆိုလိုတာကို ငါသိပါတယ်နော်၊ လူဆို တာက သူ့အကျင့်နဲ့သူပဲလေ . . . ငါက အိပ်ရေးမက်တယ်”

“ဒါဆို အစ်မယောက်ျားရရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ . . .”

“အောင်မာ . . . မင်းကများ၊ ယောက်ျားရရင်တော့ တစ် မျိုးပေါ့ကွ၊ ဘယ်တူမလဲ၊ ဟွန်း . . . မင်းက အလာ ကီးပဲ၊ ကဲ . . . သောက်လိုက်ဦး၊ ကော်ဖီတွေ အေးကုန်လိင်မယ်”

ရော့လင်းဂျီ

သူမက ဒင်းလေးရွှေတွင်ချထားပေးသော (နေ့စဉ် တိုက်လေ့ရှိသော) ကော်ဖီခွက်ကို မေးငေါရင်း ပြောလိုက်တော့မှ ဟုတ်ဟု တစ်လုံးတည်းဆိုကာ ကော်ဖီကို မော့သောက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မေမေလည်း နှင်းဆီပန်းဖိုးကိုင်ကာ ပြန်ရောက်လာ၏။

“သား . . . ရော့၊ ပန်းဖိုးငွေ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“အေးကွယ် . . . နောက်နေ့တွေလဲ ဒီလိုပဲ စောစောလေး လာပို့ပေးနော် သား . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အန်တီ”

ချာတိတ်ပေါက်စက ထိုင်ရာမှထကာ သူမကို ခေါင်း တစ်ချက်ညိတ်ပြန်တတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။ သူမလည်း သူ့သောက်သွားသော ကော်ဖီခွက်အား ကောက်ယူပြီး မီးဖိုချောင်ဘက်ထွက်လာခဲ့လိုက်၏။ မထစဖူး စောစောထမိသောနေ့လေးတွင် မေမေထံမှ မုန့်ဖိုးကောင်းကောင်းရန် အလုပ်လေးဘာလေး လုပ်ပြရပါဦးမည်။

ဒီနေ့ပါရော့ဆို လေးရက်ရှိပြီဖြစ်သည်။ ဘယ်သူခေါ်နေ မုန်းမသိသော ဖုန်းတစ်ကောကြောင့် သူမမှာ တော်တော် စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်ရပါသည်။ ညဆိုလည်းညမို့၊ နေ့ဆိုလည်းနေ့မို့၊ သူ့ပဲ ဝီရိယကောင်းလွန်းသည်။ ဘာမှ ပြောတာမဟုတ်။ I Love You ဟု တစ်ခွန်းတည်းသာပြောပြီး ဖုန်းချချသွားတတ်တာ ဖြစ်သည်။ စိတ်ညစ်တာမှန်သော်လည်း သူမမှာ ဖုန်းကိုပိတ်မထားချေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဖေဖေသည် တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်၌ စာခွက်စာတမ်းများ မေ့ကျန်တတ်သည်။ ထိုအခါ သူမကို လာပို့ နှိုင်းတတ်သောကြောင့်ပင်။ ပြီးတော့ ဖုန်းနံပါတ်ကြည့်ပြီး ချပစ်ရအောင်ကလည်း ကိုယ်ပျောက်မင်းသားက သူမထံသို့ ဖုန်းနံပါတ် တစ်ခုတည်းမှ ခေါ်တာမဟုတ်။ ဖုန်းနံပါတ်အမျိုးမျိုးဖြင့် ကြိုရင်ကြို သလို ကြိုတဲ့နေရာက သတိရတိုင်း ထဆက်နေတာဖြစ်ပါသည်။

ရာဇဝင်ကို

အစကတော့ သူမသည် ဤကိုယ်ပျောက်မင်းသား၏ ဖုန်းကိစ္စများကို ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်ပြီး ပြောမနေဘူးလို့ ဆုံးဖြတ် ထားတာဖြစ်သော်လည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူ့ဘက်က ဖုန်းဆက်တာ စိပ်လာသောအခါ သူမရင်ထဲတွင် ဘယ်လိုမှသိမ်းထား၍ မရတော့။ ထိုအခါ အလုံးစုံ ဖွင့်ပြောရတော့သည်။

“နင်ပြောသလိုဆိုရင်တော့ နင့်ဆီကို ဖုန်းဆက်နေတဲ့ တစ် ယောက်က စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းနေပြီ”

ဖြူဖြူစကားကို သူမက ပခုံးတွန်းရင်း . . .

“စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာ မကောင်းတာကတော့ မသိ ဘူး၊ လောလောဆယ် စိတ်ပိန်တာကတော့ အရမ်းပဲ”

“နင်ကလည်းဟာ . . . တော်တော်ပိန်းတာပဲ၊ ခံစားတတ် မယ်ဆိုရင် ဒါ feel တစ်မျိုးပဲ”

“အမလေး . . . မိဖြူဖြူရယ်၊ ပြောမှပြောတတ်ပလေတယ် ဘာ feel လဲ၊ ဘာမှ မ feel ဘူး၊ ညဆိုလည်း အိပ်ကောင်း ခြင်းမအိပ်ရဘူး၊ ငါ နင်ပြောသလို feel တော့ feel တယ် ဒါပေမဲ့ စိတ်ဝင်စားတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သတ်ချင်တာ”

ပြောနေရင်းကကို ဒေါသက ထွက်ချင်လာပြီဖြစ် သည်။ ယောက်ျားပေါင်းများစွာ၏ propose လုပ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရ သော်လည်း ဒီလောက်အထိ စိတ်အနှောက်အယှက် မဖြစ်ဖူးချေ

ဒင်းကတော့ လွန်ကို လွန်းလွန်းသည်။ ပိုးအိက ကြေးအိုးကိုတစ်ဖွန်း ခပ်သောက်ရင်းမှ . . .

“ဒါဆိုလည်း နင် ညအိပ်ရင် နင့် Hand phone ကို ပိတ်အိပ် ပေါ့ ကဗျာရဲ့”

“ရပါလိမ့်မယ် အားကြီး . . . ငါ Hand Phone ကို ခေါ်မ ရရင် ဒင်းက အိမ်ဖုန်းကို ခေါ်တာ၊ ဖေဖေက အလုပ်ကိစ္စနဲ့မို့ ညဆို ဖေဖေက ဖုန်းကို သူ့အိပ်ရာဘေးမှာ လိုင်းခွဲနဲ့ထားတာ၊ ငါပိတ်ထားရင် ဖေဖေတို့အိပ်ရေးပျက်မှာပေါ့ . . .”

ပိုးအိက ခေါင်းညိတ်ရင်း ဒါလည်းဟုတ်တာပဲဟု ပြော သည်။ တစ်ခါတစ်ခါဆိုလျှင် အော်ငိုပစ်ချင်စိတ်တွေပင်ပေါက်လာ တဲ့အထိ စိတ်ညစ်ရတာဖြစ်သည်။ သွားရန်တွေ့ရအောင်က လည်း ဘယ်သူမှန်းဘယ်ဝါမှန်း ဘယ်ကမှန်းမသိချေ။

“ဟဲ့ . . . ဒါနဲ့ ဇင်ခန့်ရော ငြိမ်သွားပြီလား ကဗျာ”

“အေး . . . သူကတော့ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ငြိမ်သွားပြီ၊ လက်လျှော့သွားပြီထင်ပါတယ်”

“ဇင်ခန့်ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား . . .”

“မသိဘူး၊ အဲဒီဖုန်းသရဲနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါဘာတစ်ခုမှ မသိ ဘူး၊ လုံးဝအကွဲပဲ၊ တကယ်လေတယ် . . .”

သူမက ညည်းတော့ ပိုးအိကပြုံးသည်။ ပြီးတော့မှ သူ့အတိုင်း ဆရာကြီးဒီဇိုင်းဖြင့် လေလုံးအကြီးကြီးတွေကို

အပီချွေတော့တာဖြစ်သည်။

“ငါထင်တာ မမှားဘူးဆိုရင်တော့ ကဗျာရဲ့ သေဆုံးနေတဲ့ နှလုံးသားကို အသက်ဝင်ရှူးသွပ်လာအောင်လုပ်မှာ ဒီတစ် ယောက်ပဲ။ မယုံရင် နင်တို့စောင့်ကြည့်၊ ဒီတစ်ယောက်ဟာ ကဗျာကို နေ့စဉ်နဲ့အမျှ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေကို ပေးလိမ့်မယ်”

ဖြူဖြူက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် အကြားအမြင်ရနေတယ် ထင်တယ်ဟု ပိုးအိကိုပြောကာ ခနဲ့သည်။ ကဗျာကတော့ ပုံမှန် ပင်။ ဘာမှထူးပြီး မခံစားရ။ ပိုးအိကတော့ အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးရင် ဖြူဖြူကို ခပ်စွေစွေကြည့်သည်။

“ငါ အကြားအမြင်ရနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ခံစားလို့ရနေတာ ထားပါလေ။ ငါ့အဆိုကို အတင်းမထောက်ခံခိုင်းပါဘူး။ အချိန် နဲ့ ကဗျာရင်ဘတ်ကပဲ စကားပြောပါလိမ့်မယ်”

နားထဲသို့ဝင်လာသော ဖုန်းသံကြောင့် အိပ်ပျော်နေ တာမှ ဖျတ်ခနဲနိုးလာခဲ့သည်။ ရင်ထဲတွင် လှိုက်တက်လာသော သည်း နှိုင်ခြင်းများစွာဖြင့် ဖုန်းကို ဒေါသတကြီး ကြည့်နေမိသည်။ မကိုင်။ ခေါ်စမ်းပါစေ။ ဘယ်လောက်ဖွံ့ရှိရှိနဲ့ ဒင်းခေါ်မလဲ ဆိုတာ။ ဒီလိုညကြီးသန်းခေါင် ဖုန်းခေါ်တာ ဒင်းကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်။

သူမသည် ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးကြားသို့ ခေါင်းထိုး၍ များကိုပိတ်ကာ ဇွတ်ပြန်အိပ်သည်။ သို့သော် မရ။ ခေါ်နေသော ဖုန်းသံက ရပ်မသွားသလို သူမသည်လည်း ထိုဖုန်းသံကို မကြား

ရာဇဝင်တို

အောင်လုပ်လို့မရ။ ဖုန်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်ဖို့ စဉ်းစားမိသော်လည်း မလုပ်ဖြစ်။ တော်ကြာ ဒီကဖုန်းပိတ်ထားလို့ အိမ်ဖုန်းကိုခေါ်မှ ဖေဖေတို့ပါ နိုးကုန်လိမ့်မည်။

နောက်ဆုံးတွင်တော့ သူမသည် Hand phone ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူကောက်ကိုင်လိုက်ကာ . . .

“ဒီမှာ ရှင် ဘယ်သူလဲ . . . ဘာကိစ္စ ဒီလောက်နှောက်ယှက်နေရတာလဲ၊ ဒါ လူတွေအိပ်ချိန်ဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား၊ ရှင့်မှာ အားနာမှုတို့ လူမှုရေးသိတတ်မှုတို့မရှိဘူးလား၊ ရှင်လုပ်နေတာတွေက ကျွန်မကို ဘယ်လောက် ဒေါသထွက်စေလဲ သိရဲ့လား၊ ရှင့်ကိုအမှုန့် ကြိတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် ဒေါသထွက်နေပြီ၊ ရှင့်ကြောင့် အိပ်ကောင်းခြင်းကို မအိပ်ရဘူး၊ ပြောစမ်း ရှင် ဘယ်သူလဲ . . .”

ဟု . . . တစ်ဖက်မှ ဘာမှမပြောလာသေးခင်မှာပင် သူမကဦးအောင် ဒေါသတကြီး စက်သေနတ်ပစ်သလို တရစပ်ပြောချပစ်လိုက်တာဖြစ်သည်။ သူမစကားလည်းဆုံးရော တစ်ဖက်မှ မုန်းစရာကောင်းသော မခိုးမခန့်ရယ်သံကြီးတစ်ခုက ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။ ထိုရယ်သံကြီးကပင် သူမဒေါသကို တုတ်နဲ့ လာထိုးသလို ခံစားရစေပါသည်။

“ရှင် ဘာရယ်တာလဲ . . .”

သူမက တအားအော်တော့မှ တစ်ဖက်မှရယ်သံကြီးက ပျောက်သွားပြီး သြဂျူအသံတစ်ခုက စတင်ထွက်ပေါ်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။

“မင်းက တယ်ဒေါသကြီးတာကိုး (ပိုအမ်)ရဲ့ . . .”

ရင်ထဲသို့ ဘာမှန်းမသိသော လှိုင်းတစ်ခုက ဖျတ်ဖျတ်သွားလေသည်။ တစ်ဖက်မှအသံသည် ဆွဲဆောင်မှုတစ်မျိုး ဖြစ်နေတာကိုလည်း ဒေါသထွက်နေသည့်ကြားမှ သတိထားမိသေးသည်။ ပြီးတော့ သူမအတွက် သုံးလိုက်သော နာမ်စား။ သူမနှင့် ဖတ်သက်သမျှ လူတိုင်းသည် သူမကို ကဗျာဟုသာ တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း ခေါ်ကြတာမဟုတ်လား။ သူ့ရဲ့ ပိုအမ် (poem) ဟူသော ခေါ်သံက သူမနားထဲတွင် လုံးဝအသစ်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ . . . ပြော”

သူမက လေသံမာမာဖြင့် ဟောက်မေးထည့်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်ကတော့ အေးဆေးပင်။

“ကိုယ် ဘယ်သူဆိုတာ ပြောတော့ရော . . . မင်းက သိမှာပို့လား”

“ရှင် . . . အူကြောင်ကြောင်လာမလုပ်နဲ့၊ မေးတာကိုပဲဖြေ”

“OK! ကိုယ့်နာမည်က အင်္ဂလိပ်အက္ခရာတွေထဲက နောက်ဆုံးအက္ခရာ၊ သိပြီလား . . . မယ်ဒေါသ”

ရာလင်ခိုင်

“ရှင့်နာမည် ဇက်ပေါ့ . . .”

“Sure”

ထူးထူးဆန်းဆန်း နာမည်တစ်လုံးကည်းသာ ပိုင်ဆိုင်သောပုဂ္ဂိုလ်သည် သူမပတ်ဝန်းကျင်၌ မရှိ။ ဒီနာမည်မျိုး ကြားလည်း မကြားဖူးချေ။ သူမခေါင်းကို အသာယမ်းလိုက်မိသည်။

“ရှင် . . . ဘာကြောင့် ကျွန်မဆီ ပုန်းဆက်နေရတာလဲ”

“ရော် . . . အမိက တယ်မေ့တတ်တာကိုး၊ ချစ်လို့ပေါ့ကွ”

သူမကို ‘အမိ’လို့ သုံးလိုက် ‘မင်း’လို့ ပြောလိုက်ဖြင့် စကားကို မထိတထိပြောနေသော တစ်ဖက်မှ ကိုယ်တော်ချောအား သူမစိတ်ထဲ ကအားကိုချဉ်လာရလေတော့သည်။

“ရှင်လုပ်ရပ်တွေက ကျွန်မကို ခုကွပေးနေတာရော သိရဲ့လား”

“သိတယ် . . .”

“ဘာ!”

“ဒီလိုလုပ်မှ မင်းစိတ်ထဲမှာ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစားချက် တစ်စုံတရာ ဝင်နေနိုင်မှာပေါ့”

“ရှင် . . . အရှုံးပဲ၊ ရှင် ဒီလိုလုပ်နေတာက ရှင်ကိုချစ်ဖို့ မပြောနဲ့၊ ထုချေပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းနေစေတယ်ဆိုတာ ရှင်မတွေ့မိဘူးလား၊ ပြီးတော့ ရှင်က ဝကြောက်ပဲ”

“ဘာကိုကြည့်ပြီး ပြောတာလဲ . . .”

“ဟာ . . . ရှင်မှာသတ္တိမရှိလို့ပဲ ကျွန်မနဲ့ ထိပ်တိုက်လာ တွေ့ပြီး propose မလုပ်ရဲတာပေါ့”

တစ်ဖက်က ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ရယ်သည်။ ပြီးတော့ ခုရယ်ကို အဆုံးသတ်အောင်မရယ်ဘဲ တစ်ဝက်တပျက်ဖြင့် တိခန့် သိပ်စပ်လိုက်ကာ . . .

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို propose လုပ်တာက သတ္တိရှိဖို့ မလိုပါဘူး၊ ခံစားတတ်တဲ့ ရင်ဘတ်ပါရင် ဘယ်သူမဆို လုပ် တတ်တယ်၊ လုပ်ရဲတယ် . . . သတ္တိမလိုပါဘူး၊ မိန်းမနဲ့ ယောက်ျားဖြစ်နေတဲ့အတွက် ကြောက်စရာလည်းမလိုဘူး၊ သဘောပေါက်ရဲ့လား မသိဘူး”

“ထားပါလေ . . . ဒါဆိုရင်တော့ ရှင်မှာ လူသိမခံတဲ့ ရောဂါ တွေ ဘာတွေများရှိနေလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဆွံ့အ၊ နားမကြာ၊ မျက်မမြင် ဒုက္ခိတလား၊ ဒါမှမဟုတ် အောက်ပိုင်းသေနေတာ မို့လား”

“အဟွန်း . . . မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အမိရဲ့၊ မင်းကို ကိုယ်လုပ်ကျွေး နိုင်ပါတယ်ကွာ . . .”

“အောင်မယ် . . . ရာရာစစ၊ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း . . . ရှင်ကများ”

ရော့စ်နို

“ကိုယ်က မများပါဘူး၊ တစ်ယောက်တည်း၊ ဒါကြောင့် ပြန်ချစ်လိုက်စမ်းပါကွာ . . . နော် . . .”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ရှင့်အကြောင်းတွေ သိဖို့မပြောနဲ့၊ ရှင့်မျက်နှာကိုတောင် မြင်ဖူးတာ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်မက ဘယ်လိုလုပ်ဆုံးဖြတ်ပေးလို့ရမှာလဲ၊ ပြီးတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လည်း လွယ်လွယ်နဲ့ချစ်တတ်တဲ့အထဲမှာ ကျွန်မ မပါဘူး . . .”

သူမသည် ရည်ရွယ်မထားပါဘဲနှင့်ကို သူနှင့် စကားတွေအများကြီးပြောဖြစ်နေခဲ့တာကို အံ့ဩရလေသည်။ အဲဒီလောက်ထိကို သူ့အသံတွေက ဆွဲအားကောင်းနေခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ကိုယ် သိပြီးသားပါ၊ ဒါပေမယ့် မင်း ကိုယ့်ကိုတော့ ပြန်ချစ်ရလိမ့်မယ်”

“အဟား . . . ဟာသတွေ လာလုပ်နေတာပဲ၊ ရယ်ရတယ် သိလား၊ တော်ပြီ . . . ကျွန်မ အိပ်ချင်ပြီ၊ ရှင် သိထားမှာက ကျွန်မကို လျှော့မတွက်ထားဖို့ပဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မအချစ်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ရလိမ့်မယ်လို့လည်း လုံးဝမထင်နဲ့ ရှင့်ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ရပ်လိုက်တော့၊ နောက်ကို ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့ . . .”

“sorry, poem မင်း ပြောတာကို ကိုယ်မလိုက်နာနိုင်ဘူး ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်ကဘာပဲလုပ်လုပ် တစ်ဝက်တစ်

ပျက် မထားခဲ့တတ်ဘူး၊ ရည်ရွယ်ရာကို ရောက်အောင်သွားတတ်တဲ့အကျင့်ရှိတယ်၊ အင်းလေ ကိုယ့်လုပ်ရပ်တွေက မင်းကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေတယ်ဆိုရင် လျော်ကြေးပေးတဲ့အနေနဲ့ မင်းအတွက် စိတ်လှုပ်ရှားစရာလေးတွေ ပို့ပေးမယ်ဟုတ်လား၊ မကြာခင် မင်းဘဝထဲကို စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းတွေ ဆက် တိုက်ဝင်ရောက်လာစေရမယ်၊ OK . . . မင်း အိပ်ချင်လောက်ရောပေါ့၊ Good night, poem ”

တစ်ဖက်ကပြောချင်တာပြောပြီး ဦးအောင် ဖုန်းချသွားခဲ့ပြန်သည်။ သူမသာ တောက်ခတ်ရင်း စိတ်တိုနေခဲ့ရသည်။ ပြီးတော့ သူမရင်ထဲကို ဝင်ရောက်လာသော ဆန္ဒတစ်ခုက သူမကို အနှောက်အယှက်ပေးနိုင်လွန်းသော ငတိရဲ့မျက်ခွက်ကို မြင်ဖူးချင်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သူမသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေရသော်လည်း အိပ်လို့မပျော်ချေ။ ငတိရဲ့စကားတွေကိုသာ ပြန်ကြားယောင်နေခဲ့သည်။ ဘာတဲ့ . . . သူမဆီကို စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ ပို့ပေးမယ်ဆိုပါလား။ အော်ရယ်ပစ်ဖို့တောင် ကောင်းနေပြီ။

ဇက်ဆိုတဲ့ ကိုယ်တော်ချောရေ . . . ကျွန်မက ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကြောင့်မှ စိတ်မလှုပ်ရှားဖူးသေးဘူး၊ ရင်ခုန်ဖို့ဆိုတာ အဝေးကြီးမှာပါ။ ကျွန်မကိုသာ ရှင်က စိတ်လှုပ်

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်တို

ရှားမှုတွေပေးနိုင်ရင် ကျွန်မ ရှင့်ကိုထိုင်ပြီးတော့ တောင်ရှိခိုးလိုက်
ဦးမယ် . . . အဟုတ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဟုတ်သော်ရှိမဟုတ်
သော်ရှိ အပြောကြီးတဲ့ရှင့်ကိုတော့ ကျွန်မ မြင်ဖူးချင်ပါသေး
တယ် . . . ဇော်။

သူမတို့သည် YKKO တွင်ထိုင်ရင်း ဒက်ဆိုသော ဖုန်း
အသေးအကြောင်းကိုပြောကာ ရယ်မောနေခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။
သူမတို့အတွက်တော့မသိ။ သူမတို့အတွက်ကတော့ YKKO သည်
အတင်းတုပ်ရာဌာနတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် သူမတို့သည်
ဤဆိုင်သို့ ခဏခဏလာတတ်လေသည်။

ဖြူဖြူက ကြေးတိုးကို လက်စသတ်စားရင်းမှ . . .
“ဒီလိုဆိုရင်တော့ နင့်လူက လေအိုးနဲ့တူတယ် ကဗျာရဲ့”
“ငါလူမဟုတ်ပါဘူး . . .”
“နင်နဲ့ပတ်သက်နေတာ နင့်လူပေါ်တဲ့ . . . စိတ်လှုပ်ရှားမှု
လေးတွေ ပို့ပေးမယ်လည်းပြောသေး၊ အခုထိလည်း ဘာမှ
မလှုပ်ရှားသေးဘူး။ ဒါကြောင့် လေအိုးလို့ပြောတာ . . .”
ဖြူဖြူကကားကို ကဗျာက နှာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်သည်။

ပြီးမှ . . .

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်တို

“မိဖြူရယ် . . . နင်မို့ သူ့စကားကို အလေးထားနေတယ် အလကားပါ . . . ဖိန့်လုံးတွေသုံးသွားတာ၊ ငါကတော့ မယုံ”

ဟု . . . ပြောကာ ပိုက်ဆံရှင်းဖို့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်၏။ ဒါကို ပိုးအိတ် ‘ငါရှင်းမယ်’ ဟုဆိုသဖြင့် ပိုက်ဆံ အိတ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်စဉ်မှာပင် သူမ၏လက်ကိုင်ဖုန်းက မြည် လာလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူမက လက်ကိုင်ဖုန်းကို ဖွင့်ကာ . . .

“ဟယ်လို . . .”
“ကိုယ်ပါ poem”

သူမ၏မျက်ခုံးတွေ လှပစွာ မြင့်တက်သွားကြသည်။ ပြီးနောက် ဖုန်းကို နားမှခွာကာ ဖြူဖြူနှင့်ပိုးအိတ်ကို မျက်စပစ်ပြ လိုက်ရင်း နှုတ်မှ ‘လေအိုး လေအိုး’ ဟု လေသံမျှဖြင့်ပြောလိုက်ပြီး နောက် ဖုန်းကိုနားတွင်ပြန်ကပ်လိုက်သည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှပင် တစ်ဖက်မှအသံကို ပိုအိတ်တို့ပါ ကြားစေရန် ဖုန်းစပိကာကို ဖွင့်ထား လိုက်လေသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ . . .”

သူမက လေသံမာမာဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ကိုယ်လေအိုး မဟုတ်ကြောင်း သက်သေပြမလို့ပါ”

ဗုဒ္ဓေါ . . . ။ သူမစိတ်ထဲမှ ဘုရားတမိသွားသလို ပင် ပိုးအိတ်နဲ့ ဖြူဖြူလည်း မျက်လုံးတွေပြူးကုန်ကြလေသည်။ သူမ

ကြားအမြင်များရနေသလား မသိ။ ဒါမှမဟုတ် စုန်းတွေဘာတွေ မှား တတ်သလား။ အဲဒီလို စုန်းတွေကဝေတွေက သူတို့အကြောင်း ခြီး အတင်းပြောရင် ကြားရသတဲ့။ သူမတို့သုံးဦးသား တွတ်ထိုးနေ ခန်းမှာပင် တစ်ဖက်မှအသံက ဆက်ထွက်လာလေ၏။

“ကိုယ် ဒီဆိုင်ထဲမှာ ရှိနေတယ် ပိုအမ် . . .”

ဒီတစ်ခါတော့ နှုတ်မှပင်ထွက်၍ ဘုရားတမိလေ၏။ ဤတော့ သုံးဦးသားခေါင်းတွေ ချာချာလည်နေအောင် ဖုန်းပြောသူ ခြီးချာကြလေသည်။ ဖုန်းပြောနေသူကို မတွေ့ရချေ။

“ရှာမနေနဲ့၊ မင်းတို့ မတွေ့နိုင်ပါဘူး။ တွေ့နေရင်တောင် မင်း တို့က ဘယ်သူက ကိုယ်မှန်းသိပါ့မလား။ ဖုန်းဆက်နေတဲ့ သူကိုလည်း ကိုယ်လို့ထင်ပြီးမရှာနဲ့၊ ကိုယ်ကတော့ အားလုံး ကိုကြားနေရသလို မြင်လည်းမြင်နေရတယ်။ သူများအတင်း ပြောရင်လည်း တိုးတိုးပြောမှပေါ့ . . .”

သူမသည် ခိုးစားတာ လူမိသလို ရှက်ချင်သွားရသော် သည်း ဘာမှမဖြစ်သလိုပင် မျက်နှာကို တမင်မော့ချီထား လိုက်ကာ သူ မြင်တယ်ပြောလို့ပါ) . . .

“မတိုးနိုင်ပါဘူး . . . မှန်တာပြောတာပဲ”

“No! No! . . . မှားနေတယ်၊ ကိုယ်အပြောမဟုတ်ဘူး၊ သက်သေပြမယ်၊ ဒီနေ့ မင်း လုံးဝ စိတ်လှုပ်ရှားစေရမယ် ပိုအမ်၊ ဟုတ်လား . . . OK, bye bye ပိုအမ်”

www.burmeseclassic.com

ရောဂါဝင်နေ

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားသဖြင့် သူမပါ ဖုန်းချလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဆိုင်ထဲသို့ မျက်စေ့ကစားမိပြန်သည်။ မသင်္ကာစရာလူဆိုလို့ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှမတွေ့ရ။ ဖြူဖြူက ဘယ်ပြန်ညာပြန် လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း . . .

“ဟိ ဟိ . . . နင်တော့မသိဘူး ကဗျာ၊ ငါတော့ သူ့ အပြောနဲ့တင် ရင်ခုန်ချင်လာပြီ . . .”

ဟု ဆိုသည်။ သူမက မျက်စောင်းထိုးရင်း . . .

“ရွှေမနေနဲ့ . . . စိတ်မဝင်စားဘူး”

လို့ပြောပြီး waiter လေးအား ငွေရှင်းရန် ခေါ်လိုက်လေ၏။

“ပိုက်ဆံရှင်းမယ် . . .”

“ရှင်းပြီးသွားပြီ အစ်မ . . . အစ်မတို့ဝိုင်းအတွက် လူတင်ပေးတာက ရှင်းသွားတယ်၊ နာမည်က လေအိုးဆိုလားပဲ”

waiter လေးစကားကြောင့် အံ့ဩသည့်ကြားမှ ပြုံးမိသေးသည်။ ပိုးအိကတော့ ရင်ဘတ်ဖိကာ . . .

“အမလေး! ဒီနေ့ဟာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းတဲ့နေ့ဆိုတာ ငါကတော့ ယုံသွားပြီ”

လို့ အော်လေ၏။ ယုံမှာပေါ့ . . . ။ ဒီနေ့စားသမျှကို ပိုးအိက သူ့ရှင်းမယ်လို့ ပြောထားတာလေ။ ဟိုမင်းသားက ရှင်းသွား

ခွန်အိကတော့

ဘော့ ဒင်းက ငွေမကုန်တော့ဘူးမဟုတ်လား။ ပိုးအိခမျာ ဝမ်းသာသုံးဆို့သွားမှာတောင် ကြောက်ရလေသည်။

ထို့နောက်သူမတို့ ကားရပ်ထားရာဆီသို့ လမ်းလျှောက်သွားခဲ့ကြလေသည်။ ကားနားရောက်သောအခါတွင်ဘော့ သူမမှတ်လုံးအစုံပြုစုဝိုင်းသွားရလေတော့၏။

မိုးပျံပူဖောင်းတွေ . . .

ဟုတ်ပါသည်။ သူမ၏ ကားပတ်ပတ်လည်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ရောင်စုံမိုးပျံပူဖောင်းများသည် လေထဲတွင်တလွင့်လွင့်နေသည်မှာ ကားကြီးတောင် မိုးပေါ် မြောက်တက်သွားမလား အောက်မေ့ရလေသည်။

“ဟား . . . မိုးပျံပူဖောင်းတွေ”

“ဟယ် . . . အများကြီးပဲ၊ လှလိုက်တာ . . .”

ပိုးအိနှင့်ဖြူဖြူတို့က ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြင့် ကားဆီသို့ ခြေန်ပြေးသွားလေ၏။ သူမစိတ်ထင် မိုးပျံပူဖောင်း အရေအတွက် သုံးရာလောက်ရှိမည်ထင်သည်။ ကားကိုတောင်မမြင်လေအောင် တပ်ဆင်ထားတာဖြစ်၏။ သူမတို့ဆိုင်ထဲမှာထိုင်တာ အနိမ့်ကံ၊ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ထက်တော့ မပိုချေ။ ထိုအချိန်လေးအတွင်းမှာ ဤမျှ များပြားလှသော မိုးပျံပူဖောင်းတွေကို တပ်ဆင်ထားသော ဇက်ဆိုသည့်ယောက်ျားတစ်ယောက်၏လုပ်ရပ်ကို သူမတို့အနည်းတော့ ဖျားချင်သွားရသည်မှာ အမှန်။

ရာဇဝင်တို

သူမတို့သည် ကားတွင်ချိတ်ဆွဲထားသော မိုးပုံ ပူဖောင်းများကိုဖြုတ်၍ ကောင်းကင်ယံသို့လွှတ်တင်ကြလေသည်။ ယခုကဲ့သို့ များပြားလှသော မိုးပုံပူဖောင်းတွေကို တစ်ခါမှ မလွှတ် တင်ဖူးသောကြောင့် ရင်ထဲတွင်ဖြစ်ပေါ်လာသော feeling က အမည် တပ်ပြရန် သူမအတွက် ခက်ခဲနေသော်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားကြည်နူး သွားရတာကိုတော့ ရိုးသားစွာဝန်ခံရပါမည်။

ပူဖောင်းများအားလုံးကုန်အောင် နာရီဝက်လောက် ဝိုင်းဝန်းလွှတ်တင်ပြီးမှ သူမတို့သည် ကားပေါ်တက်မောင်းကာ ယူနေပလာလာသို့ shopping ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ shopping ထွက်ရင်း အင်္ကျီဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် သူမသည် အင်္ကျီလေးနှစ်ထည်ကို တအား ကြိုက်သွားမိလေတော့တာဖြစ်သည်။ တစ်ထည်က ကြည်ပြာရောင် လေးကိုမှ ရင်ဘတ်မှာ ဖဲပွင့်သေးသေးလေးတွေ အများကြီးပါပြီး ကော်လံကလည်း အပြားအကြီးကြီးဖြစ်ပြီး ကော်လံ၏ ရှေ့ဘက် အစတွေက ခါးနားထိအောင် ရှည်လျားလေ၏။ တစ်ထည်ကတော့ ဆင်စွယ်ရောင်လေးကိုမှ ကော်လံအပိုက်လေးနှစ်ထပ်ပါပြီး ခါးနား တွင် ခါးပတ်ပုံဖော်ထားသော အနက်ရောင် အနားသတ်လေးသာ ပါသည့် ခပ်ရှင်းရှင်းလေးဖြစ်သည်။

သူမသည် နှစ်ထည်စလုံးကို ဝယ်နိုင်သော်လည်း တစ်ထည်တည်းသာလျှင် ဝယ်လိုတာမို့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကြည်ဖြူ

အေးအိတ်အိတ်

ရောင်လေးကို ကပ်ကြည့်လိုက်၊ ဆင်စွယ်ရောင်လေးကို ကပ်ကြည့် ခြိုက်ဖြင့် ဝေခွဲရခက်နေလေ၏။

“ကဗျာရယ် . . . ရွေးလို့မပြီးသေးဘူးလား၊ နှစ်ထည်လုံး ကြိုက်နေရင်လည်း နှစ်ထည်လုံး ဝယ်လိုက်ပါလား။”

“ငါက တစ်ထည်ပဲ ဝယ်မှာ”

“ဘာလို့လဲ . . . ပိုက်ဆံမလောက်လို့လား၊ ငါ့ဆီက ယူသုံး လေ”

“မဟုတ်ဘူး ပိုးအိရဲ့၊ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံက ပါပါတယ်၊ ဒါ ပေမယ့် နှစ်ထည်စလုံးကြီး မလိုချင်ဘူး၊ တစ်ထည်ပဲ လိုချင်တာ”

“ဖြစ်ရပေလေတယ် . . .”

ပိုးအိက မနိုင်တော့ဘူးဆိုသည့်ဒီဇိုင်းဖြင့် သူ့ ဘာသာ ဆင်ထဲလျှောက်ကြည့်နေလေတော့သည်။ ဖြူဖြူကလည်း အင်္ကျီတွေ သောက်ငမ်းနေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ကဗျာသည် ဆင်စွယ်ရောင် လေးကိုသာ ဝယ်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး အရောင်းဝန်ထမ်းလေးကို ဆွဲမည်ပြင်ကာရှိသေး သူမဖုန်း ထဲမြည်လာသဖြင့် နားထောင် ခြိုက်သည်။

“ဟယ်လို . . .”

“ကိုယ် မင်းကို မြင်နေရတယ် ပိုအမ်”

ကော်ပင်ဖြစ်သည်။ သူမက ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိ ကောင်းရင်း . . .

ရော့ရဝင်္ဂီ

“ရှင် ဘယ်မှာလဲ . . .”

“အဲဒါကို မမေးပါနဲ့၊ အဲဒါက စိတ်ဝင်စားစရာခေကာင် ပါဘူး၊ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာက မင်းလက်ထဲက အင်္ကျီ နှစ်ထည်ပဲ၊ ရွေးရခက်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်အမြင် ပြောရရင်တော့ မင်းနဲ့ အဲဒီထဲက ဆင်စွယ်ရောင်လေးနဲ့တ ပိုလိုက်မယ်ထင်တယ်၊ ဒီခိုင်းလေးက ရိုးပေမယ့် အမြင်မှာ မရိုးဘူး၊ အကြည့်ခံတယ်၊ ကြည်ပြာရောင်ကကျတော့ ဒီခိုင်း ကရှုပ်ယှက်ခတ် လန်ထွက်နေပေမယ့် အကြည့်မခံဘူး ရိုးလွယ်တယ်၊ မင်း ကြာကြာကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး ပိုအံ့ OK! ကိုယ်က အကြံပေးတာပါ၊ ဝယ်တာ မဝယ်တာကတော့ မင်းသဘောပါ။ As you like . . .”

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားသည်။ သူမရင်ထဲတွင် မလုံခြုံ သလိုလိုကြီး ခံစားလာရလေသည်။ ကိုယ်ကမသိဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သော ယောက်ျားတစ်ယောက်က ကိုယ်ဘာလုပ်လုပ် တစ်နေရာ ကနေ စောင့်ကြည့်နေတာကြီးက ရေလည်ငုပ်လေသည်။ ဘာ လောက် အောက်လဲ။

ထို့ကြောင့် သူမသည် အစကဆင်စွယ်ရောင်လေးကို ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသော်လည်း သူပြောတာကို လက်ခံလိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာစိုးသောကြောင့် တမင်တကာပင် ကြည်ပြာရောင်

အဲဒါအိတ်ကုန်ရက်

အတိုင်းလေးကိုလာ ဝယ်လိုက်သည်။ အင်္ကျီဆိုင်မှ အထွက်တွင် တစ်ဖက်လမ်းချိုးမှထွက်လာသော လူတစ်ယောက်နှင့် အင့်ခနဲ နေအောင်ပင် ဝင်တိုက်မိလေတော့တာဖြစ်သည်။

မှားတာက သူမ မှားတာပါ။ ဇက်ဆိုသောပုရိသကို မှတ်စိဝေရှာလိုက်မိသောကြောင့် တစ်ဖက်မှထွက်လာသူကို မမြင် သိက်တာ။

“ဆောရီး . . .”

သူမက တောင်းပန်တော့ တစ်ဖက်မှလူက ‘ရပါတယ်’ ဆိုကာ သူ့လမ်းသူ့လျှောက်သွားသည်။ ထိုလူက သူမကို ခြံ့ပင်မကြည့်ဘဲ ရပါတယ်လို့ ပြောသွားတာဖြစ်သောကြောင့် ခြံ့လှပျက်နှာကိုပင် သေချာမတွေ့လိုက်ရ။ ဘာတွေအရေးကြီးနေ သည်မသိ။ သူမကဆို လူ့နောက်ကျောကို မျက်စောင်းထိုးကာ ဗျစ် ဘောက်ဗျစ်တောက်ပြောရင်း အအေးဆိုင်တစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ မှာစရာရှိတာတွေ အားလုံးမှာပြီးသွားသောအခါမှာပင် သူမ လက်ကိုင်ဖုန်းက မြည်လာပြန်သည်။

“ဟယ်လို . . .”

“လမ်းသွားရင် ရှေ့ကြည့်သွားရတယ် ပိုအပ်ရဲ့၊ နောက် တစ်ခါ ကိုယ့်ကို ဝင်မတိုက်နဲ့နော်၊ စောစောက ကိုယ့်ရင်ခွင် ထဲကို ဇွတ်တိုးဝင်လာတယ်၊ နောက်တစ်ခါဆို ဖတ်ထား

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်ကြီး

လိုက်မယ်၊ အခုတစ်ခါကိုတော့ ရှိစေတော့၊ good luck ပိုအမ်”

ဟိုက် . . . သေပြီဆရာ။ ဒါဆို စောစောက သူမ ဝင်တိုက်ခဲ့တဲ့သူက ဇက်ပေါ့။ အား . . . သူမ တော်တော်ညံ့တာပဲ။ ဆင်တစ်ကောင်လုံးကို ဝင်တိုးပြီး ဆင်ခြေရာရှာသလိုဖြစ်နေပြီ။ မျက်နှာလေးတောင် သေချာမမြင်ခဲ့ရ။ ဟာကွာ . . . ဟား . . . တွေးလေတွေးလေ စိတ်ထဲတွင် မရိုးမရွဲဖြစ်လာလေပင်။

“ကဗျာ . . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဖြူဖြူက ဂဏှာမငြိမ်ဖြစ်နေသော သူမထံသို့ အအေးဖန်ခွက်ကိုထိုးပေးရင်း မေးသည်။ သူမက အအေးဖန်ခွက်ကို ပိမိရှေ့သို့ဆွဲယူရင်း . . .

“ခုနတုန်းက ဝင်တိုက်တဲ့တစ်ယောက်လေ”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ . . .”

“ဇက်တဲ့ . . .”

“ဗုဒ္ဓေါ . . .”

ပိုးအိက ဘုရားတသလို ဖြူဖြူကလည်း ရင်ဘတ်မိရင်းမှ “တကယ် !” ဟု တအံ့တဩရေရွတ်သည်။ ကဗျာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဟယ် . . . နာစရာကောင်းလိုက်တာ၊ ဒီလောက် ပက်ပင်းတိုးတာတောင် သူမှန်း ငါတို့မသိဘူး၊ သေချာတောင် မကြည့်ခဲ့မိဘူး . . . အံ့ရော . . .”

ဖြူဖြူက ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ ရေရွတ်တော့ ပိုးအိက . . . “နင်ကလည်း ငါတို့သုံးယောက်လုံးက သူ့ကိုမှ မမြင်ဖူးတာ၊ ဖြူသလား မည်းသလားတောင် မသိဘူးလေ၊ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရင်တောင် သူလို့သိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခု ဟာဆို ဝေးရောပေါ့”

“အေးဟဲ့ . . . ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ဟုတ်တယ် . . . အရေးကြီးတာက သူ့ကို မြင်ဖူးထားဖို့ပဲ . . . ဟဲ့ ကဗျာ” “ပြော . . .”

“ဒီတစ်ခါ နင့်ဆီကို သူ့ဖုန်းဆက်ရင် တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောလိုက်ဟာ . . .”

“အေးပါ . . . ငါလည်းတွေးထားပါတယ်၊ သူက စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းတယ်ဟ”

“အမှန်ပဲ . . . ကဗျာ၊ ဘာမှတွေးမနေနဲ့၊ သူနဲ့တွေ့ကြည့်လို့ အဆင်ပြေမယ်ထင်ရင် ဆွဲစေ့ထားလိုက်”

“ဟုတ်တယ်ကဗျာ၊ နင့်မှာ ရည်းစားရှိသင့်နေပြီ ဟိ ပေါ့”

ရောဂါဝင်ကိ

သူငယ်ချင်းတွေက မြောက်ပေးကြသော်လည်း သူမက ဘာမှမပြောဘဲ ပြီးနေလိုက်သည်။ ရည်းစားထားရတာက လွယ်ပါသည်။ သို့ပေမယ့် ချစ်သူထားရတာကတော့ ခက်သည်။ သူမရည်းစားမထားလိုပါ။ ချစ်သူကိုသာ တစ်သက်လုံးအံ့တွက် ရည်ဇွန်ကာ တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ထားလိုပါသည်။ ထိုချစ်သူသည်လည်း သူမကို ရင်ခုန်စေနိုင်သောသူသာ ဖြစ်ရပါမည်။ သူမကို တန်ဖိုးထားသိပ်ချစ်၍ သူမကလည်း သိပ်ချစ်နိုင်သောသူတစ်ယောက်တည်းကိုသာ သူမ၏ချစ်သူရာထူးကို ပေးအပ်မှာဖြစ်ပါသည်။ ထိုသူကို သူမ အခုထိတော့ မတွေ့သေးဟုထင်ပါသည်။

သူမသည် အတွေးစကိုဖြတ်ကာ အအေးဖိုးငွေ ရှင်လိုက်ပြီးနောက် . . .

“ကဲ . . . ငါတို့အခုနက အင်္ကျီဆိုင်ကို ပြန်သွားရအောင်”
ဟု . . . ပိုးအိတို့ကို ပြောလိုက်သည်။ ဖြူဖြူက နားမလည်သလို မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း . . .

“ဘာလုပ်မို့လဲ . . .”
“အင်္ကျီသွားဝယ်မလို့ဟ၊ စောစောက အင်္ကျီဆင်စွယ်ရောင်လေးကို ငါ အခုဝယ်လာတဲ့ ကြည်ပြာရောင်လေးထက် ကြိုက်တယ်၊ ငါလည်း အစက ဆင်စွယ်ရောင်လေးကို ဝယ်မလို့ပဲ၊ အဲဒါကို ဟိုငတိက သူဝယ်ခိုင်းတာဝယ်တယ်လို့ ထင်

သွားမှာစိုးလို့ ဒီကြည်ပြာရောင်လေးကို တမင်ရွံ့ဝယ်လာတာ၊ အခုလောက်ဆိုသူလည်း ပြန်လောက်ရောပေါ့၊ စောစော အင်္ကျီဆင်စွယ်ရောင်လေး ပြန်သွားဝယ်ရအောင် . . . လာလာ . . .”

“အစတည်းက နှစ်ထည်လုံးဝယ်လိုက်ရင် ပြီးနေပြီ၊ ဇယားကိုရှုပ်တယ် . . . အဟုတ်”

“လာပါဟာ . . နင်တို့ကလည်း၊ လိမ္မာသားနဲ့”

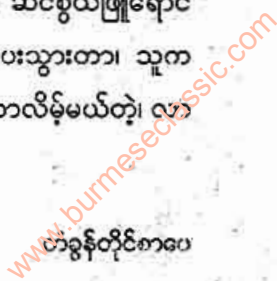
သူမက ရှေ့မှဦးဆောင်ပြီးထွက်လာသောအခါ ဆောက်မှနှစ်ယောက်သား ပွစိပွစိဖြင့် လိုက်ပါလာကြလေ၏။ သူမစောစောတုန်းက အင်္ကျီဆိုင်လေးထဲရောက်သည်ဆိုတာနှင့် အခုအထိ အရောင်းဝန်ထမ်းကောင်မလေးက အထုပ်တစ်ထုပ်ဆွဲကာ သူမနားသို့ ရောက်လာတော့တာဖြစ်သည်။

“အစ်မ . . . ရော့”

အရောင်းဝန်ထမ်းကောင်မလေးပေးလာသော အထုပ်ကို သူမက ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့်ယူလိုက်ရင်း . . .

“ဘာတွေလဲ . . . ညီမရဲ့”

“စောစောက အစ်မ မဝယ်ဘဲထားခဲ့တဲ့ ဆင်စွယ်ဖြူရောင် အင်္ကျီလေးလေ၊ အစ်မချစ်သူက ဝယ်ပေးသွားတာ၊ သူက ပြောတယ်၊ အစ်မ ဒီကို တစ်ခေါက်ပြန်လာလိမ့်မယ်တဲ့၊ လာ

ရောဂါဝင်ရောက်ခြင်း

ရင် ဒီအင်္ကျီလေးပေးလိုက်ပါဆိုလို့ ကျွန်မ စောင့်နေတာ အစ်မချစ်သူနာမည်က ဆန်းတယ်နော် . . . ဇက်တဲ့၊ အစ်မနဲ့လိုက်တယ် . . . ”

အင်! သူမ ဘာမှမပြောနိုင်။ အရောင်းဝန်ထမ်းလေး၏ တော်ကိုကြားမှာ မျောနေခဲ့ရသည်။ ပြီးနောက် ကြောင်စီစီဖြင့် အင်္ကျီထုပ်လက်ကဆွဲကာ ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ဇက်ဆီသောသူကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ သူမဆိုင်ကို နောက်တစ်ခေါက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ သူက ကြိုတွက်ထားပုံရသည်။ ဝန်ထမ်းမလေးကိုလည်း သူမချစ်သူလိုပြောသွားပုံရသည်။ ကွက်ကျော်မြင်တတ်မှုကတော့ လက်ဖျားခါလောက်လေ၏။

အပြန်လမ်း ကားပေါ်တွင် ပိုးအိနှင့်ဖြူဖြူက ဇက်၏ အရည်အချင်းကို တဖွဖွ ချီးမွမ်းခန်းထုတ်လာခဲ့သလို သူမ၏ စိတ်တို့သည်လည်း ပုံမှန်အတိုင်း ရှိမနေခဲ့ပါချေ။

“ဘယ်လိုလဲ ပိုအစ် . . . ဒီနေ့ အပျင်းပြေရဲ့လား”
ဖုန်းထဲမှအသံသည် နည်းနည်းတော့ ခနိုးခနိုးနိုင်သည်ဟု သူမထင်သည်။ ပြီးတော့ ဒီနေ့ကြားရသော သူ့အသံ၌ သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးမှုအရိပ်အငွေ့များ ပါဝင်နေသည်ဟု ခံစားရသည်။ အေးလေ . . . သူက ဒီနေ့ သူမကို ကောင်းကောင်းအရူးလုပ်သွားခဲ့နိုင်သည်ကိုး။
“ဟိတ် . . . ငြိမ်လှချည်လား၊ စကားလေးဘာလေး ပြန်ပြောဦးလေ အမိရဲ့”

ရာဇဝင်ကို

“ရှင်က ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်တဲ့နေရာမှာတော့ တော်ပါပေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်နဲ့ ကျွန်မအချစ်ကိုရမယ်တော့ မထင်နဲ့၊ ပြီးတော့ ရှင်ကဘာလို့ ကျွန်မကို ဒီနေ့ အကျီဝယ်ပေးရတာလဲ”

“ဝယ်ပေးချင်လို့ပေါ့ အမိရဲ့ . . . ”

“မလိုချင်ဘူး၊ အကျီရဲ့တန်ဖိုးကို ကျွန်မ ပြန်ပေးချင်တယ်”

“ကိုယ်က မယူရင်ရော . . . ”

“မရဘူး၊ ရှင်ယူရမယ်၊ ကျွန်မက ဘယ်ယောက်ျားလေးပေးတာမှ မယူဘူး၊ ရှင်ကို ကျွန်မ ဘယ်မှာလာပေးရမလဲ၊ အဲဒါပဲ ပြော . . . ”

သူက ရယ်သည်။

“ခက်တာပဲ အမိရဲ့၊ ကိုယ်ကလည်း ပေးပြီးသားပစ္စည်းကို ပြန်မယူတတ်ဘူး၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲဒါ ကျွန်မ မသိဘူး၊ စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး၊ ကျွန်မ သိတာက အကျီရဲ့တန်ဖိုးကို ပြန်ပေးရဖို့ပဲ”

တကယ်တော့ သူမက လှည့်ကွက်သုံးလိုက်တာပါ။ အမိက သူမရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က အကျီရဲ့တန်ဖိုးငွေကို ပြန်ပေးလိုခြင်းမဟုတ်။ သာမန်ယောက်ျားတွေထက် ထူးခြားနေတဲ့ သူ့ရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ဖူးလိုသောကြောင့်သာဖြစ်သည်။

ခင်ဆီကုန်ရတာ

“ဒါဆို မင်းနဲ့ကိုယ် ကစားပွဲတစ်ခု ကစားရအောင်”

“ဘယ်လိုကစားပွဲလဲ . . . ”

“ကိုယ်က မင်းဆီကို နှင်းဆီပန်းတွေ ခုနစ်ပွင့်တိတိပို့ပေးမယ်၊ အဲဒီလို ကိုယ်လာပေးတဲ့အချိန်မှာ မင်းက ကိုယ့်ကို မိအောင်ဖမ်းရမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ . . . ”

“စိတ်ဝင်စားစရာတော့ ကောင်းပါတယ်၊ အကျိုးခံစားခွင့်က ရော . . . ”

“ဒီကစားပွဲမှာ မင်းနိုင်ရင် မင်းဆီကအကျီဖိုးငွေကို ကိုယ်လာယူမယ်၊ မင်းရှုံးရင်တော့ . . . ”

သူက စကားခေါ်သလို စကားစကို ဆက်မပြောပဲ ခြိတ်ထားလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူမက ထောက်ပေးလိုက်သည်။

“ဆက်ပြောလေ . . . ”

“မင်းရဲ့အသည်းနှလုံး . . . ကိုယ့်ကိုပေးရမယ်”

“ဘယ်လို !”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီပွဲမှာကိုယ်နိုင်ရင် မင်းက ကိုယ့်ကို ချစ်ပါတယ်လို့ အဖြေပေးရမယ်”

“ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်မမှရှင်ကို မမြင်ဖူးတာ၊ ရှင်မှာ သုံးစားမရတဲ့ ချို့ယွင်းချက်ကြီး တစ်ခုခုရှိနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ . . . ”

www.burmeseclassic.com

ရာဂဝဒိနိ

တစ်ဖက်ကရယ်သည်။ ရယ်သံကလည်း သူများတွေ ရယ်သံနဲ့မတူ။ သစ်သည်။ ရယ်သံကိုက ထူးခြားသော ယောက်ျား တစ်ယောက်ဖြစ်ပါ၏။

“ရှင်က ဘာရယ်တာလဲ . . .”

“မင်းပြောတာက ရယ်စရာကောင်းနေလို့ပါ။ ကိုယ်က perfect ဖြစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်ပေမယ့် perfect နီးနီးရှိတဲ့ လူသားတစ်ယောက်ပါ ပိုအမ်”

“ရှင်က ရှင်ကိုယ်ရှင် တော်တော်အထင်ကြီးပုံရတယ်၊ ကြားလည်း ကြားတတ်တယ်နော်”

“ဒါ ကြားတာမဟုတ်ဘူး၊ မှန်တာပြောတာပဲဟာ”

“မုန်းလိုက်တာ ”

“မှန်တာပြောတဲ့လူကို မုန်းတတ်တာ လူ့သဘာဝပဲလေ မဟုတ်ဘူးလား ”

“မဟုတ်တာ . . . မှန်တာပြောတဲ့လူဆိုတာ လူချစ်လူခင် များမှာပေါ့၊ လိမ်ပြောတဲ့လူ ညာတတ်တဲ့လူကိုသာ လူတွေက မုန်းကြတာ ”

“သေချာလို့လား ”

သူမက သူမမြင်နိုင်မှန်းသိပေမယ့် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ကာ "sure" လို့ပြောလိုက်သည်။ မဟုတ်လို့လားနော်။ လောက

လိမ်လည်ပြောဆိုတာကို ဘယ်သူမဆိုမုန်းမှာပဲ။ ဘုရားက ဘာဝင် လိမ်ပြောတာကိုမကြိုက်လို့ ငါးပါးသီလထဲမှာ 'မုသာဝါဒက' ဆိုတာကို ထည့်သွင်းခဲ့သေးတာပဲ။ မှန်ကန်သောစကားကို ပြောတဲ့ သူတို့သာ လူချစ်လူခင်ပေါ့မှာဆိုတာ အရှင်းကြီး။

“ဒါဆို ကိုယ် မင်းကို ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ခု ပြောပြမယ်၊ ကိုယ့်ဇာတ်လမ်းလေးကို နားထောင်ပြီးရင် ကိုယ့်စကားကို မင်းလက်ခံသွားရလိမ့်မယ် . . . ကိုယ် အသေအချာပြော ရဲတယ်”

သူ့စကားကို စိတ်ဝင်စားသွားရသည်။ ထို့ကြောင့် နားထောင်ရှိသော ဖက်လုံးကို ဆွဲယူခွဲထားလိုက်ရင်း . . .

“ဆိုစမ်းပါဦး . . . ရှင်ဇာတ်လမ်းကို၊ နားထောင်ကြည့်ရ အောင်”

“OK! . . . ကိုယ်ပြောပြမယ်၊ ရွာတစ်ရွာရှိတယ်ကွာ၊ ထားပါတော့ အဲဒီရွာနာမည်က 'သပြေလှရွာ'ပေါ့၊ အဲဒီ သပြေလှ ရွာကို မျက်စိတစ်ဖက်ကန်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက်က အဝေးကြီးကနေလာတယ်တဲ့၊ အဲဒီလူက သပြေလှရွာကိုရောက် ခါနီး ရွာအပြင်မှာရှိတဲ့ တဲလေးတစ်လုံးမှာ ဝင်နားတယ်တဲ့၊ အဲဒီတဲလေးမှာက အဘွားကြီးတစ်ယောက်တည်းနေတယ်၊ ခရီးသည်က အဲဒီတဲလေးမှာ ရေသောက်ရင်း အမောပြော

ရာဇဝင်ကို

နေရင်းကနေ တံပိုင်ရှင်အဘွားကြီးကို မေးတယ်တဲ့၊ 'အဘွားက ဘာလို့ရွာထဲမှာမနေဘဲ ရွာအပြင်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထွက်နေရတာလဲ' . . . လို့မေးတော့ အဘွားကြီးက 'ငါ့မြေးရယ် အဘွားလည်း ရွာထဲမှာနေချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ရွာထဲကလူတွေက အနေမခံလို့ အဘွားရွာပြင်မှာ နေရတာပါကွယ်' လို့ . . . ပြန်ဖြေတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ခရီးသည်က ထပ်မေးတယ်၊ 'အဘွားကို ဘာလို့ရွာပြင်ထုတ်ထားရတာလဲ' လို့ မေးတော့ 'မှန်တာတွေပြောလို့ပေး ငါ့မြေးရယ်'လို့ ဖြေပြန်တယ်တဲ့။ အဲဒီနောက် ခရီးသည်က ဘာမှမမေးတော့ဘူး။ အမောလည်းပြောရော ခရီးဆက်တယ်။ အဲဒီမှာ ခရီးသည်ရဲ့ဦးထုပ်က အဘွားအိုရဲ့တံထဲမှာ ကျန်နေခဲ့ပါရော။ ဒါနဲ့ အဘွားအိုက ဦးထုပ်ကိုကောက်ယူပြီး ခင်သည်ရဲ့ နောက်ကိုလိုက်ပေးတယ်။ နာမည်ကလည်း မသိဝေးလည်းအဝေးကြီးရောက်နေပြီဆိုတော့ အဘွားအိုက ခရီးသည်ကိုအော်ပြောတယ်၊ 'မျက်စိတစ်ဖက်ကန်းနေတဲ့ ကောင်လေး ဦးထုပ်မေ့နေတယ်။ ဟဲ့ . . . မျက်စိတစ်ဖက်ကန်းနေတဲ့ ကောင်လေး . . . နင့်ဦးထုပ်ကျန်နေခဲ့တယ်' လို့ အော်ပြောရင်း လိုက်ပေးတယ်တဲ့။ ခရီးသည်ကလည်း အဘွားအိုက အော်လေလေ၊ မြန်မြန်သွားလေလေပဲ၊ နောက်

ကိုလည်းပြန်မကြည့်ဘူး။ အဘွားအိုကလည်း 'မျက်စိတစ်ဖက်ကန်းနေတဲ့ကောင်လေး'ဆိုတာကို ပါးစပ်ကမချတမ်းခေါ်ပြီး လိုက်ပေးတယ်တဲ့။ အဲဒီလိုနဲ့ ရွာနားရောက်ခါနီးကျမှ ခရီးသည်က ပြန်လှည့်လာပြီး အဘွားအိုဆီက သူ့ဦးထုပ်ကိုယူပြီး အဘွားကြီးကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ဘာပြောလိုက်လဲ သိလား . . . "

"ဘာပြောလိုက်လဲ . . . ?"

"ခင်ဗျားကြီးကို ရွာအပြင်ထုတ်ထားတာ နည်းတောင် နည်းသေးတယ်။ ကျုပ်သာဆို ခင်ဗျားကြီးကို မဲဇာတောင်ခြေကိုပို့တယ်တဲ့" ။

သူ့စကားလည်းဆုံးရော သူမ ခွက်ထိုးခွက်လန်ကို ငယ်မိပါတော့သည်။ သူပြောတဲ့ ခရီးသည်ဖြစ်နေမယ့် မျက်နှာပုံစံကို မြင်ယောင်ကြည့်မိလေလေ ရယ်ရလေလေပင်ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ရဲ့ ခွံ့ယွင်းချက်ကြီးကို ထုတ်ဖော်ပြီး တကြော်ကြော်အအော်ခံရတော့ ဘယ်လောက်ရှက် ဘယ်လောက်ဒေါသထွက်လိုက်မလဲ။ အဘွားကြီး ဆက်က ကြည့်ရင်လည်း နာမည်ကမသိတော့ သိသာတဲ့ အမှန် ဘုရားတစ်ခုကို ထုတ် ဖော်ပြီး အော်ခေါ်တာပဲဟာ။ ဘာမှားလို့လဲ။ ပေမယ့်ပေါ့ လေ . . . အင်း . . . ။

သူမလည်း ခရီးသည်ကြီးရဲ့နေရာမှာဆို အဘွားအို ဦးလို့ပဲ ပြောဖြစ်မယ်ထင်တယ်။

ရောဂါဝင်္ကါ

“ကဲ . . . ရယ်တာလေးတွေ တော်တော့၊ ကိုယ်ပြောတာ မှန်တယ်မလား အမိ”

“အဟင်း . . . ထားပါတော့လေ”

“ဒါဆို ကစားပွဲကို လက်ခံတယ်ပေါ့ ”

“နေပါဦး . . . ကျွန်မရုံးသွားရင် ပေးရမယ့်အရင်းအနှီးက ကြီးလွန်းမနေဘူးလား”

“မင်းက အခုကတည်းက အရုံးကို ကြိုတွက်ထားတာလား ဒါဟာ မင်းကိုယ်မင်း ယုံကြည်မှုမရှိတာပဲ၊ ကိုယ်ကတော့ အရုံးဆိုတာကို လုံးဝ တွေးမထားဘူး၊ နိုင်ရမယ်ဆိုတာပဲ တွေးတယ်”

“ရှင်က ပန်းကို Delivery နဲ့ ပို့ပေးမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး နော် ”

“စိတ်ချ . . . ပိုအမ်၊ ကိုယ်က စိတ်လှုပ်ရှားစရာ မကောင်းတဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့နည်းတွေကို မသုံးဘူး၊ မင်းဆီကို ရောက်လာမယ့် ပန်းတွေတိုင်းမှာ ရင်ခုန်သံတွေ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းတွေ ပါဝင်နေစေရမယ်၊ ပြီးတော့ . . . ကိုယ်က နှင်းဆီပေးမယ့်နေ့ကိုလည်း ကြိုပြီးအသိပေးဦးမှာပါ . . . ဘယ်လိုလဲ . . . ကြောက်နေပြီလား”

သူ့စကားက သူမ မာနကို ကလိနေသလို ခံစားရလေသည်။ ဘာကိစ္စကြောက်ရမှာတဲ့လဲ။ ဒင်းက သူမဆီကို ကိုယ်ယောင်

တစ်ပြီး လာလို့ရမှာတဲ့လား။ နှင်းဆီခုနစ်ပွင့်ကြီးများတောင် ပေးမှာ။ တစ်ကြိမ်မဟုတ် တစ်ကြိမ်ကတော့မိမှာပဲ။ အုံးစားကို မလိုဘူး။ ပျင်းဖို့တောင် ပျင်းနေသေးတယ်။

“ဘာကိစ္စ ကြောက်ရမှာလဲ၊ လုပ်လိုက်လေ ကြာသလားလို့ စိန်ခေါ်ရင် ဘွားမခတ်ကြေးပေါ့”

“OK! . . . ကိုယ်ကလည်း ဒါမျိုးမှကြိုက်တာ”

“ရှင်ပြောချင်တာ ဒါပဲမလား၊ ကျွန်မ အိပ်ချင်ပြီ၊ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ် . . . ဒါပဲ”

“ခဏလေး . . . ခဏလေး”

“ဘာလဲ . . . ဘာပြောဦးမလို့လဲ”

“ဪ . . . မနက်ဖြန် မင်းဆီကို နှင်းဆီတစ်ပွင့် ရောက်အောင်ပို့ပေးမယ်ဆိုတာ ပြောမလို့ပါ . . . good luck, poem”

သူမ ဖုန်းချလိုက်ပြီးမှ သူ၏စိန်ခေါ်ခြင်းကို လက်ခံခြင်းအား နောင်တရချင်သလိုလို ဖြစ်သွားရသည်။ ကိုယ့်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိသော်လည်း ရုံးသွားလျှင်ဆိုသော အတွေးဝင်လာလျှင် လူက ရူးချင်သလိုလိုပင်။ သူ့ကို သူမ မမြင်ဖူး။ သူမကြောင်းလည်း ဘာမှမသိ။ ဒီလိုယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ခင်တယ်လို့ပြောဖို့က သိပ်ကိုစွန့်စားရာကျလွန်းနေသည်။ သို့သော်

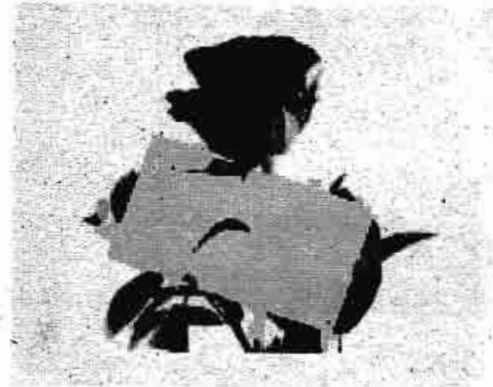

ရတနာတို့

လည်းပဲ သူမ ဒီကစားပွဲမှာ နိုင်ရမယ်လို့လည်း တွေးလိုက်ရော ရင်ထဲ
ပေါ့ပါးသွားရတော့သည်။ ရှင်နဲ့ကျွန်မ တွေ့ကြုံပြီပေါ့ . . . ဇာ
ရယ် . . .။

ပထမဆုံး ရင်နှုတ်နှင်းဆီ

ဟန်းဖုန်းမှ အဆက်မပြတ်မြည်နေသော တီးလုံးသံ
ကြောင့် သူမ အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာခဲ့သည်။ နာရီကို ကြည့်မိ
တော့ နံနက်ခုနစ်နာရီ။ ဒီလိုအချိန်ကြီး ဖုန်းလာတာ ဇက်ထံမှ
ဆွဲ၍ ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်ဆိုတာကို သူမ သိလိုက်သည်။

“ပြော . . .”

သူမအသံက ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပင် ထွက်သွားသည်။
တေတ်နိုင်။ သူတောင် အားမနာလျှာမကျိုး လူမှုရေးခေါင်းပါးစွာ
ဖုန်းဆက်သေးတာပဲဟာ။

ရာဇဝင်တို

“Good morning, ပိုအမ်”

“စောစောစီးစီး မုန့်ကြော်ငြာကဝင်နေသေးတယ်”

“အဟား . . . မုန့်ကြော်ငြာမဟုတ်ပါဘူး ပိုအမ်ရာ ကိုယ်က နှင်းဆီထားခဲ့ပြီလို့ ပြောမလို့ပါ”

“ဘာ!”

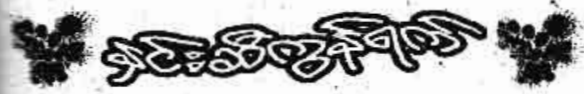
သူမ အိပ်နေရာမှ အော်တိုမစ်တစ်ထထိုင်ပြီးသွား ဖြစ်သွားရသည်။

“ရှင်က ဘယ်မှာလဲ . . .”

“ကိုယ် မင်းတို့အိမ်က ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကော်ဖီသောက်နေ တယ်လေ၊ နှင်းဆီထားခဲ့ပြီနော် . . . ဘိုင် ဘိုင်”

ဘုရားရေ . . . ။ သူ့ဘက်က ဖုန်းချတဲ့အထိကို သူမ မစောင့်နိုင်။ သူ့ကို အမိဖမ်းဖို့အတွက် ခုတင်ပေါ်မှ အူလျားဖားလျား ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ ညဝတ်အင်္ကျီ ဂါဝန်ရှည်ကြီးကိုမက စဉ့် ခန်းထဲရောက်သည်အထိ မနားတမ်းပြေးဆင်းလာခဲ့မိသော်လည်း ဧည့်ခန်းထဲတွင်သောက်ပြီသား ကော်ဖီခွက်တစ်လုံးမှလွဲ၍ ဘာမှ ရှိမနေ။ သူမ ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားသည်။ အလိမ်ခံလိုက်ရပြီလား၊ မဖြစ်နိုင်။ အိမ်ကို တစ်ယောက်ယောက် လာသွားတယ်ဆိုတာတော့ သေချာကြောင်း ကော်ဖီပန်းကန်က သက်သေပြနေ၏။

သူမအိမ်ရှေ့ပြေးထွက်လာသောအခါ ခြံတံခါးမှ တဆင့် ခြံပြင်သို့ထွက်သွားသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုတွေ့

ဆိတ်ရသည်။ နောက်ကျောဘက်မှ မြင်ရသောကြောင့် ထို ယောက်ျား၏ မျက်နှာသွင်ပြင်ကို မမြင်ရသော်လည်း ဇက်ဆိုသော လှလှ၍ ဘယ်သူမှမဖြစ်နိုင်ဆိုတာကို စိတ်ထဲမှာသေချာသိလိုက် သည်။ သူမစိတ်တွေ လှုပ်ရှားခုန်ပေါက်လာကာ သူ့ကိုလွတ်သွား ခြင်းသောကြောင့် တွေ့ရာဖိနပ်တစ်ရံကို ဆွဲယူစီးကာ ခြံပြင်သို့ ဆိတ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ခြံစောင့် အလုပ်သမားရဲ့ “မမလေး . . . မဖြစ်လို့လဲ” ဆိုသော အမေးကိုလည်း မဖြေနိုင်။

သူ့ကို အမိဖမ်းဖို့သာ စိတ်ထဲမှာရှိနေ၏။ သို့ပေမယ့် သူမ ကံဆိုးပါသည်။ သူမ ခြံပြင်သို့ရောက်သောအခါမှာပင် သူက သူ့ဘီဇုံနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်ထားသောကားတစ်စင်းပေါ်သို့ ဆိတ်က မောင်းထွက်သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။ သူမကိုလည်း ကားထဲမှ ဆိတ်ထုတ်ကာ ဘိုင်ဘိုင် လုပ်သွားသေး၏။

မိကာနီးလေးမှ သိသိလေးလွတ်သွားသည့်အတွက် ဆိတ်ထဲတွင် ကလိကလိဖြစ်ကာ မရိုးမရွှဖြင့် အိမ်ထဲပြန်ရောက် ခဲ့ရသည်။ နှင်းဆီထားခဲ့ပြီတဲ့။ သူ့စကားကို ပြန်ကြားယောင် ခံသည်။ ဘယ်မှာများ ထားခဲ့ပါလိမ့်။ ဧည့်ခန်းထဲ မျက်လုံးဝေ ခြံပြင်ဖြစ်သည်။ သူမအကြည့်က သူ့သောက်သွားခဲ့သော ကော်ဖီ ပန်းကန်ဆီသို့အရောက်တွင် ရပ်တန့်သွား၏။

ရာဇဝင်နိဗ္ဗိ

ကော်ဖီခွက်လက်ကိုင်ကွင်းတွင် ချည်ထားသော အချည်ကြိုးစတစ်ခု။ သူမ စိတ်ဝင်စားသွားကာ ကော်ဖီခွက်ကောက်မ၊ လိုက်သောအခါ အပ်ချည်ကြိုးလေး၏ တစ်ဖက်ခြေစတွင်ချည်ထားသော နှင်းဆီပွင့်အနီရောင်တစ်ပွင့်သည် စာအောက်မှ ထွက်လာ၏။ လုပ်ရပ်ကတော့ ပိုင်ပါသည်။ နှင်းဆီပွင့်မေမေလည်း မတွေ့အောင် သူမလည်း လွယ်လွယ်ရှာတွေ့အောင် ဖိမိ၍ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နှင်းဆီပွင့်ကို အပ်ချည်ကြိုးဖြုတ်ယူလိုက်သည်။

နှင်းဆီပွင့်က အဝတ်စတစ်မျိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဆူးမပါသည့် အတုဖြစ်သော်လည်း နှင်းဆီအစစ်ဖြင့် ခွဲမရအောင် တူပြီး နှင်းဆီပန်းရနံ့ရပါသည်။ နှင်းဆီနံ့ပါသည့် ရေမွှေးတစ်မျိုး ဖြန့်ထားပုံရသည်။ ပြီးတော့ နှင်းဆီပန်းအား ထုပ်ပိုးထားသည့် ပလတ်စတစ်အကြည်တွင် ကပ်ထားသော post card တစ်ခု

poem

1st step to your heart

Z

တဲ့။ post card တွင် ပါသောစာသားကြောင့် နှင်းဆီပွင့်ကို ဖြုတ်သွားရသည်။ 'မင်းနှလုံးသားဆီသို့ ပထမခြေလှမ်း' ဆိုသော စာသားက သူမစိတ်ကို တစ်စုံတရာတော့ ပေးနိုင်ပါသည်။

မယ့် ထိုတစ်စုံတရာဟာ ဘာလဲဆိုတာတော့ သူမ လိုက်မမီချေ။ သူမ ညှို့လိုက်တာနော်။ ကိုယ့်အိမ်ထဲထိဝင်လာပြီး နှင်းဆီပန်းထားခဲ့သည့်အပြင် ကော်ဖီပီ စိမ်ပြေနပြေသောက်သွားခဲ့သည့် လူကို မိအောင်မဖမ်းနိုင်ဘူးဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေဖို့ သာကောင်တော့သည်။ သူ . . . မေမေ့ကို ဘယ်လိုများ ထည့်သွားပါလိမ့်။ အတွေးမဆုံးခင်မှာပင် ဧည့်ခန်းထဲသို့ မေမေ ဝင်ရောက်လာသောကြောင့် သိလိုသည်ကို မေးလိုက်သည်။ (နှင်းဆီကိုတော့ ကျောဘက်မှာ ဝှက်ထားလိုက်၏။)

“အိမ်ကို ဘယ်သူလာသွားတာလဲ မေမေ . . .”

“ပန်းလာပို့တဲ့ကောင်လေးပါ။ လာပို့နေကျ ထက်နိုင်ဝင်းဆိုတဲ့ ကောင်လေး လာမပို့အားလို့၊ အဲ . . . နေမကောင်းလို့လို့ ပြောတာပဲ။ အဲဒီကောင်လေးနဲ့ အိမ်နီးချင်းတဲ့။ သမီးလောက်အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက် လာပို့သွားတာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ သောက်ပြီးသား ကော်ဖီခွက်တွေလို့”

“ဪ . . . ကိုယ့်အိမ်လာတဲ့ ဧည့်သည်ပဲ။ ကော်ဖီလေး ဘာလေး တိုက်လွှတ်မှ ကောင်းမှာပေါ့။ ဘဝတူတွေထင်ပါရဲ့။ ရှုပ်အင်္ကျီအကွက်လက်တိုလေးနဲ့ ပုဆိုးခပ်နှမ်းနှမ်းလေးဝတ်ထားတာ၊ မေမေတို့က နေ့တိုင်း ဝယ်နေကျဖောက်သည့်ပွဲလို့

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်တို

အရင်ကောင်လေးအစား သူက လာပို့ပေးတာတဲ့၊ မေမေ တောင် သူ့ကိုသနားတာနဲ့ မုန့်ဖိုးတစ်ထောင်ပေးလိုက်သေး တယ်”

မေမေစကားကြောင့် သူမ ကျိတ်ပြုံးဖြစ်သည်။ မေမေ သနားနေတဲ့ ကိုယ်တော်ချောက် ဒီကို ကိုယ်ပိုင်ကားမောင်းပြီးလာ တယ်ဆိုတာများ မေမေသိသွားလျှင် ဘယ်လိုနေမည်မသိ။ မေမေကို ဟိုက တစ်ပတ်ရိုက်သွားတာဖြစ်သည်။ တတ်လည်းတတ်နိုင်သည့် ယောက်ျား။ ပန်းပွိုသမားလေး ထက်နိုင်ဝင်းကို ဘယ်လိုများစည်းခုံး လိုက်သလဲမသိ။

“မေမေ . . . သူပုံစံက ဘယ်လိုပုံစံလဲဟင်”

“အမလေး . . . ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေနဲ့ ရုပ်နဲ့က မလိုက်လိုက်တာအေး၊ သူ့ရုပ်က အဖြောင့်စား၊ ကိုရိုးယား မင်းသား ဂျီဟန်ဂျဲ့နဲ့ တစ်ပုံစံတည်းပဲ၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ ညည်းက ဘာကိစ္စမေးရတာလဲ . . . ပြောစမ်းပါဦး”

“ဪ . . . ဟိုဟာပါ၊ ဘာရယ်မဟုတ် မေးကြည့်တာပါ”

မေမေက သူမအား မျက်စောင်းထိုး၍ ဟိုလူသောက် သွားသော ကော်ဖီခွက်ကို ကောက်ယူကာ ထွက်သွားသည်။ သူမ သာ လျှာလေးတစ်လစ်ထုတ် ဇက်လေးပုကာ ကျန်ခဲ့၏။

ထိုအကြောင်းကို သူမတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ဆုံမိ သောအခါ သူမက ပြောပြလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဖြူဖြူနှင့်

အိမ်မှ သြကာပေးသံတွေက ဝက်ဝက်ကွဲအောင် ထွက်လာတော့ တဖြစ်သည်။

“နင် တော်တော်ညံ့တာပဲ ကဗျာရယ်၊ ကိုယ့်အိမ်ထဲလာပြီး ကိုယ့်ကို ဝိုးသွင်းသွားတဲ့လူ တစ်ယောက်ကိုတောင်ရအောင် အမိမဖမ်းနိုင်ဘူးဆိုတော့ နင်တော်တော် ဖျင်းတာပဲ မိကဗျာ”

“အေးလေ . . . ဟုတ်ပါ၊ နင့်နေရာမှာ ငါသာဆို သူ့ကို ကိုခနဲနေအောင် ဖမ်းပြီးတစ်ခါတည်း အပြတ်ရှင်းပစ် လိုက် တယ်၊ အဟုတ် . . . နေရာချင်းသာ လဲလိုက်ချင်တယ် . . . တကယ်ပဲ ”

သူငယ်ချင်းမတွေက ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရဖြင့် သူမကို အဖြစ်တင်ကြသည်။

“ငါလည်း သူ ဒီလို တိုက်စစ်ဆင်လာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ် ထင်မလဲဟဲ့၊ ပြီးတော့ ငါတောင် အိပ်ရာကမနိုးသေးဘူး . . . အစောကြီး”

“အခုတော့ ဟိုက နင့်ကို ဖုတ်သွားပြီမလား . . . ”

ဖြူဖြူစကားကြောင့် သူမရင်ထဲ နင်သွားရသည်။

အဲဒီကလည်း မျက်လုံးပြူးသွားကာ . . .

“ဟဲ့ ဖြူဖြူ . . . နင့်စကားကြီးကလည်း ကြက်သီးထစရာ ကောင်းလိုက်တာ”

ရာဇဝင်တို

“အို . . . မှန်တာပြောတာပဲ၊ ငါပြောတာ ရိုးရိုးလေး နင်တို့ကကို ဆန်းဆန်းတွေ တွေးနေတာ”

ပိုးအိက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။ ပြီးမှစကားကို တွေးတွေးဆဆဖြင့်ဆိုသည်။

“ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တာပဲ၊ နင်ကိုက ဆတ်ဆော့လို့မိတာပါ၊ ကဗျာရယ်၊ ဘာကိစ္စနဲ့များ သူပြောတဲ့ ကစားပွဲကို လက်ခံလိုက်ရတာလဲ”

“သူပြောတဲ့ကစားပွဲက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေတာပါဟ၊ ပြီးတော့ ငါ ရှောင်ထွက်သွားရင် သွေးကြောင်ကျမှာပေါ့ . . .”

“သွေးကြောင်တာ မကြောင်တာက နောက်မှ၊ လောလေးဆယ် နင်ရှုံးသွားရင် ပေးရမယ့်အရာက သာမန်မဟုတ်ဘူးနော်၊ နင့်ရဲ့ နှလုံးသားဆိုတာလည်းတွေးဦး”

သူမပြုံးဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေပြောတာကိုလည်း သူမ သဘောပေါက်သည်။ ဒါပေမယ့် သူမ နောက်မဆုတ်လိုဘဲ ဘဝဆိုတာကြီးကို သမရိုးကျ ဖြတ်သန်းရတာ ထက် တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်လှုပ်ရှားစရာလေးတွေနဲ့ ကစားရတာက အပျင်းပြေစေတာပဲ မဟုတ်ပါလား။ ဘဝကို ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်တစ်အုပ်လို မဖြတ်သန်းလိုသူတွေထဲမှာ သူမက ထိပ်ဆုံးကပါဝင်နေပါ၏။

“မတွေးဘဲနေပါ့မလား ပိုးအိရဲ့၊ တွေးတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီကစားပွဲမှာ ငါနိုင်မှာပါ၊ နိုင်ကိုနိုင်ရမှာပါ”

“အခုပဲ နင့်ကို ဟိုကနင်းဆီတစ်ပွင့်ပေးသွားပြီလေ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ . . . နောက်ထပ်ခြောက်ပွင့်ကျန်ပါ သေးတယ်ဟာ၊ ငါ့ဘက်မှာ chances တွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ ပွဲက အခုမှစမှာ . . .”

ပိုးအိနဲ့ ဖြူဖြူက မနိုင်တော့ဘူးဆိုသည့် သဘောဖြင့် ငိုယိုစိပ်စွန်းကြသည်။ သူမကတော့ ဇက်ဆိုသော လူထံမှနောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ချဲလင့်လုပ်မယ့်အချိန်ကိုသာ စောင့်နေခဲ့ပါသည်။

ညဆယ်နာရီခန့်မှာပင် တစ်နေ့ကုန်စောင့်မျှော်နေခဲ့
သော သူ့ထံမှဖုန်းခေါ်သံက ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ သို့ပေမယ့် သူမ
ဆက်ခွင့်မကိုင်။ တော်တော်လေးကြာအောင်ထားပြီးမှ ကိုင်တာဖြစ်
သည်။ ဒါမှ သူ့ထံမှဖုန်းကို သူမ စောင့်နေခြင်းအား မရိပ်မိမှာ
ဘုတ်ပါလား။

“ဟယ်လို . . . ပြောပါ”

သူမက တမင်တကာပင် အသံကိုအိပ်ချင်မူးတူး ပုံစံ
ပျက်ကားထူးပေးလိုက်သည်။ သို့ပေမယ့် သူမထက် သူက အဆတစ်
ဆလောက် လည်နေခဲ့ပါသည်။

ရာဇဝင်ကို

“မအိပ်သေးဘဲနဲ့ ဘာကြောင့် အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေရတာလဲကွာ၊ လိမ်မယ်ဆိုရင်လည်း ပိရိအောင် လိမ်ရတယ်ကွာ၊ မင်းလုပ်ရပ်က ကလေးဆန်နေသေးတယ်”

“ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ အိပ်နေတာကိုလည်း လာနှိုးသေးတယ်၊ လူကိုလည်း စွပ်စွပ်စွဲစွဲ . . .”

ဟန်ကိုယ့်ဖို့ဆိုသလို သူမက သေသံမာမာဖြင့် ဟောကထည့်လိုက်တော့ သူက နားရင်းပိတ်တီးချင်စရာကောင်းသော ရယ်သံမျိုးဖြင့် ရယ်လေသည်။ အကြားအမြင်တွေများ ရနေသည်လားတော့ မပြောတတ်ချေ။ သူမဘာလုပ်လုပ် သူက ကြိုသိနေတတ်တာကတော့ အမှန်ပင်။

“မင်း မအိပ်သေးပါဘူး၊ ကိုယ့်ဆိကဖုန်းကို မင်းစောင့်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိတာပေါ့၊ ထားပါလေ . . . ဒါ တွေက သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒီနေ့ ကိုယ် နိုင်တယ်နော်”

“နိုင်တယ်လို့ပြောရအောင် ပွဲကမပြီးသေးပါဘူး၊ အနိုင် အပြောဖို့က ဒီအချိန်မှာ စောပါသေးတယ်၊ ဒီနေ့ ရှင်အောင်မြင်သွားတာကလည်း ကျွန်မ အငိုက်မိသွားလို့ပါ၊ သိပ်ပြောဘဝင်တွေ စွတ်မြင့်မနေနဲ့ဦး . . .”

“ဒါပဲလေ ကိုယ့်ပြိုင်ဘက်ရဲ့ အလစ်ကို ချောင်းမြောင်းတာတဟာလည်း အရည်အချင်းတစ်ခုပဲမဟုတ်လား”

“နောက်ထပ်ခြောက်ပွင့်မှာ ရှင် ကံမကောင်းနိုင်တော့ပါဘူး၊ အလစ်အငိုက်ဆိုတာ ရှင့်အတွက် တစ်ခါပဲရမယ်၊ ကျွန်မက စောသေးလို့ အကြောပေးထားတာ”

“ကိုယ်ကလည်း ပညာကုန်မသုံးရသေးပါဘူး အမိရဲ့ ဒီလုပ်ရပ်က ပါးပါးလေးပဲထုတ်သုံးထားတာ”

“အပြောကတော့ ရွှေမန်းပဲ”

“အဟား . . . အဲဒီစကားက ဘယ်သူ့အတွက်က ပိုသင့်တော်သလဲဆိုတာ ပွဲပြီးရင်သိမှာပါ”

“ထားပါတော့၊ ပြိုင်ပွဲကိစ္စကိုပဲ ပြောရအောင်၊ နောက်ထပ်နှင်းဆီတစ်ပွင့် ဘယ်တော့ပေးမှာလဲ”

“ဟိုးထား ဟိုးထား . . . နေပါဦးလေ၊ သိပ်ဆန္ဒမစောပါနဲ့၊ စိတ်လှုပ်ရှားစရာဆိုတာ ဆက်တိုက်ကြီး လက်ခံဖို့ မကောင်းဘူး၊ နှလုံးရောဂါရသွားတတ်တယ်၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့ . . . ဟုတ်လား၊ မင်းအိပ်ချင်ရောပေါ့ ပိုအမ် . . .”

Good night”

သူက ဖုန်းချသွားသဖြင့် သူမမှာ တို့လို့တန်းလန်း တွန့်ခွဲရသည်။ ဘယ်လိုလူလဲမသိ။ တစ်ဖက်သားကို နေမထိ သောဖြင့် အသည်းယားအောင် ကလိရာတွင်တော့ တအားလေးသည်။

www.burmeseclassic.com

ဂျော့ဂျော့

လက်ကိုင်ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းအုံးဘေးချထား
 လိုက်ကာ မနက်ကရရှိထားသော နှင်းဆီပန်းကို ကြည့်မိပြန်သည်။
 ဆူးမပါတာကလွဲလျှင် လုံးဝ အစစ်အတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ ခုတင်ဆီ
 ကဆင်းကာ မှန်တင်ခုံအံ့ဆွဲထဲရှိ ပစ္စည်းပစ္စယများကို အကုန်အ
 အပြင်ထုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် နှင်းဆီပန်းလေးကို ထိုအံ့ဆွဲ
 ထည့်ကာ သော့ခတ်သိမ်းထားလိုက်သည်။ SATY ဝဲ red rose
 လေးရယ်။ မင်းတွစ်ပွင့်တည်း အဖော်မဲ့နေတာကို သနားပေမည်
 မင်းဆီကို နောက်ထပ် အဖော်တွေ့ရောက်မလာအောင်
 ငါတားရလိမ့်မယ်။ ဒါကို မင်းနားလည်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်
 တယ်ကွယ်။

ဒုတိယမြောက် ရင်နှုန်းနှင်းဆီ

ဒီနေ့ ပိုးအိနှင့်ဖြူဖြူသည် သရဲကားတွေတစ်ပွေ့တစ်
 ဇိတ်ကြီးဖြင့် ရောက်ချလာလေသည်။ တစ်နေ့တုန် သူမအိမ်မှာ
 အတ်တားကြည့်ပြီး ဒီမှာပဲ ထမင်းစားမည်ဟု ကြွေးကြော်ရင်း
 ဆောက်ချလာတာဖြစ်သည်။ သင်တန်းတက်စရာ ရှိလျှင်တက်၊
 သင်တန်းတက်စရာမရှိလျှင် သူမတို့သည် ဒီလိုပဲ တစ်ခါတစ်ရံမှာ
 သစ်အိမ်အိမ်၌ စုနေတတ်ကြပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူမတို့သည်
 သူ့ခန်းထဲရှိ ကြမ်းပြင်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ရင်း နေကြာစေ

ရောဝင်္ဂီဆို

စားရင်း အတင်းတုပ်ရင်းဖြင့် သရဲကားကြည့်ကြလေသည်။ GHOST GAME ဟူသော ထိုင်းသရဲကားကို ကြည့်နေကြတာဖြစ်ရာ ဇာတ်လမ်းကျောရိုးက သိပ်မဆန်းပေမယ့် မီးအလင်းအမှောင် ကောင်းမွန်မှု၊ သရုပ်ဆောင်တို့၏ သရုပ်ဆောင်ချက်ပီပြင်မှု၊ ကင်မရာရိုက်ချက် ဆန်းကြယ်မှုနဲ့တင်ပြပုံ လှပပုံတို့ကြောင့် ဇာတ်လမ်းက ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းဖြင့် ဇာတ်ရိုက်တအားတက်လာကာ ရင်တထိထိထိဖြင့် ကြောက်လန့်စရာ တအားကောင်းလေသည်။ မြန်မာသရဲကားတွေနှင့်တော့ ကွာချင်တိုင်းကွာလေသည်။

ဦးအိနှင့်ဖြူဖြူဆိုလျှင် ကြောက်လွန်းသဖြင့် မျက်နှာလက်များဖြင့်အုပ်ကာ မကြည့်ဘဲကလည်း မနေနိုင်သောကြောင့် လက်ချောင်းများကြားမှ ချောင်းကြည့်နေရသည်အထိ။ ထိုသို့ သူမတို့အားလုံး ဇာတ်ကားထဲမှာ နစ်မြောစရာ ဝင်နေစဉ်မှာပင် သူမ၏ဖုန်းက မြည်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။ ပေါ်နေသော နံပါတ်ကြည့်တော့ ဖေဖေနံပါတ်။ သူမဖုန်းကို ဖွင့်နားထောင်လိုက်၏။

“ဖေဖေလား . . .”

“အင်း . . . ဟုတ်တယ် သမီး၊ သမီး အခု ဘယ်မှာလဲ”

“အိမ်မှာပဲ ဖေဖေ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါဆို ဖေဖေကို ကူညီစမ်းသမီးရယ်၊ ဖေဖေအခန်းထဲထဲစာကြည့်စားပွဲပေါ်မှာ အရေးကြီးတဲ့ဖိုင်တစ်ခုကျန်နေခဲ့လို့ အဲဒါ လာပို့ပေးစမ်းပါ၊ အစိမ်းရောင်ဖိုင်လေး”

“ဟုတ် . . . ဖေဖေ သမီး လာပို့ပေးမယ်၊ ဒါပဲမလား”

“အေး . . . ဒါဆို ဖေဖေ ဖုန်းချပြီ၊ see you . . . Bye Bye”

ဖေဖေ ဖုန်းချသွားသည်။ သူမလည်း ဖုန်းပိတ်ကာ ဖေဖေထံသို့သွားရန်အတွက် ဇာတ်ကားထဲတွင်မျောနေသော အိတို့အား အဖော်ညှိရသည်။

“ဟဲ့ . . . မိန်းမတွေ၊ ငါနဲ့ ဖေဖေကုမ္ပဏီကိုခဏလိုက်ခဲ့ဟယ်၊ အရေးကြီးလို့ . . .”

“ဟာ . . . မလိုက်ချင်ပါဘူး၊ ဒီမှာ ဇာတ်ကားက ဇာတ်ရိုက်အထွဋ်အထိပ်ကိုရောက်နေပြီ၊ နင့်ဘာသာသွား”

“ဟုတ်တယ် . . . ငါလည်း မလိုက်ဘူး၊ ဒီမှာ ဇာတ်ကားကြည့်ရတာ ဖီးလ်တက်နေပြီ၊ feeling ငုပ်သွားအောင်လာမလုပ်နဲ့၊ ပြီးတော့ ဒီနေ့က အပြည့်အဝ အနားယူမယ်ဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်ထားတာ၊ မလိုက်နိုင်ပါဘူး၊ စိတ်လည်းမဆိုးပါနဲ့၊ စိတ်လည်း မကောက်ပါနဲ့ . . .”

အဲဒါသာကြည့်ပေတော့။ သူငယ်ချင်းများအား ကိုးများ ပြောပါတယ်။ ဘယ်တုန်းကများ ဘာတွေပင်ပင် ပန်းပန်းပင်ပင်လို့တုန်းမသိ။ အပြည့်အဝတောင် အနားယူဦးမတဲ့။ ချစ်ဖို့တောင်ကောင်းသေး၏။ တစ်ယောက်မှ ခေါ်လို့မရ။

ရာဇဝင်တို

“နင်တို့ကလည်းဟာ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ။ ငါတစ်ယောက်တည်း ပျင်းလို့ပါ။ အပြန်ကျရင် Mr-Guitar မှာ အအေးတိုက်မယ်”
 အစားအသောက် အသံလည်းကြားရော နှစ်ယောက် သား ခေါင်းတွေထောင်လာကြသည်။ အလကားရလျှင် ရေတောင် ဆီးအိမ်ကွဲအောင်သောက်မည့်အထာတွေနဲ့။

“ကဲပါလေ ... သူငယ်ချင်းလေး သနားပါတယ်၊ လိုက် ခဲ့ပေးပါမယ်၊ တစ်ယောက်တည်းလွတ်ရမှာလည်း စိတ်ချ ဘူး”

“အဟီး ... ငါလည်း နင့်ကို စိတ်မချဘူး၊ လိုက်ခဲ့မယ် ... ဟီး ဟီး”

ပုံစံတွေ ပြောင်းလာသော နှစ်ယောက်အား သူမတို့ စောင်းထိုးပစ်ခဲ့ကာ ဖေဖေအခန်းထဲမှ ဖိုင်ကို တက်ယူလာခဲ့သည့် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်အရောက်မှာပင် သူမဖုန်းကမြည်လာပြန်ခဲ့။ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲလို့ ဖေဖေများ check လုပ်တာလားလို့ နင်တို့ ကိုကြည့်သော်လည်း ဖေဖေနဲ့ပါတ်မဟုတ်။ သူမ မသိသောနံ့ထဲ တစ်ခုဖြစ်သည်။

“ဟယ်လို ...”
 “ကိုယ်ပါ ... ပိုအိမ်”

ထင်တော့ထင်သား။ သူပဲဖြစ်ရမည်ဟု။ သူ ဖုန်း ဆတ်လေတိုင်း ဖုန်းနဲ့ပါတ်က တစ်နေ့တစ်မျိုး မနိုးရအောင်ပြောင်း ခနေတတ်တာ ထုံးစံပင်။

“ဘာပြောမလို့လဲ ...”
 “ညော် ... အကြောင်းထူးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီနေ့ မင်းဆီကို ဒုတိယမြောက် နှင်းဆီတစ်ပွင့်ပို့ပေးမယ်လို့ ပြော မလို့ပါ။ ဒါပဲနော် ...”

သူက ဖုန်းချသွားသည်။ သူမလည်းကားပေါ်ရောက် ခင် သူငယ်ချင်းတွေကို အကြောင်းစုံပြောပြရပြန်သည်။ စိတ်ထဲ ချော့ လှုပ်ခတ်နေမိသလိုလို။ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့များ ဘယ်နေရာ ထုတ်လာပြီး ပေးလာမလဲမသိ။ ဒီတစ်ခါတော့ လွတ်လို့မဖြစ်။ အောင်ဖမ်းနိုင်ဖို့အတွက် သတိဆွဲထားမိသည်။

ဖေဖေနဲ့မှ ပြန်လာသည်အထိ အခြေအနေက မထူး ခြားသေး။ အေးဆေးပဲဖြစ်သည်။ သူမအစား ပိုးအိကတောင် နှင်းဆီသလိုလိုဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်ပတ်မျက်စိကစားကာ ...

“တဲ့ ကဗျာ ... နင့်လူက ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့လား၊ အခု ထိတော့ ဘာမှမထူးခြားသေးပါလား”

ဟု ... ပြောသည်ကို ဖြူဖြူကလည်း ခေါင်းညိတ် ခတ်ခင်းဆိုသည်။

ရောဂါဝင်ကို

“ငါတို့နှစ်ယောက်ပါနေလို့ သူ ဝင်ရခက်နေတာလား မသိတာ၊ နင်ရော ဘယ်လိုထင်လဲ ကဗျာ”

“မသိဘူးလေ . . . ပြောသွားတာပဲ၊ လာတော့လာမှာပေါ့ သူကပြောပြီးရင် ဖြစ်အောင်လုပ်မယ့်လူမျိုး”

သူမတို့ Mr-Guitar ထဲဝင်လာခဲ့ကြကာ အစွန်းမတတ်တကျစားပွဲဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ဒီနေ့ဆိုင်ထဲမှာ လူစည်ပါသည်။ သူမက waiter လေးတစ်ယောက်အားခေါ်၍ ဖရဲသီးဖျော်ရည်သုံးခွက်မှာလိုက်၏။ ပြီးနောက် ကျီးကြည့်တောင်ကြည့်ဖြင့် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသော ဖြူဖြူကို သတိပေးလိုက်သည်။

“ဟဲ့ . . . ခပ်တည်တည် အေးအေးဆေးဆေးနေစမ်း၊ ဟိုလူက ငါတို့ကို တစ်နေရာရာက ကြည့်ချင်ကြည့်နေမှာ နင့်ပုံစံကြည့်ပြီး ဟိုကဟားနေလိမ့်မယ်၊ ဘာမှ မထူးဆန်းသလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲနေစမ်းပါ။ ကာယကံရှင်ဖြစ်တာ ငါတောင် နင့်လောက် စိတ်မလှုပ်ရှားဘူး”

ထိုအချိန်မှာပင် သူမတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းထွက် နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်ကိုကိုင်ထားသော လူတစ်ယောက်လာထိုင်တာကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုလူက ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားတာဖြစ်သောကြောင့် ဝင်လာစဉ်က မျက်နှာကိုမမြင်ရသလို ထိုင်တော့လည်း သူမတို့ကို ကျောပေးထိုင်လိုက်တာဖြစ်သောကြောင့်

နှင်းဆီပွင့်ချက်

သူမတို့ အကဲခတ်ခွင့်မရ။ သူမတို့ သုံးဦးတစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်စိပစ်ကာ အချက်ပြလိုက်သည်။ ဤငတိက နှင်းဆီပွင့်ကို စားပွဲစွန်းတွင် တင်ထားတာဖြစ်၏။

သူမသည် ထိုပန်းကိုကြည့်ရင်း စိတ်တွေလှုပ်ရှား ခုန်ခုန်လာကာ ချွေးများပင်ပြန်ချင်လာသည်။ ရှင်က ဇက်လားလို့ မေးရအောင်ကလည်း သူ့ဘက်က ဘာမှမလှုပ်ရှားသေးတော့ဘူးဘဲ။

သူမတို့သည် ထိုလူအား ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်ဖြင့် သူမတို့က သူမတို့ကို ကျောပေးထိုင်ထားသောကြောင့် သူမတို့ကြည့်တာကို သိမသိဆိုတာတော့ မပြောတတ်) အလစ်မပေးဘဲ နှင်းဆီပွင့်အတွက် waiter လေး အအေးခွက်များ လာချပေးတော့မိတောင် သေချာကြည့်မယူနိုင်။ လက်ကသာ အအေးခွက်ကို ခွဲယူထားလိုက်တာ ဖြစ်သော်လည်း မျက်လုံးများကျောပေးတော်ထံမှ မခွာဖြစ်။ ခဏနေတော့ ထိုလူကနှင်းဆီပန်းကို ခွဲယူကာ ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။ သူမတို့ကို နှင်းဆီပွင့်အဖို့ မပြောနဲ့။ ယောင်များလို့တောင် တစ်ချက်လေး ကြည့်မဖြူဖြူက ထိုလူပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ကြည့်နေပြီး

“ဟယ် . . . နင့်ကိုလည်း နှင်းဆီပေးမသွားဘူး၊ ပြန်ယူသွားတယ်”

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်တို

ဟု ဆိုသည်ကို သူမက ပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“ဇော် . . . မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

ဟု တုံ့ပြန်ဖြစ်သည်။ ပိုးအိက ခေါင်းကို တွင်တွင် ခါအောင်ရမ်းရင်း . . .

“ဇော်ဆိုရင် ဒီလို ပေါ်တင်ကြီး ဘယ်လာမလဲဟဲ့၊ ပုန်းလို့ ကွယ်လို့ နဲ့လာမှာပေါ့။ ငါတို့အစက အဲဒါကို မတွေးမိဘူးဇော် . . . သောက်စရာရှိတာသောက်ကြဦး၊ ဟိုလူချောင်းက တာ ဝိုက်မဝဘူး . . .”

ထိုအချိန်မှာပင် ဖုန်းကမြည်လာသဖြင့် သူမဖွင့်နား ထောင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို . . .”

“ကိုယ်ပါ ပိုအမ်”

သူမပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ စကားသံကို တစ်ခဏကော ခနဲတုတဲ့ အသံပေါက်အောင်လုပ်၍ ပြောဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီးရဲ့၊ နှင်းဆီပေးမယ်ဆို၊ အခုထိလည်း ဘာမှ မထူးခြားသေးပါလား၊ ညှင်း ညှင်း ညှင်း”

ရယ်သံကိုလည်း ညောင်နာနာအသံဖြင့် ရယ်သံ လိုက်ပြန်ပါ၏။

“အဟား . . . မင်းက ဟာသတွေ သိပ်ပြောတတ်တာပဲ ပိုအမ်ရဲ့၊ ကိုယ် နှင်းဆီပေးခဲ့ပါပြီ”

“ဘာ! . . . ဘယ်လို! . . . ကျွန်မတော့ အခုအချိန်အထိ ဘာနှင်းဆီမှ မရသေးတာသေချာတယ်”

“ဒါဆိုလည်း မင်းထိုင်နေတဲ့ ကုလားထိုင်အောက်ခြေလေးကို တစ်ချက်လောက် ငုံ့ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး ပိုအမ်”

သူမရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ကုလားထိုင် အောက်ခြေကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဗုဒ္ဓေါ . . . ဘုရားသခင် သယ်တော်မူပါ။ ကုလားထိုင်အောက်ခြေတွင်ကျနေသော (တစ် နှင်းအားဖြင့် ချထားခဲ့သော) နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်၊ သူမ ကြောင် သောင်တောင်ဖြင့် ကောက်ယူလိုက်မိသည်။ ပိုးအိတို့လည်း ကြောင် မြင့်ဖြင့် အာစေးထည့်ခံထားရသလို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကောင်းမွန်ပြောနိုင်။

သူဘယ်တုန်းက လာချသွားတာလဲ။ သူမ အပြေး သွားစဉ်းစားလိုက်သောအခါ သူမခေါင်းထဲသို့ အချက်ပေး ခေါင်း သောင်းသံတွေ ဆူညံစွာဝင်ရောက်လာသည်။ စားပွဲထိုး . . . ပွဲထိုး . . . သူမတို့ လစ်လျူထားခဲ့မိသော အအေးခွက်လာချ သို့ စားပွဲထိုး . . .

“ဒါဆို . . . စောစောက စားပွဲထိုးက ရှင်ပေါ့!”

“Right! . . . သိပ်မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းသိတာနောက် ကျသွားခဲ့ပြီ ပိုအမ်၊ ဒီနေ့လည်း မင်း ကံမကောင်းပြန်ဘူး၊ sorry ပဲကွာ၊ နော့ . . . ဘိုင့်ဘိုင့်”

ရေလင်းစို

သူမဖုန်းကို ပိတ်လိုက်တော့ ပိုးအိနဲ့ ဖြူဖြူထဲမှ သံတွေ ပြိုင်တူထွက်လာသည်။

“ဟဲ့ . . . ဘာတဲ့လဲ”

“စားပွဲထိုးယောင်ဆောင်ပြီးထားသွားတာ . . . စောစောက အအေးခွက်တွေ လာချပေးသွားတာ သူပဲ”

“ဘုရားသခင်! . . .”

နှစ်ယောက်စလုံးထဲမှ အာမေဍိတ်သံတွေ ပြိုင်တူ ထွက်လာ၏။ သူက သူမတို့အား လှည့်ကွက်သုံးသွားခဲ့တာ သည်။ သူမတို့အာရုံပြောင်းသွားစေရန် လူတစ်ယောက်ကို နှင်း တစ်ပွင့်ကိုင်ခိုင်းပြီး သူမတို့ရှေ့မှာ ထိုင်ခိုင်းစေ၍ သူက မသိမထင်မှတ်တဲ့နေရာမှ လာပေးသွားခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော နှင်းဆီပွင့်က သူမအား ကောင်းကောင်းကြီးကြီး နေခဲ့လေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ပို့စကတ်တစ်ခုလည်းပါသေး၏။

Poem

2nd step to your heart

Z

သူမမျက်နှာကို သူမ ဓားနဲ့လှီးပစ်ဖို့ပင် ကောင်းကောင်း သူမအဖြစ်က ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ ယုန်တောင်ပြေး ခွေးကြော် လိုက်ဆိုသလို တခြားစီပင်ဖြစ်သည်။ ဇက်ဆိုသော သူသည် စည်း

ဆေးတော့ တော်တော်ကောင်းပုံရသည်။ အရင်က ပန်းပွဲသမားလေး ဘက်နိုင်ဝင်းကိုရအောင် စည်းရုံးနိုင်ခဲ့သလို ယခုလည်း စားပွဲထိုး ယောင်ဆောင်ရန်အတွက် ဒီဆိုင်မှတာဝန်ရှိသူတစ်ယောက်ကို ခန့်အပ်ပေးသွားပြန်ပြီ။ စည်းရုံးသွားခဲ့သည် မသိချေ။

ယခုတော့ အိမ်က မှန်တင်ခုံအံ့ဆွဲထဲက နှင်းဆီပွင့် တွက် နောက်ထပ်နှင်းဆီအဖော်တစ်ပွင့် သူမလက်ထဲမှာ ရောက် ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်လိုလဲ အမိရဲ့၊ ကိုယ် မင်းကိုပေးထားတာ နှင်းဆီ နှစ်ပွင့်ရှိသွားပြီနော်၊ ဒီကစားပွဲမှာ ကိုယ်နိုင်ဖို့က သေချာသ လောက်ရှိသွားပြီ၊ ကဲ . . . အမိ ကိုယ် သတို့သမီးဝတ်စုံ ဩအပ်ထားလိုက်ရမလား”

စကားစပြောပြီဆိုတာနဲ့ သူ့ထံက သူ့ကိုယ်သူ အထင် မှန်းနေသော အသုံးအနှုန်းတွေ ဆက်တိုက်ထွက်လာလေ သာကြောင့်လည်းတော့မသိ။ ယောက်ျားသား အများစုဟာ

ရာဇဝင်ကို

သူတို့ကိုယ်သူတို့ သိပ်အထင်ကြီးတတ်ကြသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ ဒီမိန်းကလေးကတော့ ငါ့ကို ကြွေမှာပဲလို့ အပိုင်တွက်ထားတတ်ကြ၏။ သူမက ထိုအမြင်ကို သိပ်မုန်းလေသည်။

တစ်ချို့ကျပြန်တော့လည်း စပယ်ယာရည်းစားတွေကြီးစားတတ်ကြပါ၏။ ကိုယ့်မှာ လက်ရှိရည်းစားလိုင် စင်ကြီးနေသေးသားနဲ့လည်း (without) ယောင် ဆောင်တတ်ကြသည်။ အလိုတိုက်တိုက် မိန်းကလေးအတွက် တအားနစ်နာပါသည်။ ဇနီးမှာရော ယာရည်းစားမရှိဟု အတပ်မပြောနိုင်။ ရှိနေနိုင်ပါသည်။

ထိုအခါတွင် သူနှင့် အချစ်၏ဒဿနတစ်ချို့ကို နွေးလိုသောစိတ်တွေ သူမရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ အခုတော့ကို သူမက တကယ်ကြီးကိုပဲ နားမလည်တာဖြစ်သည်။ သူမတွေ့ရဲ့ တွေ့ရှိချက်တွေကိုတော့ မျိုးစုံအောင်တွေ့ဖူး၊ ကြားဖူးပေါ့လေ။

“ရှင်ကို ကျွန်မတစ်ခုလောက် မေးချင်လို့ . . . ရမယ်၊ ဒါပေမယ့် ပါးစပ်နဲ့မဖြေဘဲ ရင်ဘတ်နဲ့ ဖြေစေချင်တယ်။”

သူမက စကားကိုလေးနက်သွားစေရန် လေသံလည်း အတည်ငြိမ်ဆုံးလုပ်၍ ပြောလိုက်တာဖြစ်သည်။ သူမမယ့်မေးခွန်းက ဘယ်သူတေသိတွေမှ ရှာဖွေမတွေ့ရှိခဲ့သေးသော

သူတွေအထင်နဲ့ အမျိုးမျိုးပြောနေခဲ့ကြသော မေးခွန်းမဟုတ်လား။ သူမအထင်တော့ ဒီမေးခွန်းကို လောကကြီးထဲ စတင်သယ် ဆောင်လာတာဟာ အာဒမ်နဲ့ဧဝ မဖြစ်နိုင်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားက သူ့သာဖြစ်မည်ထင်သည်။

“စကားက သစ်လှချည်လား၊ Intro နဲ့တင် ဖျားလောက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းမေးမှာကို ကိုယ် ကြိုသိနေတယ်ဆိုရင် မင်း အံ့ဩမလား အမိ . . .”

သူ့ရဲ့ “အမိ” ဆိုသော အသုံးအနှုန်းသည် အစက သူမအတွက် ကသိကအောက်နိုင်နေသော်လည်း ကြာတော့ရင်းနှီးလာသလို ခံစားရ၏။

“ပြောကြည့်ပါဦး . . .”

သူမက သူ သိတယ်ဆိုသောကြောင့် မေးခွန်းကို မေးသေးဘဲ ဝှက်ထားလိုက်ကာ သူ့ကိုပဲ ပြန်မေးလိုက်တော့သည်။

“မင်းရဲ့မေးခွန်းက (What is Love?) ဟုတ်တယ်ဟုတ်၊ ဒါကိုမှထပ်ပြောရရင် ကိုယ့်ရဲ့ မူပိုင်အချစ်အဓိပ္ပာယ် သတ်မှတ်ချက်၊ ဟုတ်တယ်မှလား အမိ . . .”

သူ့ရဲ့ ကြိုတင်ခန့်မှန်းနိုင်စွမ်းကိုတော့ လက်ဖျားခါရပ်က သိ၏။ ဘယ်တော့မဆို သူက သူမရဲ့ ရင်ထဲကခံစားချက်တွေကို သူ့သတ်ပြတ်တတ်ပြီး သူမ ဘာလုပ်တော့မယ်ဆိုတာကိုလည်း ကြိုသိသတ်တတ်တာဖြစ်သည်။

ရာဇဝင်ဓမ္မိ

ကွယ် . . . ဒီတစ်ယောက်ကိုတော့ဖြင့် ကြောင့်
တောင်ကြောက်ချင်လာသလိုပဲ။

“ရှင်က သိလှချည်လား”

“ကိုယ့်မှာ မင်းရဲ့နှလုံးသားနဲ့ ရင်းနှီးခွင့်ရအောင် ကြိုးစား
နေတဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုရှိနေတယ်ဆိုတာ သတိရဦးလေ အ
ရဲ့၊ ဒီလောက်သိတာကတော့ မဆန်းပါဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . ရှင်က သိကိုသိနေတာ၊ အကြား အမြင်
တွေဘာတွေများ ရနေလား . . . ပြောပါဦး”

“ကိုယ်က သာမန်ထဲက မဆန်းတဲ့လူတစ်ယောက်ပါပဲ ပိုအ
တယ်လို့ will power မှ ရမနေပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် မ
ကျေနပ်လောက်မယ့် အဖြေတစ်ခုတော့ပေးမယ်၊ အဲဒါ
ကိုယ်က မင်းရဲ့စိတ်နဲ့ အသက်ရှင်နေတယ်ဆိုတာပဲ . . .
ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပြီလား”

သူ့ရဲ့ အဖြေစကားသည် သူမကို မိုးပျံပူဖောင်း
တစ်လုံးလို အာကာယံသို့ လွင့်မျောသွားရသည့် ခံစားချက်
ပေးစွမ်းလေသည်။ သို့ပေမဲ့ သူမက ခံစားချက်တွေကို အချို့
ထိန်းထားလိုက်နိုင်၏။

နိုး နိုး . . . ကဗျာ။ နှင့်ခံစားချက်တွေကို ထိန်း
ထိန်းစမ်း၊ ဒါ မဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စပဲ။ စောနေသေးတယ်ဟာ။ ဒီ

ခံစားချက်တွေကို ရှင်သန်ခွင့်ပေးလိုက်တာနဲ့ နင် သူ့ကို ရှုံးသွားဖို့
ဆချာနေပြီ။ စိတ်ထိန်း ကလေးမ။ စိတ်ထိန်း။

သူမက သူမကိုယ်သူမ သတိပေးလိုက်ကာ ချောင်း
ခံစားချက်ကို ဟန့်လိုက်သည်။

“အဟမ်း . . . ထားပါလေ၊ ကဲ . . . ပြောစမ်းပါဦး၊ ရှင့်ရဲ့
အချစ်အပေါ် အမြင်လေး”

“ကိုယ့်အမြင်ပြောရရင် အချစ်ဆိုတာက ခံစားချက်ရဲ့ နယ်
ပယ်တစ်ခုပဲ၊ အဲဒီနယ်ပယ်မှာ ပျော်ရွှင်မှုတွေ၊ ဝမ်း နည်းမှု
တွေ၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ၊ ရင်ခွန်စရာတွေ . . . စတဲ့ ခံစား
ချက်ပေါင်းများစွာရှိနေတယ်၊ အဲဒီနယ်ပယ်ကို လူတစ်
ယောက်က မသွားဘဲနေလို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းလိုလို
သွားနေကြတယ်၊ ဒါဟာ အချစ်ရဲ့ဆွဲအားကြောင့်ပဲ၊ ဒီ
လောက်ဆို လုံလောက်ပြီလား၊ ရှင်းအောင်ပြောရရင် အချစ်
ဆိုတာ လူနှစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားနှစ်ခုကို ကြိုးမဲ့ဆက်
သွယ်ပေးထားတဲ့ နည်းပညာတစ်ခုပဲ . . . အမိ”

သူ့ရဲ့ အချစ်ဒဿနသည် သူမအတွက်တော့ လုံးဝ
သစ်ဖြစ်ပါသည်။ အချစ်ကြောင့် ရှင်သန်နေသူများ၏ အချစ်
ဒဿနပေးဖွင့်ဆိုချက်များကို သူမများစွာ ကြားဖူးသော်လည်း သူ
သောက်တော့ မမိုက်ချေ။ သူ့စကားတွေကတော့ နှစ်ဆယ့်တစ်ရာ
နှင့်အညီ သစ်လွင်နေ၏။

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်တို

“ဒါဆို ရှင်အတွက် အချစ်က ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်းလား၊ ပေးဆင်ခြင်းလား . . . ဘာဖြစ်မလဲ”

သူမရဲ့မေးခွန်းကို သူက တန်းမဖြေချေ။ သေချာစဉ်းစားနေပုံမျိုးဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေ၏။ သူမကလည်း ဘာမှမပြောဘဲ အသာစောင့်နေလိုက်သည်။

“အင်း . . . ဒီမေးခွန်းကတော့ နည်းနည်းမြင့်သွားပြီ၊ အလက်ရှိ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်း ဖြေရမလား . . . “ဒါပေါ့ . . . ”

“ကိုယ့်အတွက်ကတော့ အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးရဲ့အပေါ်မှာ မူတည်နေတယ် အဖါ ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့စရိုက်လေးက ချစ်စရာကောင်းနေမဆိုရင် ဒီအချစ်ဟာ ကိုယ့်အတွက် ရယူခြင်းပဲ၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ စရိုက်တွေဟာ လုံးဝမမိုက်ဘူး၊ မုန်းသင့်တယ်ပေါ့ကွာ၊ အဲဒါမျိုးဆို ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ သူ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်နေပါစေချေမို့ ကြိုးစားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ရဲ့ အချစ်တွေကို သတ်လိုက်မယ်၊ အချစ်အတွက်ဆို အသက်ပင်သေသေဆီလူတွေထဲမှာ ကိုယ်မပါဘူး အဖါ”

ရှင်အတွက်

နောက်ဆုံးစကားတစ်ကြောင်းကို ပြောလိုက်သော သူသည် ဒေါသတို့ဖြင့် မာထန်နေသည်ဟု သူမခံစားရလေ သူ့မှာ အချစ်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး နာကြည်းစရာတွေများ ရှိနေသလား။

ပေရှည်သွားသောအတွေးစကို ဖြတ်တောက်ကာ သိချင်ဆုံးမေးခွန်းတစ်ခုကို မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မကရော ရှင်ရဲ့မိန်းကလေး အမျိုးအစားနှစ်မျိုးထဲမှာ ဘယ်အမျိုးအစားဖြစ်မလဲ”

“ဒါက မေးစရာမလိုသလို ဖြေစရာလည်း မလိုတဲ့မေးခွန်းပါ၊ အချိန်က ဖြေပေးပါလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မက ရှင်ဖြေတာကို ကြားချင်တာ . . . ”
သူမက ငွတ်ပင် အရစ်တက်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ . . . ကိုယ်ဖြေမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ မင်းနဲ့ကိုယ် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံတဲ့နေ့ကျမှ မင်းမျက်လုံးတွေထဲကို ကြည့်ပြီး ဖြေပေးမယ် . . . ဟုတ်လား”

“ဒါဆိုရင် ရှင်အချစ်က မတည်မြဲဘူးပေါ့”

“ကိုယ့်အချစ်တင် မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်အချစ်မှ မတည်မြဲနိုင်ဘူး”

“ဒါဆို ရှင်က ဘာလို့ချစ်ဖို့ကြိုးစားနေလဲ၊ မတည်မြဲတဲ့ အရာကို ရယူဖို့ကြိုးစားမနေနဲ့ပေါ့ . . . မဟုတ်ဘူးလား”

www.burmeseclassic.com

“မဟုတ်ဘူး . . .”

“ဘာလို့လဲ”

“ကိုယ်က လောကီသားတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့၊ ပြီးသေး
ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသားပါနေလို့ပေါ့”

ကျလည်းကျတဲ့လူပင် ဖြစ်သည်။ သူမ တွေးယူ
သလောက်ဆိုရင် သူက အချစ်ဆိုတာကို တန်ဖိုးထားတတ်ပုံ
ရချေ။ သူ့လေသံတွေက ခံစားချက်နဲ့ ဝေးနေသလိုပင်။ ရှင်း
ပြောရရင် selfish ဖြစ်လွန်းတယ်လို့တောင် ယူဆလို့ရသည်။
ကိုယ်သူကလွဲရင် အခြားလူတွေကို သိပ်တွယ်တာတတ်ပုံမပေ။

ဒီလိုယောက်ျားတစ်ယောက်က သူမထံက အချစ်ကို
အသည်းအသန် ကြိုးစားနေတာဟာ ယုံကြည်ဖို့တောင် မကောင်း
ချေ။ ခန့်မှန်းရ ခက်လိုက်လေခြင်း။ သူ့ထံမှာ သူမမသိသေး
မြှုပ်တွက်တွေများ ရှိနေလေရောသလား။ သေချာတာကတော့ သူ
ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသမျှ လူသားတွေအားလုံးထဲမှာ သူ မပါတာ
အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ အံ့စားလိုက်တာနော်။

“ဟယ်လို ပိုအမ် . . . ငြိမ်လှချည်လား၊ ဘာတွေ
နေတာလဲ . . .”

“ရှင်အကြောင်းပါ”

“အလဲ့! အဟုတ်ပါလား . . . ပြောပါဦး၊ ကိုယ့်အကြောင်း
ဘာတွေများ စဉ်းစားနေတာလဲ”

“ကျွန်မလည်း မသိဘူး၊ ကျွန်မ ရှင်အကြောင်း စဉ်းစား
နေတာမှန်ပေမယ့် ဘာကို စဉ်းစားနေမှန်းကို မသိတာခက်
တယ်”

“အဟက် . . . စဉ်းစားမရရင်လည်း စဉ်းစားမနေနဲ့၊ ရူး
သွားလိမ့်မယ်၊ နောင်တစ်ချိန်ကျရင် သိရမှာပဲဟာ”

သူမစိတ်ထဲတွင် သူ့နဲ့စကားကြာကြာပြောလေလေ
ဘာမှန်းမသိသော အရိပ်အငွေ့တစ်ခုကို ခံစားရလေဖြစ်သည်။
ဒီအရိပ်အငွေ့ကို သူမ ဘယ်လိုပင် ဖမ်းဆုပ်ရန်ကြိုးစားပါသော်
ည်း အရာမထင်ချေ။ သေချာတာကတော့ သူ့နဲ့စကားပြောရတာ
စိတ်ထဲမှာ ရှင်းလင်းမနေဘဲ တစ်ခုခုက ခိုးလို့ခုလုဖြစ်နေတာပင်။
ဆိုသို့ဖြစ်လေလေ အားမလိုအားမရဖြစ်လေပေပင်ဖြစ်၏။

“ရှင် ကျွန်မကို ချစ်တာတော့ သေချာပါတယ်နော် ဇက်”

“ဘာလို့လဲ . . .”

“ရှင်စကားတွေထဲမှာ ဘာမှန်းမသိတဲ့ အရိပ်တွေပါဝင်
နေသလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ တွေးယူလို့မရဘူး”

“ခက်ပါပနော အမိရယ်၊ မင်းက အလုပ်အပိုတွေ သိပ်
လုပ်တာကိုး၊ ဘာမှမတွေးနဲ့၊ ကိုယ် မင်းကိုချစ်တယ်၊ ရိုးရိုး
လေးပဲ၊ ထူးဆန်းတာ ဘာတစ်ခုမှမပါဘူး၊ ကျန်တာတွေ
ခေါင်းထဲကထုတ်ထားလိုက်”

ရာလဝင်္ဂီနီ

မဟုတ်ပါ။ သူမ အပိုတွေ့တွေးနေတာ လုံးဝမဟုတ်၊ ဒါသေချာသည်။ (ပရိသတ်ကြီး ခံစားဖူးမလားမသိဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ မသိစိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတရာကို သိနေပါလျက်နဲ့ အဲဒီတစ်စုံ တရာကိုပဲ မသိဖြစ်နေတာမျိုးလေ။) သူမဖြစ်နေတာ အဲဒီ ခံစား ချက်မျိုး။ ဝေခွဲရခက်သလောက် လူကိုလည်း ကသိကအောက်နဲ့ တော်တော်ဒုက္ခပေးသည်။ အလိုလိုနေရင်း ရူးချင်သလိုလိုဖြစ် နေတာ။

“အမိက ကိုယ့်ကိုသာ မေးခွန်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုမေးနေ တာ၊ ကိုယ်မေးထားတာကိုတော့ အမိ မဖြေသေးဘူးနော်”
သူမက မျက်မှောင်ကို တွန့်ချိုးလိုက်ရင်း . . .

“ဘာကိုလဲ . . .”

“ကိုယ့် သတို့သမီးဝတ်စုံ ကြိုအပ်ထားရတော့မလားဆိုတာ လေ . . .”

“ရှင်က ကိုယ့်ကိုကိုယ် သိပ်အထင်ကြီးနေတာကိုး၊ ပြိုင်ခွဲ က အနိုင်အရှုံးပြောဖို့ စောပါသေးတယ်၊ ပြီးတော့ ရှင့်လုပ် ရပ်လေးတွေက ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နိုင်လွန်းတယ်၊ ကလေးသာ သာအဆင့်ပဲရှိတယ်၊ ရင်ခုန်ဖို့ မလုံလောက်သေးဘူး”

သူမစကားကြောင့် သူမကရယ်သည်။ အဓိပ္ပာယ်က တော့ “ဒီကလေးသာသာ လုပ်ရပ်လေးတွေကိုတောင် မင်းအမိ

နိုင်ဘူးမဟုတ်လား . . .” ဆိုတဲ့အထာ။ ပြီးတော့ သူမက ရယ်သံ ဖြစ်အောင်မရယ်ဘဲ တို့လို့တန်းလန်းဖြင့် ရပ်ပစ်လိုက်ကာ . . .

“မင်းက ရင်ခုန်ချင်နေပြီလား . . .”

လို့ မေးလာလေသည်။ ထိုမေးသံက သူမနားထဲသို့ နူးဓာတ်တစ်ခုနဲ့ ဝင်လာခဲ့တာဖြစ်၏။ သို့သော် သူမက ထို နူးဓာတ်ကို လျစ်လျူရှုထားလိုက်ကာ ချက်ချင်းတုန်ပြန်မိသည်။

“ဝေး . . . ဟေး . . . ဟေး . . . ပါသေးတယ်”

“OK! ကောင်းပြီလေ၊ ကိုယ်က ပညာတွေကို သဘော လောက်လေးပဲ ထုတ်သုံးရသေးတာပါ၊ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းရဲ့ ရင်ခုန်သံကို volume စမြင့်ပေးတော့မယ် ပိုအမ်း၊ နှလုံးရော ဂါရီရင် စိတ်ငြိမ်ဆေးကြိုတင်သောက်ထားဖို့တော့ လိုလိမ့် မယ် . . .”

သူမက မျက်နှာကိုမဲ့ကာ ‘လေလုံးကတော့ ထွားပျံီဟု ချစ်လိုက်သည်။ ဒါကို သူမက မကြားယောင်ပြုကာ သူပြောလို တဲ့အတိုင်း ဆက်ပြောလေ၏။

“အရင်နှင်းဆီတွေတုန်းက ကိုယ်က မင်းကို နှင်းဆီပေးမယ် ဆို တာကလွဲပြီး ဘာမှကြိုမပြောခဲ့ဘူးလေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းကို ကိုယ်က ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားနိုင်ဖို့ အချက်အလက် လေးတွေပေးတားမယ်၊ ဒါမှ ပြိုင်ဘက်ချင်းက အင်အားချင်း

ရာဇဝင်ကို

ညီပြီး ပွဲကလှသွားမှာပေါ့၊ မင်းလည်း စိတ်လှုပ်ရွှေ့
ပိုကောင်းမှာပေါ့ ... မဟုတ်ဘူးလား”

“ဆက်ပြော ...”

“လာမယ့် စနေနေ့ မွန်းတည့် (၁၂)နာရီတိတိအချိန်
Mr-Guitar ထဲကနေ မင်းစောင့်နေပါ။ မွန်းတည့် (၁၂)
နာရီကနေ (၁၂)နာရီထိုးပြီး ငါးမိနစ်အတွင်းမှာ တစ်
မြောက်နှင်းဆီကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လာပို့ပေးမယ်၊ အသုံး
ချိန်က ငါးမိနစ်လေးပဲ၊ အဲဒီထက် မပိုစေရဘူး။ အဲဒီလောက်
တောင် ကြာချင်မှကြာမယ် ... အတိအကျပဲ”

သူမ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားရလောက်တဲ့အထိ
သူ့စကားက သူမကို အံ့ဩသွားစေ၏။ သူ့ရဲ့ စိန်ခေါ်မှုသည် နှင်း
ချက်ပြင်းလွန်းသည်။ ဟုတ်တာမဟုတ်တာ အသာထား။ အပြော
တင်ကို သူမအား ဖျားသွားစေပါသည်။ လုံးဝမဖြစ်နိုင်
စိန်ခေါ်မှုတစ်ခုကို ခပ်မိုက်မိုက် ကြေညာလိုက်တာပင်ဖြစ်
ငါးမိနစ်ဆိုသော အချိန်တိုလေးတစ်ခု၊ ပြီးတော့ နေရာ အတိအကျ
နေ့အတိအကျကြီးမှာ နှင်းဆီလာပေးမယ်ဆိုတာကြီးက
ယုံနိုင်စရာပင်မရှိ။ ထိုနေရာမှာ ထိုင်စောင့်နေမယ့် သူမကို
တစ်ရပ်လို့များ သတ်မှတ်ထားလေရောသလား။ ကိုယ်

တစ်ပြီး လာပေးရင်တော့ မပြောတတ်ချေ။ အခြားနည်းလမ်း
... ဆိုရင်တော့ သူ့သေတွင်းသူတူးတာပဲဖြစ်သည်။

“ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါ ဆရာကြီးရယ်၊ တော်ကြာရှုံးသွားရင်
ရွက်စရာကြီး၊ ဒါမှမဟုတ် တမင်သက်သက်များ ကျွန်မကို
အရှုံးပေးဖို့ စိတ်ကူးထားတာလား”

“အဟား ... အမိက ဟာသတွေ ပြောတတ်သားပဲ၊ ကိုယ့်
ဘဝမှာ အရှုံးဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဖူးဘူး၊ လုံးဝ
အသေအချာပဲ၊ တမင်သက်သက် အရှုံးပေးဖို့ဆိုတာတော့
အဝေးကြီး၊ ဪ ... ပြောရဦးမယ်၊ အဲဒီနေ့မှာ ကိုယ့်
ကိုဖမ်းဖို့ မင်းရဲ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကိုပါ ခေါ်ခဲ့လို့ရ
သေးတယ်၊ အခြားသူငယ်ချင်းရှိသေးရင်လည်း ထပ်ခေါ်ခဲ့
ဦး။ ကိုယ့်အတွက် ပြဿနာမရှိဘူး၊ အေးဆေးပဲ ... မင်း
လုံးဝ ကံမကောင်းစေရဘူး၊ ကိုယ် အပိုင်ပြောရဲတယ် ...
ဟုတ်ပြီလား၊ Good night, Poem ... အိပ်မက်ချောချော
မက်ပါစေ”

သူမ ဖုန်းကိုပိတ်ကာ သဘောတကျရယ်မောမိသည်။
... ဇက် ... ဇက် ... ။ ရှင်ကိုယ်ရှင် တန်ခိုးရှင်များ
... မေ့နေသလား ကိုယ်တော်ရယ်။ ရှင်က Superman ဖြစ်နေ
... ဒီတစ်ခါတော့ ရှင် မလွတ်နိုင်ပါဘူး။ ရှင်ရဲ့နာမည်က

ရာဇဝင်ကြီး

အင်္ဂလိပ်အက္ခရာတွေရဲ့ နောက်ဆုံးပိတ်ဖြစ်နေသလိုပဲ ဒီတစ်ခါ
နှင်းဆီဟာလည်း ပြိုင်ပွဲရဲ့နောက်ဆုံးနှင်းဆီပဲဆိုတာ ဗေဒင်ဆိုင်ရာ
စရာတောင် လိုမယ်မထင်ပါဘူး ဆရာရယ် . . . ။

“အားပါး . . . ဒီတစ်ခါ စိန်ခေါ်မှုကတော့ ကြောက်ခမန်း
လိလိပါပဲလား၊ စွန့်စားလွန်းရာကျမနေဘူးလား”

သူမထံမှ အကြောင်းစုံ ပြောပြလို့အပြီးမှာပင် ဖြူဖြူ
တစ်အံ့တစ်သြ ထွက်ကျလာသော စကားသံဖြစ်သည်။ ဖြူဖြူ အံ့သြ
သံဆိုရင်လည်း အံ့သြစရာပင်။ သူမတောင် အခုထိလေဝေဝေရှိ
သေးသေးသည်။ ဘယ်လိုစိတ်ကူးနဲ့များ ဒီစိန်ခေါ်မှုကို ကြေညာခဲ့
သလဲမသိချေ။ အနံ့တော့ မပေးနိုင်ကောင်းပါချေ။ သူမက . . .
“ငါလည်း အခုထိ မယုံနိုင်သေးဘူး၊ အိပ်မက်လို့ပဲ”

ရောဂါဝိနိဗ္ဗာန်

ဟု . . . တွေးတွေးဆဆ ပြောသောအခါ ဖြူဖြူကပင် စကားကိုဆက်လေသည်။

“သူရုံးဖို့ ဒီလောက်သေချာနေတာကြီးကို ပြောသွားခဲ့ဖူးထောက်ရင် သူ့ဘက်ကတမင်များ အမိခံမလို့လား မသိဘူးနော်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး! . . .”

ဖြူဖြူစကားအဆုံး ထွက်ပေါ်လာသော ပိုးအိစကားကြောင့် ကဗျာအကြည့်တွေက ပိုးအိထံ ရောက်သွားရသည်။ ပိုးအိက ကဗျာနှင့်ဖြူဖြူတို့ကို တစ်ချက်ဝေကြည့်လိုက်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံး သူ့ထံမှ ထွက်ပေါ်လာမည့်စကားကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေတယ်ဆိုတာ သေချာသွားမှ စကားကိုဆက်၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး . . . သူက ကဗျာကို တမင်သက်သက်တော့လုံးဝ အရှုံးပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာကြောင့် ပြောနိုင်လဲဆိုတော့ အရင်နှင်းဆီနှစ်ပွင့်ကိုပဲ နင်တို့ကြည့်ဦး။ သူပေးမယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မရိပ်မိအောင် ပေးသွားနိုင်တယ်လေ ဒါကိုကြည့်ရင် သူဟာ အပြောကြီးရုံသက်သက်မဟုတ်ဘူး။ သူဆိုတာ အသိသာကြီး၊ အခုလို သူနှင်းဆီလာပေးမယ်ဆိုတော့ နေရာတွေ၊ အချိန်တွေကို အတိအကျပေးသွားတာ

ကလည်း သူ့မှာပိုင်နိုင်တဲ့ အကြံအစည်ရှိနေလို့ဖြစ်မှာပေါ့။ ငါထင်တယ် . . . သူ နှင်းဆီကိုရအောင်ပေးမှာပဲ။ ဒီပွဲမှာလည်း သူပဲ နိုင်လိမ့်မယ် . . .”

ပိုးအိစကားကို ကဗျာက ဘာမှမပြောမိသော်လည်း ကတော့ ချက်ချင်းပင် ငြင်းဆန်သည်။

“ခုနစ်နှစ်ဟာ . . . ဘယ်လောက်ပိုင်တဲ့ အကြံပဲဖြစ် ပါစေဦး။ ဒီတစ်ခါတော့ လုံးဝ သူရုံးမှာသေချာတယ်။ ငါးမိနစ်ဆိုတဲ့ တိကျတဲ့အချိန်ကန့်သတ်ချက်လေး အကွင်းမှာ သူကိုယ်တိုင် နှင်းဆီကို လာပေးမယ်ဆိုတာကြီးက သူ့အတွက် မိုက်မဲလွန်းစရာကျတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီနေ့မှာ ကဗျာတစ်ယောက်တည်း ချီနေမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ပါရှိနေမှာ။ ငါတို့သုံးယောက်က သက်မဲ့အရုပ်တွေမှ မဟုတ်တာ၊ သက်ရှိတွေလေ။ ငါတို့က မျက်စိမမြင်တဲ့ အကန်းတွေဆိုရင်တော့ သူပြောတာဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်လိမ့်မယ်။ အခုပုံစံအတိုင်းဆိုရင် ပွဲကပြီးနေပြီ”

ကဗျာရှင်းဆိုသော သူမသည် နောက်ထပ်နှစ်ရက်တော့သော စနေနေ့ကို ကြိုတွေးပြီး ရင်ခုန်မိတာကတော့ ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့များ သူမဆီကို သူရောက်လာတာကို သိပ်သိချင်လှလေသည်။ မျက်လုံးခြောက်လုံးကို ငါးမိ

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်တို

နစ်အတွင်း လှည့်စားဖို့ဆိုတာ လွယ်တော့မလွယ်ချေ။ သေချာချေ
လေလေ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်လေလေပင်။

ထိုငါးမိနစ်အတွင်းမှာ သူမလက်ထဲကို နှင်းဆီ
ပွင့် 'ရော ... အင့် ...' ဆို ပစ်ပေးခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးဖို့
ကြံစည်ထားလေသလား မပြောတတ်။ ပိုးအိက စားပွဲပေါ်
မေးစေ့ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ထောက်ထားရင်းမှ ...

“သူ ရှုံးမယ်ဆိုတာကြီးကို သိရက်နဲ့တော့ သူက လုပ်
နိုင်နိုင်တဲ့ အကြံရှိလို့သာ ပြောတာပေါ့ဟဲ့။ သူက လွယ်လွယ်
အရှုံးပေးမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်
ထင်ဘူး ...”

ဟု ... ပြောသောအခါ ဖြူဖြူက ...
“နင်က ဘာကြောင့်သိနေရတာလဲ”
“ဖြစ်နိုင်တာကို မှန်းကြည့်တာပါ”
“အခြားကိစ္စတွေမှာတော့ နင်မှန်းတာ မှန်ချင်မှန်လို့
ဒီတစ်ခါတော့ မမှန်နိုင်ပါဘူး ပိုးအိရယ်၊ ဆရာကြီး
တွေ လျှော့စမ်းပါ”
“အေးပါ ... အေးပါ ... အဲဒီနေ့ကျမှ ငါပြော
ဟုတ်မဟုတ် အဖြေပေါ်ပါလိမ့်မယ်”

ပိုးအိနဲ့ဖြူဖြူက ဘယ်သူမှ အလျှော့မပေးဘဲ သူတို့
ဆီ ခို ဇွတ်အတင်းအတည်ပြုကြလေသည်။ ထူးတော့ ထူးဆန်း
အခုနောက်ပိုင်း သူမတို့သုံးယောက် မဆုံမိလိုက်နဲ့ ဆုံလိုက်
နဲ့ ဇက်အကြောင်းပဲ ပြောမိကြတာပင်။ သူက အဲဒီလောက်
အထိ သူမတို့ကြားမှာ နေရာယူမှန်းမသိ နေရာယူနေခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဖြူဖြူက စနေနေ့ကို ကြိုတွေးမိသလိုဖြင့် ...
“သူရပ်ရပ်က ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူးနော်၊ ကဗျာတော့
မသိဘူး၊ ဘေးလူဖြစ်တဲ့ငါတောင်တွေးရင်း ရင်ခုန်ချင်လာ
ပြီ ... ဟိ ... ဟိ”

ဟု ... ဆို၏။ ပိုးအိက အမြင်ကတ်သလို မျက်စောင်း
ရှေးကျေးက တော်တော် မယ်ဘော်က ကဲကဲဆိုတာ ဒါမျိုး
တာဟု ဝင်ခွပ်သည်။ ပြီးနောက် ကဗျာကိုကြည့်လာကာ ...

“နင် ဘယ်လိုခံစားရလဲ ကဗျာ ...”
“ဒီလိုပါပဲ ... သိပ်ထွေထွေထူးထူးကြီးတော့ မခံစားရပါ
ဘူးဟာ၊ သူ့လုပ်ရပ်ကို စိတ်ဝင်စားရုံလောက်ပါ”
သူမက ခပ်တည်တည်ပင် နှိုးလိုက်သည်။ ရင်ထဲတွင်
ရောက်မလာသေးသော အနိုင်အရှုံးတစ်ခုအတွက် ကုလား
ပွဲလှည့်နေပြီဆိုတာ သူမဘာသာအသိဆုံး။

ရေခဲခဲ

“နင် သူ့ကို ဖမ်းနိုင်မယ်လို့ ထင်သလား . . .”

“မပြောတတ်ဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ မိအောင် ဖမ်းမယ် စိတ်ကူးထားတယ်၊ ဒီတစ်ခါသာမင်ရင် ရှက်စေ ကောင်းမှာတော့ သေချာတယ်”

စကားပိုင်းက အတွေးကိုယ်စီဖြင့် တိတ်ဆိတ်သူ သည်။ သေချာနေတာတစ်ခုကတော့ သူမကိုသုံးယောက်စလုံး ငှား တောနေတာက လာမယ့်စနေနေ့မှာရှောက်ရှိလာမယ့် တတိယ မြောက်နှင်းဆီရဲ့ သခင်ကို ဘယ်လိုဖမ်းရမလဲဆိုတာပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဓာတ်ပုံမြောက် ရင်နှုန်းအိ

ကဗျာတို့သုံးယောက်သည် Mr-Guitar ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်
 တည်းကပင် ဆိုင်ထဲသို့ မသိမသာ အကဲခတ်လျက်ဝင်လာခဲ့
 ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ထဲမှာက လူခပ်ကျဲကျဲသာရှိလေ၏။ ခန်းမှန်းခြေ
 ငါးယောက်လောက်တော့ ရှိမည်ထင်သည်။ သူမတို့က
 သံလောက်မှာရှိသော စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တာဖြစ်၏။ ဒါမှ
 သား ပတ်ပတ်လည်အကဲခတ်လို့ရမည်လေ။

ကဗျာက waiter လေးကို မှာစရာရှိတာမှာပြီး လက်
 ဆီကို ကြည့်လိုက်တော့ (၁၂)နာရီမတ်တင်း။ မစောလည်း
 လွန်းသလို နောက်လည်းမကျသော အံ့ကိုက်အချိန်ပင်ဖြစ်သည်။

ရာဇဝင်ကို

“ရောက်နေပြီလား မသိဘူးနော်”

ဖြူဖြူက ကြိုတင်ရောက်နေနိုင်သော ဇက်ကို (ခေါ်ဖူးပါဘဲ) ဆိုင်ထဲ ဝေ့ဝဲကြည့်ရင်း တိုးတိုးပြောသည်။ ကဗျာလည်း ဆိုင်ထဲကို တစ်ချက်ရှိုးလိုက်မိသည်။ ဆိုင်ထဲတွင် ယောက်ျားဆယ်ဆယ်ဆယ်ဆယ် ဆယ်ယောက်ခန့်ရှိပြီး တစ်ခိုင်းလျှင် တစ်ယောက်နှုန်း နှစ်ယောက်နှုန်း စသည်ဖြင့် ထိုင်နေကြကာ သူတို့အာရုံနဲ့ သူတို့ရှိနေကြသော ဘယ်သူကမှ သူမတို့ကို ယောင်လို့တောင်မကြည့် . . . ။

သူ ရောက်နေပြီလား မရောက်သေးဘူးလား မသိဘဲ တတ်။ ခက်တော့လည်း ခက်သား။ ဇက်ဆိုသော သူတို့တင်သော မမြင်ဖူးသောကြောင့် ဆိုင်ထဲမှာ ရောက်နေရင်တောင် ဇက်ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ။ နှင်းဆီပန်းပါတဲ့ ငတိကို လိုက်ရှာမိသေးလည်းမတွေ့။ မရောက်သေးဘူးထင်သည်။

“မလာသေးဘူးထင်တယ် . . .”

ပိုးအိကလည်း ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်သည်။ ကဗျာအပေါက်ဝကို မျက်နှာမူပြီး နေရာယူထားတာဖြစ်သောကြောင့် အပေါက်ဝကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ရောက်နေရင်တောင် ငါတို့ကသိတာမှ မဟုတ်တာ၊ သူပေးမယ့်အချိန်ကိုပဲ စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့၊ လူသုံးယောက်မျက်စိခြောက်လုံးပဲဟာ မလွတ်နိုင်ပါဘူး”

ဟု ဆိုမိသည်။ ဖြူဖြူက . . .
“သူက ကိုယ်တိုင်မလာရင်ရော . . .”
“သူကတော့ ကိုယ်တိုင်လာပေးမယ် ဖြောတာပဲ၊ ကတိတည်ကောင်းပါတယ်၊ ကတိမတည်ရင် သူ့အရှုံးပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား . . .”

ထိုအချိန်မှာပင် waiter လေးက သူမတို့မှာထားသည့်များကို လာချပေးလေသည်။ သုံးယောက်စလုံး တိုင်ပင်မထားပါဘဲ waiter လေးအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်မိကြသည်။ အရင်တစ်ခါတုန်းက waiter ယောင်ဆောင်ကာ ပေးသွားခဲ့သည်ကိုး။

waiter လေးခမျာ သူမတို့သုံးယောက်၏ အာသာပမ်းပမ်း ခေါ်တောတစ်သိန်းမျက်လုံးများဖြင့် ပြူးပြဲပြီး အပြတ်အသတ်ရှိုးမှုကြောင့် ယောက်ျားလေးတန်မဲ့ ရှက်သွေးဖြာနေရလေ၏။ မျက်တောင်မခတ်စတမ်း အပီရှိုးနေမှုကြောင့် waiter လေးမှာ အအေးချပေးသောလက်များပင် တုန်လာကာဇောချွေးများ ချလာလျက် . . .

“ဘာ . . . ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက်ကြည့်နေတာလဲဟင်”
ဟု . . . အသံတုန်တုန်ဖြင့် မေးလာလေသည်ကို အိက ဆရာမကြီးစတိုင်လ်ဖမ်း၍ ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ရင်း . . .

ရောဂါဝင်ခို

“အဟွမ်း (ဟန်များသွားသောကြောင့် ချောင်းသံပင် မပီလိုက် နင်က ဒီဆိုင်ကဝန်ထမ်းလား”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ ”

ဖြေပုံက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့။ ဝိတ်တုအသက်က သူ့ တို့နှင့် မတိမ်းမယိမ်းလောက်သာရှိသော်လည်း ဝန်ထမ်းနှင့် Customer မို့ ရှိရှိသေသေပြန်ဖြေ၏။ တစ်ချက်မှားပါက အလုပ်ပြုတ်သွားနိုင် သည် မဟုတ်ပါလား။ ပိုးအိက ဝိတ်တာအား သူ့ပုန်မကြီးကဖမ်း ထားသော ရန်သူတစ်ယောက်ကိုစစ်ရာတွင် ကြည့်သော အကြည့် မျိုးဖြင့် မိုက်ကြည့်ကြည့်ရင်း . . .

“သေချာတယ်နော် . . . ”

“ဟုတ် . . . ကျွန်တော် မလိမ်ပါဘူး”

“သွားလို့ရပြီ . . . ”

“ဗျာ ! . . . ”

“သွားတော့လို့ ပြောတာ၊ မကြားဘူးလား”

“ဪ . . . ဟုတ်”

အူတီအူကြောင်ဖြင့် ခေါင်းကုတ်ထွက်ခွာသွားသော ဝိတ်တာ၏ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း သုံးယောက်သား ခပ်တိုးတိုး ကြိုတီရယ်မိကြသည်။ သူမတို့အဖြစ်က သူ့ခိုးပြေးမှထိုးကွင်းထဲ ဆိုသလိုပင်ခံရပြီးမှ ဝီရိယတွေ သတိတွေက လွတ်ကောင်းနေ၏။

ဆိုသော ငတိကနည်းဟောင်းကြီးတော့ မသုံးကောင်းပါဘူး

လက်မှနာရီကိုကြည့်တော့ (၁၂)ထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ်အလို။ ထဲသို့ ရူပါခပ်ဖြူးဖြူး ငတိနှစ်ကောင်ဝင်လာတာကို တွေ့ရ သည်။ လက်ထဲတွင်တော့ ဘာနှင်းဆီပန်းမှမတွေ့ရ။ စားပွဲလွတ် ထဲလုံးမှာ ဝင်ထိုင်ကြသည်။ မသင်္ကာရိပ် ဘာမှမတွေ့ရ။ စတိုင်လ် သူတော့လန်ထွက်နေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်တင် မဟုတ်ပါချေ။ သူတို့အရင် ရောက်နေသော ပုရိသအများစုမှာလည်း တစ် ယောက်တစ်မျိုးစီ လန်ထွက်နေကြသူများပင်ဖြစ်ပါသည်။ မသင်္ကာ တော့ ဘာမှမတွေ့ရသေး။ အချိန်နီးကပ်လာလေလေ သူမ ထဲမှာ စည်တော်ကြီးတီးသလို တဒိန်းဒိန်း မြည်လာလေပင်ဖြစ် သည်။

“ဟဲ့ . . . စကားမစပ်ပြောရဦးမယ်၊ ဇင်ခန့် ငြိမ်ချက်သား ကောင်းသွားတယ်နော်”

ဖြူဖြူစကားကို ကဗျာက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး . . .

“သူလည်း လန်သွားတယ်ထင်ပါရဲ့၊ ကောင်းပါတယ်၊ သူပြသနာ ရှင်းသွားတာ ငါ တော်တော်သက်သာတယ်”

“တွေ့မိသေးလား”

“ဟင့်အင်း . . . မတွေ့လည်း မတွေ့မိဘူး၊ ရှောင်နေတာ ထင်တယ်”

ရာလဝင်တို့

“ဒီတစ်ခါ နင်နဲ့တွေ့ရင် နားရင်းအုပ်ခံရမယ်ထင်လို့ ပေါ့”

သုံးယောက်သား ရယ်မိကြသည်။ နာရီကိုကြည့် တော့ (၁၂)နာရီထိုးရန် ငါးမိနစ်သာလိုတော့သည်။ အခြေအနေ ကတော့ ငြိမ်သက်လို့ကောင်းနေဆဲပင်။ မငြိမ်တာက သူမ၏ အစုံ။ (ကောင်တန်းတွေကို ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်ရပါ။ ရိုးရိုးလေး တွေးစေလိုပါသည်။)

ဘယ်နေရာကနေများ ဘွားခနဲပေါ်လာမလဲမသိ တစ်နေရာရာကနေ သူမတို့အုပ်စုကို ဒင်းချောင်းနေမှာ သေ သွားပါသည်။ ဘယ်လို အကြံအစည်တွေနဲ့များ နှင်းဆီကို သယ်ဆောင် လာမလဲမသိ။ စိတ်အစဉ်နှင့်အတူ နာရီစက္ကန့်တံ က ယိမ်းထိုး သွားလျက် . . . ။

“အခုအချိန်အထိ ဘာမှမထူးခြားသေးပါလား ကဗျာ”
“လာမှာပေါ့ဟာ . . . အချိန်မှ မကျသေးတာ”
“မလွတ်စေနဲ့နော် . . .”

သုံးယောက်သား ညိုလိုက်ကြသည်။ ထိုအချိန်မှာ သူမလက်တွင် ပတ်ထားသော နာရီမှ (၁၂)နာရီထိုး အချက်ထက် က ထွက်ပေါ်လာလေ၏။ ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ထောင့်ကျကျစားပွဲတွင် ထိုင်နေ ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်ကိုကိုင်ကာ ထံသို့ လျှောက်လာ၏။ မျက်မှန်အမည်းကို တပ်ဆင်ထားပြီး နှင်းကတော့မိသည်။ သူပေါ့ . . . ယုတ်လား။ ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်။ သောက်ပေါ်တင်ကြီး လာရသတဲ့လား။

သူမအတွေးမဆုံးခင်မှာပင် ထိုလူက သူမအနားသို့ တစ်လှည့် လှည့်လာကာ သူမကို နှင်းဆီပန်းအား ထိုးပေးလာလေသည်။ သူမလည်း ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ယူထားလိုက်သည်။

“ရှင်က ဇော်လား . . .”
ပိုးအိက ဝင်မေးသည်။ ထိုလူက ဘာမှမပြော၊ ပါးပါး တစ်ချက်ပြုံးကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဖြူဖြူက ထိုင်ရာမှ နှစ်ထပ်ထပ်လိုက်ရင်း . . .

“ဟေ့လူ . . . နေဦးလေ . . .”
ဟု တားသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် အခြားစားပွဲဝိုင်း သို့မဟုတ် ယောက်ျားတစ်ယောက်က နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကိုင်ကာ ရောက် ပြန်ပြီ။ သူမကို နှင်းဆီပွင့်အား ပေးလာပြန်သဖြင့် သူမယောင် နှစ်ထပ်ထပ်ဖြင့် ယူလိုက်မိပြန်သည်။ ဖြူဖြူနဲ့ပိုးအိက အလိုလိုငြိမ်သက် သွားသည်။ သူမလည်း မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်မိပြန်သည်။ နှင်းဆီ

ရောဂါဝင်္ဂါ

ပန်းက ဘာကြောင့်နှစ်ပွင့်ဖြစ်နေတာလဲ။ လာပေးတဲ့သူကလည်း နှစ်ယောက်။ ဘာလဲဟ . . . ။

သူမ အတွေးမဆုံးမင်မှာပင် နောက်တစ်ယောက် ရောက်လာကာ ပေးပြန်သဖြင့် ယူထားလိုက်ရပြန်သည်။

ဒီလိုနဲ့ . . . ။

လေးယောက် . . .

ငါးယောက် . . .

ခြောက်ယောက် . . .

ခုနစ်ယောက် . . . ရှစ်ယောက် . . . ကိုးယောက် . . .

ဆယ်ယောက်တိတိ ဆက်တိုက်ရောက်လာကာ ပေးသွားလေသည်။ အားလုံးက ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်နေသူတွေသာဖြစ်ပြီး နှင်းဆီလာသောအခါ မျက်မှန်အမည်းများကို တပ်ဆင်ပြီးလာကြတာ ဖြစ်သည်။ သူတို့က ဆိုင်ထဲမှာထိုင်နေတုန်းက နှင်းဆီများကို ထားပြီး ထိုင်နေခဲ့ပုံရသည်။ ဆယ်နှစ်နာရီထိုးတာနဲ့ တစ်ယောက်တစ်ယောက် လာပေးသွားပြီး အားလုံးဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခွာကြသည်။ ဇက်ဆိုတဲ့လူကို ဖမ်းဖို့မပြောနဲ့ ဘယ်တစ်ယောက်လဲ ဇက်မှန်းပင် မသိလိုက်။

ဆယ်ယောက်လုံး ရူပါဖြောင့်ကြသည်ဆိုတာကို သိလျက် ဘယ်တစ်ယောက်ကိုမှ ကောင်းကောင်းမမှတ်မိလိုက်

နှင်းဆီပေးတာကလည်း ခုံအသီးသီးက အလျှိုလျှိုထ၊ လာပြီး တစ်ပွင့်ပြီးတစ်ပွင့် လာပေးသွားကြတာဆိုတော့ နှင်းဆီ တွေယူနေရတာနဲ့ လူတွေကိုတောင် ကောင်းကောင်းမကြည့်မိလိုက်။ နှင်းဆီဖြစ်အပျက်က မြန်လွန်းသည်။ သူပြောတဲ့ ငါးမိနစ်တောင် မကြာခင်တိတ်။ သုံးမိနစ်သာသာလေးပဲ ကြာလိုက်၏။ သူမတို့အား နှင်းဆီလှည့်ပြသွားခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဖြူဖြူနဲ့ပိုးအိဆို ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ပါးစပ်အဖောင်းသားဖြစ်နေကြသည်မှာ ယင်ဥဝင်ဥသွားအတောင် ကြောက်ရသည်။

ဒါပေမယ့် သူမကို ပေးရမှာကနှင်းဆီတစ်ပွင့်တည်းပဲ။ အခု နှင်းဆီကဆယ်ပွင့်ကြီးများတောင်။ ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ။ နှင်းဆီဆယ်ပွင့်အား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စုကိုင်ထားရင်း နှင်းဆီစားမရ ဇဝေဇဝါဖြစ်နေတုန်းမှာပင် သူမ၏ လက်ကိုင်ဖုန်းက နှင်းဆီလာသောကြောင့် နှင်းဆီများကို စားပွဲ ပေါ်တင်ထားလိုက်ကာ နှင်းဆီကို နားထောင်ဖြစ်သည်။

“ဟယ်လို . . .”

“ဘယ်လိုလဲ ပိုအမ် . . . ရင်ခုန်ပါတယ်နော်”

အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ စောစောက နှင်းဆီတွေလာပေးတာက ဘာမှန်းမသိတာရော၊ သူ့ကို လွတ်သွားမှာစိုးတာရော၊

www.burmeseclassic.com

ရောဂါဝင်နေ

ရုံးမှာ ကြောက်တာတွေရော စတဲ့ခံစားချက်တွေ ရောထွေးပေါင်းစပ်ကာ ရင်တွေနှလုံးတွေတင်မကဘူး ခုန်လို့ရတာမှန်သမျှ အကုန်ခုန်နေခဲ့တာဖြစ်၏။ အရှိန်က ယခုထိတောင် မသေချင်သေးပေ။ ဒါပေမဲ့ သူမက သူမေးခွန်းကိုမဖြေချင် (ဝန်မခံချင်တာ) သောကြောင့် မသိချင်ယောင်ဆောင်ထားလိုက်ရင်း . . .

“ရှင် . . . အခု ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ သူက တစ်ချက် ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ပြီးမှ . . .

“ကိုယ်လား . . . ကိုယ် အခု မင်းကို နှင်းဆီပေးပြီးလို့ အိမ်ပြန်နေတာ လမ်းပေါ်ရောက်နေပြီ”

“နှင်းဆီလာပေးတဲ့လူကလည်း ဆယ်ယောက်ကြီးများတောင်”

“အင်းလေ . . . ကိုယ်က အဲဒီ ဆယ်ယောက်ထဲကမှ ပဉ္စမမြောက် လာပေးတဲ့လူပဲ။ ကျန်တာတွေကတော့ ကိုယ့်ကို ကူညီပေးတဲ့လူတွေ . . .”

သူမရင်ထဲ ခုန်းကနဲ မြည်ဟည်းသွားရတာ ပဉ္စမမြောက် လူကိုပုံဖော်ကြည့်မိသည်။ မရ . . . ။ မမှတ်မိ။ မျက်မှန်အမည်းတွေ တပ်ထားတာကတစ်ကြောင်း၊ သေချာကြည့်ခွင့်မလိုက်တာကတစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ဘယ်တစ်ယောက်ကိုမှ မမှတ်မိ

ဘေးတားတားဖြစ်နေခဲ့၏။ သူမ စိတ်ပျက်သလို ကျွတ်ခနဲရေရွတ်ခဲ့သည်။

“နှင်းဆီက တစ်ပွင့်တည်း ဖြစ်ရမှာလေ၊ အခုဟာက ဆယ်ပွင့်ကြီးဖြစ်နေတယ် . . .”

“ကိုယ့်လက်နဲ့ကိုင်ပြီး ကိုယ်ပေးခဲ့တာကတော့ Only one တစ်ပွင့်တည်းပါ။ ကျန်တာတွေက ကိုယ်ပေးတာမှ မဟုတ်တာလေ၊ အခြားလူတွေပေးတာပဲဟာ . . . ဟုတ်တယ်နော်”

“ဆယ်ယောက်ကြီးဆိုတော့ ကျွန်မက ဘယ်သူ့ကို သွားဖမ်းရတော့မှာလဲရှင် . . .”

သူမက မကျေနပ်စိတ်ကြောင့် မရိုးမရွှဖြစ်လာသောအခါ ခပ်ဆတ်ဆတ်အော်ပြောလိုက်သည်။ သူကတော့ အေးဆေးဆက်တောင့်သက်သာရှိလွန်းလှသည်။

“ဒါကတော့ လှည့်ကွက်သုံးရတာပေါ့၊ အမိရဲ့၊ အမိကို ကိုယ်က အချိန်တွေ၊ နေရာတွေ၊ ရက်တွေ အတိအကျ ပေးထားတာလေ၊ ဒီအတိုင်းကြီး ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းလာရင် ကွဲသွားမှာပေါ့၊ ကိုယ်ကလည်း တစ်ယောက်တည်း လာပါမယ်လို့ အမိကို ပြောမထားပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီပွဲမှာ ရုံးတယ်ဆိုတာကလည်း အမိညံ့လို့”

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်ကို

သူ့စကားကြောင့် သူမဒေါသကထောင်းခနဲ ခေါ်ခဲ့
ထွက်လာသည်။

“ဘာပြောတယ် . . . ကျွန်မကမှရှင်ကို မမြင်ဖူးတာ
တော့ လာတာကလည်း ဆယ်ယောက်၊ ယောက်ဖ
ခေါ်လာတာကိုး၊ ကျွန်မက ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ လာ
ဆယ်ယောက်လုံးကို မပြေးနိုင်အောင် ခြေထောက်တွေ
ချိုးထားပြီး စစ်မေးရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး”

“စစ်မေးစရာ မလိုပါဘူး၊ ကိုယ်က မင်းကိုနှင်းဆီလာ
တုန်းက နှင်းဆီပွင့်ပေးပြီး ကိုယ်ပါလို့ ဝန်ခံထားသား
“ဘယ်မှာ ဝန်ခံလို့လဲ . . . လာခွီးမနေနဲ့၊ ဆယ်ယောက်
စကားတစ်ခွန်းမှ ပြောမသွားဘူး၊ တေမိဒတ်ထုပ်
သွားတာ”

“ရော် . . . ခက်ပြီ၊ အဲဒါပြောတာပေါ့၊ အမိက ညှပ်
လို့၊ အခုနက ပေးသွားတဲ့နှင်းဆီဆယ်ပွင့်ကို ပြန်
လိုက်ပါဦး၊ ကိုယ်ပေးထားခဲ့တဲ့နှင်းဆီမှာသာ ပို့စက
နှင်းဆီနဲ့ပါတယ်၊ ကျန်တဲ့လူတွေပေးတာတွေမှာ ကတ်
မပါသလို နှင်းဆီနဲ့လည်းမပါဘူး”

သူမ နှင်းဆီပန်းတွေကို မွှေနှောက်စစ်ဆေးလိုက်သ
အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ တစ်ပွင့်တည်းမှာသာ ပို့စကတ်နဲ့နှင်းဆီ

သည်။ ကျန်တာတွေမှာ မပါချေ။ သေရော . . . သူမ ဒါကိုဘာလို့
တစ်မထားမိခဲ့တာလဲ။ သူမသာ သတ် ထားမိခဲ့ပါက သူ့ကို ကွဲခနဲ
အောင် ဂုတ်ကဆွဲပြီး ဖမ်းထားလို့ရသည်။ အခုတော့ . . .
အခုတော့ . . . ဟာကွာ . . . ။ ကျွတ် . . . ။

“ဘယ်လိုလဲ အမိ . . . လေးပွင့်မြောက်မှာရော မိပါ့မလား၊
အခု သုံးပွင့်ရှိသွားပြီ . . . လေးပွင့်ပဲကျန်တော့တယ်နော်”

“သိပ်ပျော်မနေနဲ့ဦး . . . နောက်ဆုံးတစ်ပွင့်ကို မပေးရ
သေးမချင်း ရှင် ရှုံးနိုင်တယ်ဆိုတာ သတိရဦး”

“ဝါး . . . ပျင်းလိုက်တာ . . . ညှင်း . . . ညှင်း . . .
ညှင်း . . . (ရယ်သံ) ကိုယ်ဖုန်းချပြီနော် . . . Bye”

သူမသည် ဖုန်းကို စားပွဲပေါ်ပြန်တင်ကာ ပို့စကတ်
သော နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကိုသာယူ၍ ကျန်တာတွေကို ဘေးဖယ်ထား
လိုက်သည်။ သူမက ဖုန်းပြောတုန်းက စပီကာဖွင့်ပြောခဲ့သည်မို့
ကြောင်းစုံကို ပိုးအိနဲ့ဖြူဖြူလည်း ကြားပြီးဖြစ်သည်။ ပိုးအိက
ဖြူအား မချီမချဉ်ကြည့်ကာ . . .

“ငါ မပြောဘူးလား . . . သူနိုင်မှာပါလို့”

ဟု . . . ပြောတော့ ဖြူဖြူကမျက်စောင်းပြန်ထိုး
တာ ပွစိပွစိရေရွတ်သည်။ ကဗျာကတော့ ပို့စကတ်မှစာလေးကို
မတ်ကြည့်လိုက်၏။

ရာလင်္ဂီ

Poem,

3rd step to your heart

Z

သုံးပွင့်ရှိပြီဖြစ်သည်။ သူမတို့သုံးယောက်ကို အချိန်တို
 (၅)မိနစ်လေးအတွင်း လှည့်စားသွားခဲ့သည်မှာ သေသပ်လွန်းသည်။
 လက်စပျောက်ဖျောက်သွားပုံက လှသည်။ အောင့်သက်သက်ကြား
 မှပင် သူ့ရဲ့ Brain ကို ချီးကျူးရသေးသည်။
 ရှင် . . . ဘယ်လိုလူလဲ ဇက်ရယ် . . . ။

ကဗျာသည် ပိုးအိတို့နှင့်လမ်းခွဲပြီး ပြန်လာရာ လမ်း
 အစ်လျှောက်တွင် ခေါင်းထဲ၌ ဇက်ဆိုသောထူးဆန်းသည့် ပုရိသ
 အစ်ယောက်၏အကြောင်းကို ရေရေလည်လည်ကိုပဲ စဉ်းစားလာခဲ့
 သည်။ သူ့နဲ့ပတ်သက်၍ ထူးခြားတဲ့ခံစားချက် ရှင်းရှင်းပြောရလျှင်
 အချစ်ဆိုသောခံစားချက်မျိုးရှိမနေသော်လည်း သူမကိုပိုးနေသော
 ယောက်ျားများအားလုံးထဲတွင်တော့ သူမ၏ရင်ဘတ်နှင့် အနီးကပ်
 ဆုံး တိုးဝင်လာနိုင်တဲ့သူဆိုတာကိုတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သိမြင်လာခဲ့
 သလို ရှိပြီဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ရာလင်းခို

ဤပြိုင်ပွဲတွင် သူမ နိုင်ရမည်ဟု ယတိပြတ် ယုံကြည်ထားခဲ့သော်လည်း အကယ်၍ သူမ မတော်တဆ ရွေးနိမ့်သွားခဲ့သည်ဟု ထားစို့။ သူမ သူ့ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောထွက်ပါမည်လော။ အကယ်၍ ပြောထွက်ခဲ့သည်ထားဦး . . . ခံစားချက်မပါသော သူ့ရဲ့ချစ်သူက ဘဝမှာ သူမမည်မျှကြာအောင် နေနိုင်ပါမည်လော။ လုံးဝမတွေးထုတ်လို့မရသော ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ပင်ဖြစ်သည်။ အချစ် - ?

ဖြစ်နိုင်ပါက သူမသည် သိပ်ချစ်ခဲ့ဖူးပါသည်ဆိုသော လူတစ်ယောက်နှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံကာ Interview တစ်ခု လုပ်ကြည့်ချင်မိပါသည်။ အချစ်ဟာဘာလဲ။ ဘယ်အချိန်မှာ ဖြစ်ပေါ်တတ်လဲ။ အချစ်ဖြစ်ပေါ်ဖို့ ဘာတွေလိုအပ်ပါသလဲ။ လူတစ်ယောက်တစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်ဆိုရာမှာ ဘယ်လိုအရာတွေကြောင့် ခုခံသွားရတာလဲ . . . စသည်ဖြင့် မကုန်နိုင်သောမေးခွန်းများကို အဆင့်အကြောင်း ဂယနဏသိသွားသည်အထိ မေးမြန်းကြည့်ချင်ပါ၏။

ဤကဲ့သို့ သူမသည် အချစ်အကြောင်း သုတေသနလုပ်ရင်းဖြင့် အိမ်ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းပင် သူမအခန်းရှိရာသို့ တန်းဝင်သွားလိုက်ကာ မှန်တင်ခုံအံ့ဆွဲကို ဆွဲဖွင့်လိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် . . . သူမ ယူဆောင်လာခဲ့သော တတိယမြောက်နှင်းဆီပွင့်လေးကို အံ့ဆွဲထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ရင်ထဲသို့ ပါးလျသောခံစားချက်လေးတစ်ခု ဖျတ်ခနဲဝင်ရောက်ကာ ဖျတ်ခနဲပင် ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဘာမှန်းမသိလိုက်

သူမခေါင်းကို တစ်ချက်ယမ်းလိုက်ပြီးနောက် အံ့ဆွဲကို ပြန်ဝိတ်၍ ခုတင်ပေါ်သို့လှဲချလိုက်သည်။ ဇက်ရေ . . . ရှင့်ကို ကျွန်မ သိပ်တွေ့ဖူးချင်နေတယ်သိလား။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲတော့ ချစ်မမိဘူး။ သေချာတာကတော့ ရှင့်ကိုတွေ့ချင်တာဟာ ရှင်ဝယ်ထားတဲ့အင်္ကျီဖိုးငွေကို ပြန်ပေးချင်လို့ မဟုတ်တာတော့ ကျွန်မ သိသွားပြီ။ ဒါပေမယ့် အခုလို ရှင့်ကို တွေ့ချင်နေတာဟာလည်း ချစ်တိုချစ်လို့မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုလည်း ကျွန်မ သိနေတယ်။ ဘာကြီးလဲမသိဘူးနော်။

www.burmeseclassic.com

စာပေအတွက် ရင်နှင်းအိ

ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းကာ ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်အား
နေရာမှ သူမ အခန်းတံခါးကို ခေါက်သံကြောင့် ဝတ္ထုစာအုပ်ကို
အသာချကာ တံခါးကို သွားဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဪ . . . ဖေဖေ . . . ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“သမီးကို ဖေဖေ အကူအညီတစ်ခုလောက် တောင်းချင်လို့ကွ၊
ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း သမီးမှာ အရေးတကြီး ဘာအကြောင်း
ရှိလဲ”

ရာဇဝင်ကဏ္ဍ

“အဟား . . . ဖေဖေကလည်း၊ သားအဖအချင်းက
စကားပလ္လင်ခံနေသေးတယ်၊ ပြော . . . သမီးက ဘာ
ပေးရမှာလဲ”

“ဖေဖေ စက္ကထရီက နေမကောင်းလို့ ခွင့်နှစ်ရက်ယူသွား
သမီးရဲ့ အခုတလော အလုပ်တွေကလည်း တအား
တော့ စက္ကထရီမရှိလို့ကလည်း မဖြစ်ဘူးဖြစ်နေတယ်
အဲဒါ”

“သမီးက ယာယီစက္ကထရီ လုပ်ပေးရမယ်ဆိုပါတော့
သူမက ကြားဖြတ်ကာပြောတော့ ဖေဖေက
ချစ်စနိုးဖြင့် ခေါင်းကိုပုတ်သည်။ ပြီးမှ . . .

“သမီး ကူညီပေးမယ်မဟုတ်လား . . .”
ဟု မေးလာသည်။ ဖေဖေက ဒီလိုပဲဖြစ်သည်။
အလုပ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်တာ ခိုင်းတော့မည်ဆိုလျှင် သူ
အခြားအကြောင်းအရာ လုပ်စရာရှိမရှိ မေးပြီးမှခိုင်းတတ်
ငါအဖေပဲ၊ ငါ ရှာကျွေးနေတာ၊ ငါခိုင်းရင်လုပ်ရမှာပေါ့ဆို
ခံယူချက်မျိုးမရှိ။ သူမဆန္ဒကို အရင်ဦးစားပေးတတ်တာဖြစ်
သူမ သင်တန်းတွေဘာတွေဖြင့် မအားသောအချိန်နှင့်တိုက်
သူမကို မခိုင်းတော့ဘဲ အခြားနည်းဖြင့် ပြဿနာကိုဖြေရှင်း
သည်။ ဒါတွေကြောင့်ပဲ သူမက ဖေဖေကိုချစ်ရတာဖြစ်သည်။

“ဘာများလဲလို့ ဖေဖေရယ်၊ ဒါများ ပြောနေစရာမလိုပါဘူး၊
စိတ်ချ . . . သမီး မနက်ကျရင် ဖေဖေနဲ့ကုမ္ပဏီလိုက်ခဲ့
မယ်”

“OK! ဒါဆို ဖေဖေစိတ်ချမယ်နော်”

“ဟုတ် . . .”

“Good Night သမီး . . .”

“Good Night ဖေဖေ . . .”

သူမတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် ခုတင်ပေါ်
တက်ကာ ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ပြန်ကောက်ကိုင်သည်။ ထို အချိန်မှာ
သူမ၏ဖုန်းဖုန်းက မြည်လာ၏။ နံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်တော့
သူမသိသောနံပါတ်။ ဇက်ပဲ ဖြစ်ရမည်ဆိုတာ သူမ အတပ်
မိတ်သည်။ ဒီလို ညကြီးမင်းကြီးမှာ ဖုန်းအမျိုးမျိုး မရိုးအောင်
မိတ်တာ ဖုန်းခေါ်တတ်သူဆိုလို့ ဇက်တစ်ယောက်သာလျှင်
ဖြစ်သည်။

သူမသည် ဖုန်းကို နားမှာကောက်တပ်လိုက်ပြီး . . .
“ကဲ . . . ဇက် . . . ပြော”

ဟု အပိုင်ပင် ပြောချလိုက်သောအခါ တစ်ဖက်မှ
ခပ်မြူးမြူးအော်ဟစ်လေတော့၏။

“ဦး . . . ကိုယ်မှန်း ဘယ်လိုသိလဲ”

ရောဂါဝင်္ဂါ

“ကျွန်မ ရှင်ထင်သလောက် မညံ့သေးပါဘူး”

“အားပါး . . . တန်းဆော်တာပဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ
ရဲ့၊ လေသံတွေက မာလှချည်လား”

“ကျွန်မကတော့ ခပ်မာမာပဲ ဆို . . . ဖုန်းဆက်ရတဲ့အကြောင်း

သူမသည် သူ့အပေါ် ရှုံးထားရသည့်အတွက် လေသံ
ကို တမင်တကာပဲ မာထားရတာဖြစ်သည်။ ဒါမှ ဒင်းက မလှောင်
မှာလေ။ နို့မို့ဆို အသေကို လှောင်ပြောင်သရော်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ
အမွန်းတင်သောစကားများကို နားမချမ်းသာအောင် ပြောလိုက်
မယ့်အမျိုး။ ရှုံးမဲ မဲတယ်ပဲပြောပြော သူမ ရင်ထဲတွင်လည်း ငြား
ပြေးလွန်းသော သူ့ကို သိပ်မကြည်ပေ။

“Please! လေသံလေးတော့ နည်းနည်းလျှော့ကွာနော်၊ ငါ့
က နားနုတယ်၊ လေသံမာမာကြားရင် လန့်ပြီးဖျားတတ်တယ်”

သူ့ထံမှ စကားအဆန်းကြောင့် သူမ အသာပြုံးလှ
မိသည်။ အသည်းနုတယ်တို့ အူနုတယ်တို့သာ ကြားဖူးပါသည့်
သူ့ကျမှပဲ နားနုရတယ်လို့။ တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့လူ။

“ကဲ . . . ကိုယ်တော်၊ လိုရင်းကို ရောက်ဦးမှာလား”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ . . . အမိ အခုဘာလုပ်နေလဲ”

“ဝတ္ထုဖတ်နေတယ်”

“စာဖတ်ဝါသနာပါတယ်လား”

အခုထိ လိုရင်းမရောက်ဘဲ တမင်စကားကို အရစ်
ညှပ်ပြောကာ သူမအားကလိနေသော ဒင်းကိုမမြင်နိုင်မှန်းသိသော်
သည်း မှန်း၍ မျက်စောင်းထိုးချလိုက်သည်။ ပြီးမှ စိတ်ကိုဆွဲဆန့်
သည်အနေဖြင့် သက်ပြင်းမောကြီးကို ဟူးခနဲမှုတ်ထုတ်ကာ
‘ခါတယ်’ ဟု ဖြေရသည်။

“ဘယ်စာရေးဆရာတွေ ကြိုက်လဲ”

“အကုန်”

နောက်ထပ်မေးခွန်းတွေ ထပ်မလာနိုင်အောင် တစ်ခါ
သည်းပိတ်ပြောပစ်လိုက်၏။ အမှန်တကယ်လည်း သူမက စာရေး
ဆရာဆို အကုန်ကြိုက်တာပါပဲ။ အခြားသူတွေလို သူမက စာရေး
ဆရာအစွဲမရှိချေ။ စာရေးဆရာတိုင်း စာရေးဆရာမတိုင်းမှာ သူ့ဟာ
သူ့တော့ ကောင်းတဲ့အချက်လေးတွေ၊ ကိုယ်ပိုင်ဟန်လေးတွေရှိနေ
ကြတာပဲမဟုတ်လား။

“လုံးဝကို စကားဆက်မရအောင် ပိတ်ပိတ်ပြီး ပြောနေတော့
တာပါပဲလား၊ အမိ . . . ကိုယ့်ကိုရှုံးထားတာတွေ အတွက်
မကျေမနပ်ဖြစ်နေပုံရတယ်”

သူ့စကားက သူမကို အနာပေါ်တုတ်ကျသလို ဆတ်
ဆတ်ခါအောင် နာသွားစေသည်။

“ဘာကိစ္စ မကျေမနပ်ဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

ရာလင်္ဂီ

“ဖြစ်လည်း ကိုယ်ကမတတ်နိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ မနက်ဖြန် စပုတ္တမြောက် နှင်းဆီကိုပေးမယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလည်း မပြင်နိုင်ဘူး အမိရေ . . . ဆိတ် (စိတ်)ဆိုးလည်း နွားမွေးပေတော့ . . . ဟုတ်လား၊ Good Night အမိ၊ အိပ်မက်လှလှ မက်ပါစေကွာ၊ ဪ . . . သတိပေးရဦးမယ်၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုရှာမနေနဲ့ဦးနော်”

“သေလိုက်!”

ဒီတစ်ခါတော့ သူမကပင် ဖုန်းကို ဦးအောင်ချပ်စလို့က်သည်။ သူနဲ့ စကားပြောရတိုင်း သူမစိတ်တွေသည် ဘယ်တော့မှ ပုံမှန်ရှိမနေတတ်။ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်ရင်ထွက်၊ စိတ်လှုပ်ရှားရင်လည်း လှုပ်ရှားနေသလို ရင်ခုန်ချင်လည်း (ချစ်လို့တော့ မဟုတ်ရပါ။ သူ့ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကြောင့်ဖြစ်သည်။) ခုန်နေတတ်ပြန်သည်။

သူ့ကို ဒေါသထွက်ပြီးသောအခါ သူမသည် ဝတ္ထုစာအုပ်ကိုပင် ဆက်မဖတ်ချင်တော့ဘဲ သူ့ကို မိအောင်မဖမ်းနိုင်သော မိမိကိုယ်မိမိ အားမလိုအားမရဖြင့် ဒေါသထွက်ရပြန်သည်။ လူလူချင်း အရှုံးပေးရတာလောက် ခံပြင်းစရာကောင်းတာမရှိ။ သူ့မှာလည်း ခေါင်းတစ်လုံး . . . သူမမှာလည်း ခေါင်းတစ်လုံးသာရှိသည်။ သူ့မှာ ပါတာမှန်သမျှ သူမမှာလည်း ပါ၊ ပါသည်။ သူ့မှာ

လည်း ဘာတစ်ခုမှ အပိုပါနေတာမဟုတ်။ (မတူ တဲ့အရာတစ်ခုက ဘာ ထားပါတော့။ ဆွဲညှိလို့ရတာမှ မဟုတ်တာ) ဒါတောင် သူက သူ့ အမြဲအသာစီးရနေတာလဲ။ မကျေနပ်ဘူး . . . ။ လုံးဝ ကျေနပ်ဘူး။ ဇက် . . . ရှင့်ကို မုန်းတယ်။ လည်လှီးချင်တယ်။

ထိုသို့ဖြင့် သူမသည် သူ့ကို စိတ်ဆိုးလိုက်၊ ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးလိုက်ဖြင့် စိတ်ဆိုးသံသရာလည်ရင်း စိတ်ဆိုး မာန်ဖြင့် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရသည်။ အိပ်မက်တွေကိုလည်း ဘာမှန်းမသိ ဆိုးဆိုးဖြင့် မက်လိုက်သေးသည်။

သူမသည် ထိုသို့ စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် တစ်ချိုးတည်း နေမှမနီးဘဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်မှာ မနက်ခြောက်နာရီအထိ အလမ်းပေးသံကြားမှပင် နိုးလာခဲ့သည်။ ပြီးနောက် နာရီခွဲကိုပိတ်ကာ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ဖေဖေနှင့် လှုပ်သွားရမည်မို့ သူမက ဖေဖေအရင် အားလုံးပြီးနေဖို့ လိုအပ်ပါသည်။ ဖေဖေအလုပ်ကိစ္စများအားလုံးကို နားလည်ထားပြီးသားမို့ သူမရိအလုပ်သည် သူမအတွက် ဘာမှမခက်ချေ။ မျက်စိမှိတ်လှည့်တောင်ရပါသည်။

လျှော်ထားသော ဆံပင်များကို မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ထိုင်၍ Hair Dryer ဖြင့်မှုတ်ကာ ခြောက်သွေ့စေပြီးနောက် မျက်နှာအထူးခြယ်သမနေတော့ဘဲ ခပ်ပြေပြေလေးသာ ခြယ်သကာ

ရောလခဏီ

ခန္ဓာကိုယ်ကိုတော့ စမတ်လည်းကျ သက်တောင့်သက်သာလည်း ရှိစေမယ့် အဝတ်အစားမျိုးကိုရွေးချယ်၍ ဝတ်လိုက်၏။ ပြင်ဆင်ထားပြီးသောအခါ မှန်ထဲမှ သူမပုံကို ယုံကြည်မှုအပြည့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ပတ်လှည့်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် Breakfast စားရန် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ Breakfast ဝိုင်းမှာ သူမရောက်ပြီးမကြာခင်မှာပင် ဖေဖေလည်း ရောက်ချလာသည်။ ဖေဖေက ခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း . . .

“ငါ့သမီးက ဝီရိယကောင်းသားပဲ . . .”

ဟု ဆိုသည်။ သူမက အသာပြုံးကာ ဖေဖေအား ကော်ဖီခွက်ထည့်ပေးရင်း ‘ဖေဖေသမီးပဲဟာ . . . ဒီလောက် ကြိုမှာပေါ့’ လို့ ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် မေမေနှင့် အဘွားပါလေလားလည်း။ အဘွားက သူမ ဝယ်ပေးထားသော (သူပြောခဲ့သော မှိုတက်ဒီဇိုင်းနှင့် ပါဝါမျက်မှန်ကြီး)ကို ခပ်တည်တည်ပင် တင်ပေးလေသည်။ ဝယ်ပေးတုန်းကတော့ မကြိုက်ဘူးလေးဘာလေ။ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ဆူပူခဲ့သော်လည်း ယခုတော့ သူမအတွက် သည့်အလား ခပ်တည်တည်ပင်။ အရင်နေ့တွေက တပ်တားရ။ ဒီနေ့မှ စတင်တာဖြစ်သည်။ သူမက ခွဲခနဲရယ်တော့ မေမေက . . .

“ဟဲ့ . . . သမီး၊ တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေသဘောတူရယ်နေတာလဲ”

အသစ်အဆန်းများ

ဟု မေးလာသည်။ ထိုအခါ သူမက မျက်နှာကို မချိုမည်ပြုံးထားလိုက်ပြီး . . .

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်၊ ဖေဖေမျက်မှန်က နည်းနည်း များဟောင်းနေသလားလို့”

ဟု ဆိုတော့ ဖေဖေက . . .

“သမီးကလည်း . . . ဖေဖေမျက်မှန် အသစ်လဲထားတာ တစ်လလောက်ပဲရှိပါသေးတယ်၊ မဟောင်းသေးပါဘူး”

“ဖေဖေကလည်း၊ ဖေဖေမျက်မှန်က ပစ္စည်းကသာ သစ်နေတာ၊ ဒီဒိုင်းက ဟောင်းနေပြီ၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ဒီဒိုင်းကဟောင်းလွန်းဆွေးလွန်းနေလို့ မှိုတက်ဒီဇိုင်းကြီးလို့တောင် ပြောလို့ရတယ် . . .”

သူမစကားလုံးဆုံးရော အဘွားသည် သူမစကားနှင့်သူမ မြန်မိသွားသဖြင့် အိုတို့အမ်းတန်းဖြစ်သွားကာ မျက်မှန်ကြီးကို ခပ်ချက်ပင့်တင်ရင်း . . . ‘အဟမ်း . . . အဟမ်း . . . အဟမ်း’ဟု သံသံကြီးဖြင့် ချောင်းဟန့်လေတော့သည်။ သူမက မေမေအား အဘွားဘက်သို့ မသိမသာ မျက်စပစ်ပြလိုက်မှ မေမေလည်း အဘောတော်ပေါက်သွားကာ ရယ်လေတော့၏။ ဖေဖေကတော့ သာမှမသိသဖြင့် ကြောင်နေ၏။

Breakfast စားပြီးနောက် ယူစရာရှိသော စာရွက်စာတမ်းများ၊ ဖိုင်လ်များကိုယူကာ သူမကားကို အိမ်မှာပင်ထားခဲ့ပြီး

ရာဇဝင်ကို

ဖေဖေကားဖြင့်ပင် ကုမ္ပဏီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမသည် ဖေဖေ
 စက္ကထရီ (စက္ကရီတေရီ) ဆွဲထားပေးခဲ့သော ဖေဖေ ဒီဇေလုပ်ငန်း
 ရမည့် Time Table ကို ဖတ်ရင်းလိုက်ပါလာခဲ့၏။ ဖေဖေကုမ္ပဏီ
 ရုံးခန်းက (-----)Tower ရဲ့ ငါးထပ်မြောက်မှာရှိတာဖြစ်ပါသည်။
 ကုမ္ပဏီသို့ရောက်သောအခါ ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးလိုလို ရောက်
 နေကြပြီ။ ဝန်ထမ်းတွေနှင့် သူမက ခင်မင်ရင်းနှီးပြီးသားမို့ အား
 က ပြုံးပြနှုတ်ဆက်ကြ၏။ ထို့နောက်တွင်တော့ သူမသည် အလုပ်
 များထဲ၌ နစ်မြုပ်လည်ပတ်သွားရသည်။

တဝှမ်းဝှမ်းလာနေသော ဖုန်းများကိုကိုင်ရ၊ ပြန်ဆက်
 သွယ်ရမည့် call များကိုဆက်ရ၊ စက်ရုံကိုပြေးရဖြင့် မနက်ခင်း
 တစ်ပိုင်းလုံး အအားမနေရချေ။

ဇက်ကိုလည်း သတိမရ။ စတုတ္ထမြောက်နှင်းဆီ
 လည်း အမှတ်မရချေ။ လုံးဝကို မေ့နေခဲ့တာဖြစ်သည်။ နေ့လယ်
 ထမင်းစားနားချိန်ရောက်မှပင် ဖေဖေစားပွဲပေါ်က ပန်းအိုးထဲ
 နှင်းဆီပန်း အနီရဲရဲတစ်ပွင့်ကိုတွေ့မှ စတုတ္ထမြောက်နှင်းဆီကို ဖု
 ခနဲပင် သတိရလိုက်တာဖြစ်၏။ ရင်ထဲတွင် ဒီန်းခနဲ ဆောင်
 သွားသည်။

ဘုရားရေ . . . ဒီနေ့ နှင်းဆီပေးမယ့်နေ့ပါလား
 သူမက ဒီရုံးခန်းထဲရောက်နေတော့ သူပျောက်လို့ရှာနေမှာ အမှန်

သယ်လောက်များ နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေလိမ့်မလဲ။ ဒီနေ့ သူသာ
 နှင်းဆီတစ်ပွင့် ကဗျာထံ လာမပေးနိုင်လျှင် ပွဲကပြီးပြီ။ သူ့ရုံးပြီဟု
 ခုတ်မှတ်ရပေမည်။ တွေးရင်း တွေးရင်းဖြင့် သူမနှုတ်ခမ်းများသည်
 ကာညွတ်ကာ ပြုံးလာလေသည်။ ကဲ . . . ဆရာသမားရေ။ ဒီ
 ငါ့ခါတော့ ရှင် ရုံးပြီပဲ။ အဟား . . . ရှင် ကျွန်မကို လုံးဝရှာမ
 ချေနိုင်ပါဘူး ဇက်ရယ်။ အရုံးဆိုတဲ့ အရသာကို ရှင်ဝအောင်
 စားသုံးလိုက်စမ်း။

Lunch စားပြီးသောအခါ ကုန်သည်ကြီးများ ဟိုတယ်
 သွားရောက်ကာ Foreigners များနှင့် တွေ့ဆုံရသည်။ ထို
 ဟိုတယ်၌ တစ်နာရီခွဲလောက်ကြာအောင် အလုပ်ကိစ္စများပြော
 ဆွဲပြီးနောက် ပြန်လာခဲ့သည်။ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းကို ပြန်ရောက်တော့
 မှားလွဲနှစ်နာရီခွဲနေပြီ။ ဒီနေ့အတွက်တော့ အရေးတကြီးပြေးလွှား
 လာ မရှိတော့ချေ။ အေးအေးဆေးဆေး နေလို့ရပြီဖြစ်သည်။

Tea Time ချိန်သို့ရောက်သောအခါ သူမက ဖေဖေ
 အတွက် နက်(စ်)ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်ပေးလိုက်သည်။ သူမကတော့
 ငါ့ထမ်းအမျိုးသမီးတစ်စုဖြင့် Tower အောက်ဆုံးထပ်ရှိ ကော်ဖီ
 ဆိုင်လေးသို့ လိုက်လာခဲ့လိုက်၏။ ကော်ဖီမှာပြီးနောက် ရောက်တတ်
 ကရာစကားတွေ ဆူညံနေအောင်ပြောကြတော့၏။ တစ်ယောက်
 တစ်လဲစလိုက်နောက်လိုက်ဖြင့် ဟန်ဆောင်ခြင်းကင်းမဲ့သော

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်ကြီး

သူတို့တွေဘဝက ပျော်စရာကောင်း၏။ ယောက်ျားလေးဝန်ထမ်းတွေကတစ်ဝိုင်း၊ မိန်းကလေးဝန်ထမ်းတွေက တစ်ဝိုင်းထိုင်ရင်း ဘဝအမောများကို ဟာသလုပ်ပြောကာ တစ်နေ့တာအမော ဖြေဖျောက်ကြတာဖြစ်၏။

“ညီမလေးလည်း တော်တော် ပင်ပန်းသွားမှာပဲနော်၊ ဒီနေ့ အလုပ်တွေကလည်း ဘာအားစုပြီးကျလာတာ”

စာရေးမ အစ်မမြင့်စန်းစကားကို သူမက အသံ ပြုံးလိုက်ရင်းမှ . . .

“မောတာပေါ့ အစ်မမြင့်ရဲ့၊ အစ်မမြင့်လို အမောဖြေဖျောက် ဘေးနားမှာ ချစ်ချစ်လေးမှ မရှိတာလို့ . . .”

ဟု . . . သူမကစတော့ ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးတွေရော၊ အမျိုးသားတွေရောက ‘ဝိုး’ ဟု အော်ကြရယ်ကြ သည့် အစ်မမြင့်စန်း၏ ယောက်ျားကိုလှထူးကလည်း သူမတို့နှင့် တစ်တည်း အလုပ်အတူ လုပ်နေတာမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် သူမက စလိုက်တာဖြစ်သည်။ အစ်မမြင့်စန်းကတော့ ရှုံ့မဲ့သွားပြီး . . .

“အမလေး . . . မထင်နဲ့ ညီမလေးရေ၊ သူ့မျက်ခွက် မြင်တာ ပိုမောတယ်၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ရုံးအလုပ်လုပ်ရ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ရနဲ့ နားရတယ်လို့မရှိဘူး၊ ယူထားမိလို့ အောင်အည်းပေါင်းနေရတာ၊ ပြန်အမ်းလို့များရရင် အလုပ် လိုက်ချင်တာလွန်ရော . . . တကယ်”

အစ်မမြင့်စန်း

“ဘယ်လောက်မောမောပေါ့ အစ်မရဲ့၊ နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့ရင် ချစ်လေးတို့ မောင်တို့ခေါ်လိုက်ရတာနဲ့ မောသမျှ ပြေသွားမှာပဲဟာ . . . ဟုတ်တယ်မလား”

သူမက ပြုံးစေပြင်ထပ်မေးတော့ အစ်မမြင့်စန်းက . . .

“မဟုတ်ပါဘူး . . . မဟုတ်ပါဘူး . . . ဝေးပါသေးတယ်၊ အဲဒီချစ်လေးတို့၊ အသည်းလေးတို့၊ ကိုကိုတို့၊ မောင်တို့ဆိုတာတွေက ရည်းစားဘဝမှာသာခေါ်ကြတာ၊ ယူပြီးလို့ တစ်လလောက်ရှိရော တစ်ယောက်အကြောင်းကတစ်ယောက် အထဲရောအပြင်ရော မသိချင်မှအဆုံး သိသွားပြီလေ၊ အဲဒီအခါကျတော့ သူက အစ်မကွယ်ရာမှာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တွေ့ရင် ‘အိမ်ကဟာမကြီးက ဘယ်လို’ ဆိုပြီး အစ်မမကောင်းကြောင်းတွေကို ပြောတာ၊ အစ်မကလည်း သူ့ကွယ်ရာကျရင် ‘အိမ်က သေနာကောင်ကြီးကတော့ ဘယ်လို’ ဆိုပြီး အတင်းတုပ်ပစ်လိုက်တာပဲ၊ ချစ်လေးလည်း မသိဘူး၊ မောင်လည်း မသိတော့ဘူး၊ ရည်းစားဘဝမှာတော့ လွတ်ကြည်နူးရတာပေါ့၊ မောင့်အတွက်ဆို အသက်ပင်သေသေတို့၊ ခင့်အတွက်ဆို ပင်လယ်ရေကုန်အောင်သောက် ပြမယ်ဆိုတာတွေက အလကား၊ ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းကို မသိဘူး၊ လက်ထပ်ပြီးလို့ အသည်းနှလုံးက အစာအိမ်လောက် အရှေ့

ရာဇဝင်တို

မကြီးတာလဲသိရော . . . အဲဒီမှာ စတွေ့တာပဲ၊ သူ့မျက်နှာလည်း ကိုယ်မကြည့်ချင်၊ ကိုယ့်မျက်နှာလည်း သူ မကြည့်ချင်ကိုဖြစ်လို့ . . . ”

မဲ့ကာရွံ့ကာ လက်ဟန်ခြေဟန်တွေဖြင့် ပြောချင်သလို သော အစ်မမြင့်စန်းစကားအဆုံးတွင် ကဗျာအပါအဝင် ဝန်ထုပ်တွေအားလုံး ပွဲကျသွားရသည်။ အစ်မမြင့်စန်းယောက်ျား ကိုလှည့်ကာလည်း ရှက်ရှက်ဖြင့် ရောယောင်ကာ လိုက်ရယ်သည်။ အဲသည်အထိ ပျော်စရာကောင်းတာဖြစ်၏။

ထို့နောက် ငွေရှင်းကာ ပြန်ကြဖို့လုပ်တော့ လူများက သဖြင့် အမျိုးသမီးအဖွဲ့က အရင်တက်ရန်ပြင်ကြသည်။ အဲဒီအခါ လှေကားထဲသို့ အခြားမသိသော အမျိုးသမီးလေးယောက်နဲ့ သူမရုံးမှ အမျိုးသမီးများတက်လိုက်သောအခါ လူက ပြည်သူ့အဖွဲ့က သည်။ အမျိုးသားအဖွဲ့က နောက်တစ်ခေါက်မှ တက်ရန်အတွက် ဓာတ်လှေကားရှေ့မှာပင် ရပ်စောင့်နေကြမည်ဖြစ်သည်။ သူမက ဓာတ်လှေကားထဲသို့ နောက်ဆုံးမှ တက်သောကြောင့် အပေါ်ထပ်မှာပင်နေရပြီး ခလုတ်နှင့်လည်း အနီးဆုံးဖြစ်သောကြောင့် ခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်ကာ လက်များကိုပိုက်ထားလိုက်၏။

ဓာတ်လှေကား၏ တံခါးနှစ်ချပ်က တစ်ဖက်စီ ဝှေ့လာခန့် ဖြည်းဖြည်းချင်းထွက်လာသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်

သုံးထပ်မှတ်ထားခြင်းမရှိသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက ဖြစ်သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဓာတ်လှေကား၏ တံခါးနှစ်ချပ် စေ့ပိတ်ကာနီး လေးမှာပင် အပြင်ဘက်မှ လက်တစ်ဖက်သည် ထိုတံခါးနှစ်ချပ်ကြားထဲသို့ ဖျတ်ခနဲဝင်ရောက်လာကာ သူမ၏ ပိုက်ထားသော သက်များကြားသို့ နှင်းဆီတစ်ပွင့် ထိုးထည့်ထားခဲ့ပြီးနောက် ဖျတ်ခနဲ ပြန်ရုတ်သွားလေတော့တာဖြစ်သည်။ ထိုလက်သည် အနက်ရောင် အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

အဖြစ်အပျက်ကမြန်လွန်းသည်။ လှုပ်ရှားမှုကလည်း သေသပ်တိကျသည်။ အစတော့ သူမ ရှော့(ခံ)ရကာ ကြောက်နေပြီး သတိဝင်လာပြီး အပြင်သို့ ပြန်ထွက်ကာ ထိုလူကိုရှာရန် ပြင်ဆင်လိုက်သော်လည်း သူမနောက်ကျသွားပေပြီ။ ဓာတ်လှေကားတံခါးပိတ်ကာ အပေါ်သို့စ၍ တက်နေချေပြီ။

သူမသည် တဒုန်းဒုန်းခုန်လာသောရင်ကို လက်ဖြင့် အသာဖိကပ်ထားလိုက်ရင်း ဓာတ်လှေကားနှစ်လွှာသို့ရောက်သည်အထိ စိတ်ကိုဆွဲဆန့်ကာ စောင့်နေလိုက်သည်။ ဓာတ်လှေကားသည် ဘစ်လွှာမှတစ်လွှာ တက်ရာတွင် အရင်က မြန်သော်လည်း ယနေ့တော့ နှေးနေသလိုပင်။ ဓာတ်လှေကားလည်း နှစ်လွှာသို့ရောက်ရော သူမသည် ဓာတ်လှေကားထဲမှထွက်ကာ အောက်ထပ်သို့ နှိပ်လှေကားတွေမှတစ်ဆင့် တဝန်းဝန်း ပြေးဆင်းလာခဲ့၏။ ရှိပြီ

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်နိဂုံး

ထပ်စောစောက ဓာတ်လှေကားရှေ့တွင် သူမတို့ရုံးမှ အမျိုးသားများမှလွဲ၍ အခြားလူစိမ်း မတွေ့ရချေ။ အင်္ကျီအနက် လက်ရှည်ဝတ်ထားသူကိုလည်း မတွေ့ရ။ ထိုအခါ သူမသည် အနားတွင် ရှိသော ကိုလှထူးအား . . .

“ကိုလှထူး . . . အခုနက ဒီနားကိုလေ အနက်ရောင်အင်္ကျီလက်ရှည်ဝတ်ထားတဲ့လူတစ်ယောက် လာတယ်မှလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ ကိုလှထူးက မဆိုင်မတွပင် ပြန်ဖြေလေ၏။

“လာတယ်လေ . . . ဓာတ်လှေကားထဲ လက်နှိုက်ပြီး ဘာလုပ်တယ်မသိဘူး၊ အဲဒါလုပ်ပြီးတော့ ထွက်သွားပြီ”

“ဘယ် . . . ဘယ်ကိုထွက်သွားတာလဲ”

“အပြင်ကိုလေ . . .”

ဟား . . . ။ သူမစိတ်ဓာတ်တွေ ဝန်းခနဲပင် ပြုတ်ကျသွားရ၏။ အပြင်ထွက်သွားပြီဆိုမှတော့ သူမက ဘယ်လိုလုပ်ရှာတွေ့တော့မှာလဲ။ အခုလော့က်ဆို ကားပေါ်တောင်တက်ပြီး မောင်းထွက်သွားလောက်ပြီ။ ဒီတစ်ခါလည်း လွတ်သွားပြန်ပြီပေါ့။ နှင်းဆီပွင့်ကို လက်ကကိုင်ရင်း နေရာမှာတင် ခြေစုံရပ်နေမိသည်။

Poem

4th step to your heart

Z

ပို့စကတ်က စာကိုဖတ်ရင်း သူမသည် ဇက်ဆိုသော နိသအား စတင်ထိတ်လန့်စပြုလာခဲ့သည်။ သူလာပေးတာ ဆီလေးပွင့်ရှိသွားပြီ။ အခုထိ သူမ သူ့မျက်နှာကို မမြင်ဖူးသေး။ အောင်မဖမ်းနိုင်သေးချေ။

သူမ မည်မျှကြာအောင် ရပ်နေမိသည်မသိ။ ဓာတ်လှေကားအောက်ဆုံးထပ်သို့ ပြန်ရောက်လာသဖြင့် ကိုလှထူးက သတိပေးမှပင် သတိပြန်ကပ်လာရသည်။

“ညီမ . . . အပေါ်တက်မှာမလား . . . လာလေ”

“ဪ . . . ဟုတ် . . .”

သူမ ဓာတ်လှေကားထဲဝင်ရပ်လိုက်ရသော်လည်း အိတ်ညာဉ်က ဇက်ဆိုသောလူကို လိုက်ရှာနေမိသည်။ ဘယ်မှာလဲ . . . ဘယ်မှာလဲ။ ငါးလွှာသို့ ရောက်သောအခါတွင်လည်း ကိုလှထူးက ‘ညီမ ရောက်ပြီလေ’ ဟု သတိပေးမှ ဓာတ်လှေကားမှ ထွက်ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ သူမအလုပ်ထဲတွင် စိတ်ကောင်းကောင်းနှစ်လိုမရတော့ချေ။ ဖျတ်ခနဲဆို အတွေးထဲကို နှင်းဆီပန်းများရောက်လာတတ်သလို ဇက်ဆိုသော ပဟေဠိကသာ ရောက်သောက်လာတတ်သည်။ ဘယ်လိုပင်မောင်း၍ ထုတ်ပါသော်လည်း ခက်နေပါပြီကော။

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်တို

ထိုနေ့က ရုံးသာဆင်းသွားခဲ့သည်။ သူမက
နှင်းဆီဝက်ပါထဲက ရုန်းမထွက်နိုင်ခဲ့ပါချေ။

ဘာစိတ်ဝင်စားစရာမှမရှိသော သူမ၏ သာမန်သမားရိုး
ဇာတိကို ဇက်ဆိုသော ယောက်ျားတစ်ယောက်က တံခါးကို
ခွဲကြမ်းကြမ်းခေါက်ပြီး ဝင်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။ အပြောနှင့်
အသံကို ညီအောင်လုပ်တတ်သော သူမထက်အမြဲတမ်း ခေါင်း
ဆင်းလုံးပိုနေတတ်သော သူဟာ သူမကိုမှချစ်ရပါသည်တဲ့။ ရင်ခုန်ဖို့
ကောင်းပေဘူးလား။ သူမနေရာမှာသာ တခြားမိန်းကလေးတစ်
ယောက်သာဆိုရင် အခုအချိန်လောက်ဆို အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့
အသားက သူ့ထံမှာ လုံးဝကြီးကိုကျဆုံးနေမှာ သေချာပါသည်။

ရာဇဝင်တို

ခက်နေတာက သူမနှလုံးသားပင်။ ဒီလောက် ငို
 လှုပ်ရှားစရာကောင်းသော သူ့အပေါ်တွင် အချစ်ဆိုသော ခံစားချက်
 တစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာဖို့အတွက် ကာလနဂါးဝင်စားသော သူမနှလုံးသား
 အိပ်ပျော်လို့ကောင်းနေတုန်းပင်။ သူ့လုပ်ရပ်တွေမှာ ရင်ခုန်မိ
 မှန်ပေမယ့် ဒါဟာ အချစ်နဲ့မသက်ဆိုင်သော ရင်ခုန်ခြင်းတစ်ခု
 တာ သူမသိနေသည်။ အံ့ဩဖို့မကောင်းဘူးလား။ သူမနှလုံးသား
 မြားနတ်မောင်ထံမှာ (ECG) ရိုက်ကြည့်ဖို့တော့ လိုနေပြီထင်သည်။

“ဟယ်လို . . . ပိုအမ်း၊ မင်္ဂလာရှိသော ညချမ်းပါနော်”

“အင်း . . . နားထောင်နေတယ်”

“လေးပွင့်ရှိသွားပြီနော်၊ နောက်ထပ် မင်းအတွက် အခု
 အရေးက သုံးချိပ်ရှိတော့တယ်၊ ဘယ်လိုလဲ အမိရဲ့၊ ကိုယ့်
 မိအောင်ဖမ်းနိုင်ပါဦးမလား၊ ကိုယ့်ဘက်ကတော့ နောက်
 ထပ်နှင်းဆီသုံးပွင့်ကို မင်းဆီ အရောက်ပို့ပေးဖို့ အား
 Ready ဖြစ်နေပြီ၊ နည်းနည်းလေး လှုပ်ရှားလိုက်တာနဲ့
 ကပြီးသွားပြီ . . . ယုံလား”

“သေလုံးတွေ သိပ်ထွားမနေပါနဲ့၊ ပြိုင်ပွဲတစ်ခုမှာ နောက်ဆုံး
 စက္ကန့်ကို မရောက်မချင်း အနိုင်အရှုံးအဖြေက အမိရဲ့
 ဖြစ်နိုင်ပါသေးတယ်၊ ကျွန်မ ရှင်ကိုအလွတ်မပေးပါဘူး”

“ကိုယ့်ဘက်ကတော့ ပွဲက ပြီးသလောက်ရှိနေပြီ”

သူမက မျက်နှာကို တစ်ချက်မဲ့လိုက်ရင်း . . .

“စောင့်ကြည့်ပါဦးလေ . . .”

“အမိသာ ဒီပုံအတိုင်းဆက်သွားနေရင် ရှုံးမှာသေချာတယ်၊
 ကိုယ်က အကြံပေးတာနော်၊ အမိလည်း ဗျူဟာ လေးဘာ
 လေးသုံးပါလား၊ ဒါမှ ပွဲက ဘက်ညီပြီးတော့ ကြည့်ကောင်း
 သွားမှာ၊ အခုတော့ ပွဲက တစ်ဖက်သတ်ကြီး ဖြစ်နေတယ်”

“ဒါက ကျွန်မအပိုင်းပါ . . . ကဲ . . . ပြော . . . နောက်
 ထပ်နှင်းဆီ ဘယ်တော့ပေးမှာလဲ”

“အင်း . . . သိပ်မကြာခင်ပေါ့၊ ဒီတစ်ခါကျတော့ ကိုယ်
 ကမင်းကို ဘယ်နေ့ပေးမယ်ဆိုတာ မပြောတော့ဘူး၊ ပေးချင်
 တဲ့ အချိန်ထပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် အမိ သိထားရမှာက အမိ
 အပြင်ထွက်ပြီဆိုတာနဲ့ အမိနဲ့ကိုက်တစ်ရာ ပတ်လည်
 အတွင်းမှာ ကိုယ်အမြဲ ရှိနေမယ်ဆိုတာပဲ ဟုတ်ပြီလား . . .”

သူက ဖုန်းချသွားသည်။ သူမသာ သူ့ကို ဖမ်းဖို့အရေး
 အသည်းအသန်စဉ်းစားနေရသည်။ သူက သူမနဲ့ ခပ်နီးနီးမှာ
 ခြံနေပြီး စိတ်လာတဲ့အချိန်မှာထပြီး နှင်းဆီကို ပေးမည့်ပုံရသည်။
 ခက်နေတာက သူ့ကို သူမ မမြင်ဖူးခြင်းပင်။ သူ့ကိုသာ မြင်ဖူးထား
 သော အေးဆေးပင်။ အရေးကြီးတာက သူတို့ဖမ်းဖို့ထက် မြင်ဖူးဖို့။

www.burmeseclassic.com

ရော့လဝီကဉ်

သူမ မေးကိုလက်ထောက်ကာ သူပြောသွားတဲ့ ဗျာဟာတ်စ်ခုထွက်လာဖို့ အသေးအလဲ စဉ်းစားရလေသည်။ သို့သော် ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့မရ။ အရေးထဲဆို ဦးနှောက်က သုံးစားလို့မတော့ချေ။ သန်းခေါင်သာတိုင်သွားသည်။ ဘာ Idea မှမထွက်။

နှောက်ဆုံးတွင်တော့ စောင်သာခေါင်းမြီးခြုံပြီး အိပ်ပစ်လိုက်လေတော့၏။ တစ်ရေးနိုးထသော် အကြံပေါ်ဆိုသလို မနက်လင်းမှပင် သူငယ်ချင်းတွေနှင့် တိုင်ပင်တော့မည်။

Good Night . . . ဂျီဟန်ဂျဲရေ . . . ။

ယုမမြောက် ရင်နှုန်းအိ

စောစောစီးစီး ခန္ဓာကိုယ်ကို လာရောက်လှုပ်နှိုးခြင်း

“ သူမ အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာရသည်။

“သမီးထတော့လေ . . . ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ”

“ဟာ . . . မေမေကလည်း၊ အခုမှ မနက်ခြောက်နာရီပဲ နိုးသေးတဲ့ဟာကို လာနှိုးနေတယ်၊ ဘာမှန်းလဲ မသိဘူးကွာ”

သူမက ထိုသို့ပြောရင်း စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြုံကာ မိမိရန်ပြင်တော့ မေမေက သူမခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှစောင်ကို ပြန် ညှိတ်ရင်း . . .

“ဘာမှန်းမသိဘူး လုပ်မနေနဲ့၊ ဒီနေ့ ဘာနေလဲ . . . မေ့နေ ပြီလား”

“ဘာနေလဲ?”

“အဘွားမွေးနေ့လေ”

ဗုဒ္ဓေါ . . . ။ သူမ ဘုရားတကာ အိပ်ရာပေါ်မှ အော် နှစ်တစ်ပင် ထထိုင်လိုက်မိသည်။ ဟုတ်သည်။ ယနေ့ အဘွားမွေး နေ့အတွက် သူမအဘွားက သူမမွေးနေ့ဆိုလျှင် ဘုရားသို့ ခုနစ်နာရီအရောက် လာလှူရန်ရှိသည်။ ထိုသို့သွားတိုင်း သူမက လိုက်ပို့ရတာဖြစ်သည်။

ရတနာတို့

ပြီးတော့ ဒီနေ့လိုမျိုးတွင် အဘွားက သူမအား ရတနာတို့ တစ်ခုခု နှစ်စဉ်ဝယ်ပေးနေကျပင်။ သူမ ဒါကိုမေ့နေသည်။ လေးကွာ . . .။

“ဒုက္ခပဲ . . . ဒုက္ခပဲ . . . အဘွားနဲ့တော့ ကျွိုင်တက် မှာပဲ”

သူမသည် ပါးစပ်ကလည်း တတွတ်တွတ်ရွတ် လည်း ကုတင်ပေါ်ကဆင်းကာ ရေချိုးခန်းထဲသို့ တဝန်းဝန်း ဝင်လာခဲ့လေ၏။ ‘အခုမှ အသည်းအသန် ခဲမှန်နေတယ်’ ဟု မေမေအပြစ်တင်စကားကိုလည်း ပြန်မချေပအား။ ‘အဘွား မခေါ်ခင် သူမဘက်က Ready ဖြစ်နေမှဖြစ်မည်။ (အဟီး မှန်တာပြောရရင် ဘုရားလိုက်ပို့ပေးရတာ စေတနာပါလို့ မဟုတ်ရပါ။ အဘွားထံက ရလာမယ့် ရခဲလှသောပစ္စည်းကိုလည်း သာဖြစ်သည်။)

အဘွားက သူမမှေးနေ့ကိုမေ့နေလျှင် အလွန်အထွတ်အမြတ် တတ်တာဖြစ်သည်။ သူမအားလုံး Ready ဖြစ်ပင် အဘွား၏ခေါ်သံဝါဝါကြီးက ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

“မိကဗျာရေ . . . ပြီးပြီလား၊ သွားရအောင် . . .”

သူမသည် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲသို့ ဟန်းဖုန်းကို ကယာ ကောက်ထည့်လိုက်ပြီ . . .

“လာပြီ . . . လာပြီ”

ဟု ပြန်အော်ရသည်။ နို့မို့မလွယ်။ သူမဘက်က မပြီးပါက ဘွားဘွားနှုတ်မှထွက်လာသော ‘နံနက်ချိန်ခါ ဆဲသံသာ’ အားဆင်ရပါလိမ့်မည်။

သူမသည် ခြံထဲမှကားကို ကျင်လည်စွာမောင်း ထွက် ပြန်နောက်ဘေးရှိ အဘွားကို မျက်လုံးစွေကြည့်မိသည်။ အဘွားက ပြုံးပုတီးကို သူ့လက်တွင် ပတ်နေ၏။ ပြီးနောက် ဘုရားမီးရန် ယူလာသော မီးခြစ်ကို ကောင်းမကောင်း ခြစ်ကြည့်နေသည်။ နံနက်အစောပို လမ်းတလျှောက် ကားအသွားအလာ ရှိပေ။

“အဘွား . . .”

သူမက မျက်နှာချိုသွေးကာ ခေါ်လိုက်သည်။ အဘွားလည်း လေသံက ခပ်မာမာပင်။

“ဘာတုန်း . . .”

အေးပေါ့လေ။ ဒီလိုနေ့မှာတော့ သူက အပေါ်က အရင်နေ့တွေတုန်းကလို ပြန်ပြောလို့မဖြစ်။ လာဘ်ပိတ်နိုင်သည်။ စိတ်လျှော့ စိတ်လျှော့ထား။ သူမက ကိုယ့် ကိုကိုယ်ပေးရင်း ရှုံ့ချင်သွားသောမျက်နှာကိုပြုပြင်ကာ အသာပြုံးဆိုက်သည်။

“ဟိုလေ . . . ဒီနေ့ ကဗျာကို ဘာဝယ်ပေးမှာလဲ၊ အဲဒါ အဲဒါ အဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

ရာဇဝင်စဉ်

“ဘာကိုပြောတာလဲ . . .”

“ဟာ . . . အဘွားကလည်း၊ မသိချင်ယောင်
သေးတယ်။ အချင်းချင်းတွေဟာကို”

“ဟဲ့ . . . နင်က ဘာပြောလို့၊ ငါက ဘာကိုမသိချင်
ဆောင်ရမှာလဲ”

အဘွား တမင်ညစ်ပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။
စိတ်ထဲ ကလိကလိဖြစ်လာသော်လည်း သည်းခံ သည်းခံ
သတိပေးနေဖြစ်ပါသည်။

“ဟိုဟာလေ . . . အဘွားရဲ့၊ အဟဲ . . . ဟဲ . . .”

“မိကဗျာ . . . တွတ်တွေ၊ ပတ်လည်တွေ လာလို့
တဲ့ပြော . . .”

“ဒါဆိုပြောမယ်နော် . . . ကဗျာကို ဘာဝယ်
ဆွဲကြီးလား . . . လက်စွပ်လား၊ အဲဒါ . . . အဲဒါ”

“ဘာမှဝယ်မပေးဘူး၊ ဘယ်နှယ်မွေးနေ့ရှင်ကချည်း
တိုင်းပေးနေရတာပဲ လွန်လွန်းတယ်၊ ဒီနှစ်တော့ ဘာ
မပေးဘူး”

“အဘွားကလည်း၊ မနောက်နဲ့လေ . . .”

“တကယ်ပြောနေတာ၊ နောက်နေတယ် မထင်နဲ့၊
တစ်လေလေးများ မယူဘဲ နေပါဦးတော့လား၊ ဒီနှစ်
ပိုက်ဆံမရှိဘူး . . . ဒါပဲ”

လာသေးတယ် . . . လာသေးတယ်။ သူမကိုများ

မှတ်လို့။ ဘဏ်မှာ သိန်းထောင်ကျော်အပ်ထားတဲ့ သူက ပိုက်
ဆံဘူး ညည်းပြနေတာ ရယ်ဖို့တောင်ကောင်းသေး။ ဒီကတော့
တစ်စီးစီးထပြီး ဘုရားလိုက်ပို့ရတာ။ တန်ရာတန်ကြေးတော့
မှာပေါ့ . . . ဟွန်း။

“အဘွား . . . တကယ်ကြီးကို မပေးဘူးပေါ့”

“တကယ် . . . တကယ်”

အဘွားက မျက်နှာကို မော့ချီကာပြောလေသည်။

ဘာလည်း ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြီးလိုက်သည်။ ဒီလိုလာစမ်းလို့ ဘယ်
ဘယ်လိုမှ အသာတကြည်ပြောလို့မရသောအခါ သူမက
တစ်ဆုံးကျည်ဆန်ကို ထုတ်သုံးလိုက်ရတော့သည်။ အဲဒါကတော့
သည် လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် ကားကို ထိုးရပ်ပစ်လိုက်တော့
မိမိ။

“ဟာကွာ . . . ကားက ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲမသိဘူး၊ ထိုးရပ်သွားပြီ”

ထိုသို့ ရေရွတ်ရင်း သူမက အဘွားဘက်သို့ ဟန်
တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အဘွားက ငါသိပါတယ်
ဗျာရယ်၊ ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီဆိုသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်
ပြီး . . .

“အင်း . . . အိမ်မှာ မနေ့ကဝယ်လာတဲ့ ငါးသိန်းတန် စိန်
လက်စွပ်လေးကတော့ သခင်မဲ့တော့မှာပဲ”

ရာဇဝင်ကို

အဘွားစကားလည်းကြားရော သူမ မျက်လုံး... အရောင်တဖျပ်ဖျပ်လက်လာကာ ကားစက်ကို နှိုးလိုက်လေ၏။

“အဟီး . . . ဟီး . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . ကားက သူ့အလိုလို ပြန်ပြီးကောင်းသွားတာကြည့်စမ်း၊ စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ဒါအဘွားရဲ့ ချောမောလှမှု မျက်နှာလေးနဲ့ တည်ကြည်တဲ့ သိက္ခာတရားကြောင့်ပဲ မယ် . . . အဟင်း . . . ဟင်း”

ပြောပြီး သူမကမလုံမလဲဖြင့် တဟင်းဟင်းရယ်သော အဘွားက မျက်စောင်းထိုးကာ “ခွေးမလေး”ဟု ဆဲသည်။ ကိစ္စဒီနေ့ သူမကို အဘွား ဘာပြောပြော နားဝင်ချိုနေမှာ သေချာသတိစိန်လက်စွပ်မျက်နှာက ရှိနေသေးတယ်လေ။

ဘုရားရောက်တော့ ပန်းဆိုင်မှာ ပန်း၊ ဖယောင်းတိုင်နှင့် အမွှေးတိုင်များဝယ်ကာ ရင်ပြင်ပေါ်တက်ခဲ့သည်။ ပန်းလဲခြင်း၊ ဖယောင်းတိုင် ပူဖော်ခြင်းများလုပ်ကာ ဘုရားသည်။ ဘုရားရှိခိုးပြီးနောက် အဘွားက ပုတီးစိပ်ဦးမှာမို့ အဘွားထူးခဲ့ကာ သူမက ဘုရားပေါ် လျှောက်ကြည့်ရန် ထွက်လာခဲ့သည်။ ထူးတော့ထူးဆန်းသည်။ ဘုရားရင်းပြင်ပေါ် သည်နှင့် သူမ၏စိတ်တို့သည် ဘာနှင့်မှမတူအောင် ကြည်အေးမြနေတတ်သည်။ ဘုရားရင်ပြင်တော်သည် အမြဲတမ်း

ရာဇဝင်ကို

နှင်းမသိသော အအေးဓာတ်တစ်မျိုးက စိမ့်ဝင်နေတတ်တာဖြစ်သည်။ အခြားလူတွေလည်း သူမလို ထပ်တူခံစားရလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

လျှောက်ပတ်ကြည့်ရင်း တစ်နေရာအရောက်တွင် ချပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းတစ်ခုနှင့် တိုးနေသဖြင့် အသာရပ်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ရောဂါသည်မင်းသမီးကို မင်းသားက ဘုရားလိုက်ပို့သော အခန်းကို အနီးကပ်အဝေးကပ်တွေ့ဖြင့် ရိုက်ယူနေတာဖြစ်ပြီး ဘုရားပေါ်မှာမို့ စက်အဖွဲ့သားများအားလုံးကလည်း ပုတ်ဝန်းကျင်ကို အနှောက်အယှက်မဖြစ်စေရန် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် တက်ညီလက်ညီ လှုပ်ရှားနေကြလေ၏။ မင်းသားရော မင်းသမီးပါ နှစ်ယောက်စလုံးက တကယ့်ဒိတ်ဒိတ်ကျ နာမည်ကြီး Super တွေ့မို့ ရပ်ကြည့်နေသူများလည်း တော်တော်များပါသည်။

မင်းသားနှင့်မင်းသမီး၏ သရုပ်ဆောင်ချက်များတွင် သူမဘယ်လောက်ကြာအောင် မျောနေခဲ့သည်မသိ သူမ၏ လက်တိုင်ဖုန်းက မြည်လာမှပင် သတိပြန်ဝင်လာလေသည်။

“ဟယ်လို . . .”

“ကိုယ်ပါ . . . ပိုအမိ၊ မင်းကြည့်ရတာ ရုပ်ရှင်ကို တော်တော်ဝါသနာပါပုံပဲနော်”

“ရှင်! . . .”

ရာဇဝင်တို

“နှင်းဆီထားခဲ့ပြီ . . . ဟုတ်လား”

တဖက်က ဖုန်းချသွားသည်။ သူမသည် စိတ်တွေ လှုပ်ရှားခုန်ပေါက်လာလျက် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်အနံ့လျှောက်စမ်းနေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် မတွေ့သောအခါ သူမ အောက် သံမဏိလင်းပေါ်နှင့် ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးကို စစ်ရပြန်သည်။ မတွေ့ . . . ဒါဆို နှင်းဆီကို ဘယ်မှာထားသွားတာလဲ။ တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီထင်သည်။

သူမ ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း လက်မှနာရိုကို ကြည့်မိသည်။ ဘုရားရေ . . . သူမ ဒီနားမှာရပ်နေတာ တော်တော်ကြာသွားပြီပဲ။ အဘွား စောင့်နေတော့မည်။ အတွေးနှင့်အတူ အဘွားရိုက်အမြန်သွားရ၏။ ထင်သည့်အတိုင်းပါပင်။ စိတ်တိုနေသော မျက်နှာကို မနည်းထိန်းထားရဟန်နှင့် အဘွားက သူမကိုစောင့်ကြည့်နေပါသည်။

“မိကဗျာရယ် . . . ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ။ ငါပုတီးစိပ်ပြီးနေတာကြာလှပြီ”

“ဒီနားလေးတင်ပါ အဘွားရဲ့။ ရုပ်ရှင်ရိုက်တာကြည့်နေလို့ လာလေ . . . ပြီးပြီဆိုရင် ပြန်ရအောင်”

အဘွားက သူမကို မျက်စောင်းထိုးကာ ရော့ဆိုပြီး လက်ထဲကို ပါဆယ်ထုပ်တစ်ခုထည့်ပေးသည်။ ပါဆယ်ထုပ်က အပြာရောင်နှင့် ပန်းရောင်စပ်ကြား စက္ကူဖြင့်ထုပ်ထားတာဖြစ်ပြီး မျက်မှန်ဘူးသာသာ သေးရှည်ရှည်လေးဖြစ်သည်။

ပါဆယ်ထုပ်ကိုယူလိုက်ပြီး နားမလည်သလို ကြည့်

တာ . . .

“ဘာကြီးလဲ အဘွားရဲ့”

“မသိဘူးလေ”

“ဘယ်ကရတာလဲ၊ ဪ . . . သိပြီ အဘွားက သမီးအတွက် ဝယ်ပေးတဲ့လက်ဆောင်လား။ ဟုတ်လား။ အဟင်း . . . အဘွားကလည်း ပါဆယ်ထုပ်စရာမလိုပါဘူး။ ဒီအတိုင်းပေးလည်းရတဲ့ဟာကို”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ အဲဒါ ငါ့ဟာမဟုတ်ဘူး။ ညည်းဟာ . . . ကောင်လေးတစ်ယောက်လာပေးသွားတာ၊ ကိုးနိုယားမင်းသား ဂျီဟန်ဂျွဲနဲ့ဆင်တယ်”

“ကျွတ် . . . အဘွားကလည်း၊ ပေးတိုင်းယူထားရလားလို့ တော်ကြာချိန်ကိုက်ဗုံးတွေ ဘာတွေဆို ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“အရေးမပါတာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ပြန်မယ်၊ ဗုံးဆိုလည်း ညည်းကိုပေးတာ၊ ညည်းလက်ထဲမှာ ပေါက်ကွဲပြီး ညည်းဘာသာသေ၊ တစ်စစီဖြစ်သွားလည်း ဝမ်းမနည်းဘူး . . . လာ . . . ပြန်မယ်”

အဘွားကရှေ့မှ ကော့ပက်ကော့ပက်ဖြင့် ထွက်သွားလေ၏။ သူမလည်း ဘာမှန်းမသိသော ပါဆယ်ထုပ်ကို ဝိုက်ဆံ

ရာလင်းခို

အိတ်အကြီးကြီးထဲ ထိုးထည့်ကာထွက်လာခဲ့သည်။ သူမကို လိုက်နေသော ဘဲတစ်ကောင်ကောင် ပေးသွားတာနေမှာပါ။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် သူမရောအဘွားပါ ဘာ စကားမှမပြောဘဲ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် မျောပါလာခဲ့ကြသည်။ အဘွားကတော့ ဘာတွေ့တော့နေသည်မသိ။ သူမကတော့ ပစ္စမမြောက် နှင်းဆီအကြောင်းကို တွေးနေမိတာဖြစ်သည်။ ပေးသွားပြီလည်း ပြောသေး။ သူမဆီကိုလည်း ဘာနှင်းဆီမှရောက်မလာချေ။ ဘာကြောင်တာလဲတော့ မပြောတတ်။ အလကားနေရင်း ဘာမှန်း မသိသော ပါဆယ်က သူမဆီရောက်လာ . . . ရောက်လာ။

အားပါး . . . ။ ပါဆယ်ထဲမှာ နှင်းဆီမရှိနိုင်ဘူးလား။ အဘွားကပြောတော့ ဂျုံဟန်ဂျဲနဲ့ဆင်တဲ့ကောင်လေး တစ်ယောက် တဲ့။ ပထမဆုံး နှင်းဆီတုန်းကလည်း မေမေက ဇက်ကို ဂျုံဟန်ဂျဲနဲ့ ဆင်တယ်လို့ ပြောဖူးသည်။ သူမခေါင်းထဲ အချက်ပေးခေါင်း လောင်းသံတွေ မြည်လာသည်နှင့်တပြိုင်နက် သူမသည် ကားကို လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် တုံ့ခနဲထိုးရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ . . . ဘာလို့ကားကို ရပ်ပစ်တာလဲ”

“ခဏ . . . ခဏလေး အဘွား”

ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ပါဆယ်ထုပ်ကိုထုတ်ယူကာ ဖောက် လိုက်သည်။ သို့သော် သူမထင်ထားသလို ဘာနှင်းဆီမှအာထဲတွင်

ပိုမနေချေ။ စာခေါက်လေးတစ်ခုကိုသာ တွေ့ရလေသည်။ ထို့ ကြောင့် စာခေါက်ကိုဖွင့်ဖောက်ကာ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

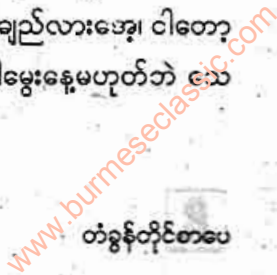
“ကားနံပါတ်ပြားကို ကြည့်ပါ”

စာက ဒါပဲဖြစ်သည်။ သူမ မျက်မှောင်ကုပ်ကာ ကား ပေါ်မှဆင်းပြီးနောက် ကားနံပါတ်ပြားကို သွားကြည့်လိုက်သော အခါတွင်တော့ သူမရင်ထဲလှုပ်ခနဲ ဖြစ်သွားရလေသည်။ ကားနံ ပါတ်ပြား၌ တိပ်ဖြင့်ကျကျနနကပ်ထားသော နှင်းဆီတစ်ပွင့် . . . ။

ရှင်းရှင်းပြောရရင် ပစ္စမမြောက်နှင်းဆီပန်း။ အစက တည်းက သူမဘာကြောင့် မမြင်ရတာလဲ။ တော်တော်ကန်းသည်။ သူမ နှင်းဆီပွင့်ကို ခွာယူလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူမဘေးမှ တားတစ်စင်းကကပ်ကာ မောင်းသွားပြီးနောက် ကားထဲမှ လက် တစ်ဖက်ထုတ်ကာ တာ့တာလုပ်သွားလေ၏။

သူမရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဆောင့်ခုန်သွားသည်။ ဇက်ဆီ သော အသိတစ်ခုက ဝင်ရောက်လာသောအခါ စောစောက တားနောက်သို့ သူမ အမြန်မောင်းကာလိုက်လေတော့သည်။ ပျောက်သွားလိုက် မြင်ရလိုက် . . . မီခါနီးလိုက် ကျန်နေခဲ့လိုက်ဖြင့် လိုက်နေရင်း နောက်ဆုံးတွင်တော့ လုံးဝပျောက်သွားလေ၏။

“မိကဗျာ . . . ကားမောင်းကြမ်းလှချည်လားအေး၊ ငါတော့ အသက်ထွက်တော့မယ်၊ ဒီနေ့က ငါ့မွေးနေ့မဟုတ်ဘဲ သေ နေ့ဖြစ်သွားဦးမယ်”

ရာဂဝင်္ဂီ

“အဘွားကလည်း အသက်နဲ့ အေးကြီးပါ”

“ဘာအသက်နဲ့အဝေးကြီးလဲ၊ ငါ့မှာသာ နှလုံးရောဂါရှိ ရင်
ညည်းလုပ်ပုံမျိုးနဲ့ဆို အသက်တောင် ဘယ်အပေါက်က
ထွက်သွားမှန်းသိမှာမဟုတ်ဘူး။ တော်ပြီ ဘော်ပြီ၊ ညည်းနဲ့
နောက်ဘယ်မှမသွားတော့ဘူး”

သူမသည် ခေါင်းကိုသာ တဖြည်းဖြည်းကုတ်ရင်း ကားကို
ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။ လျင်လိုက်တဲ့ လူ။ ကားကို ဘယ်လိုများ
မောင်းသွားသည် မသိ။ လွတ်သွားပြီ . . . ။ စိတ်တိုလာသဖြင့်
နှင်းဆီပွင့်ကို ကားဒတ်ရှ်ဘုတ်ပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။

Poem

5th step to your heart

Z

ပို့စကတ်က သူမကို လှောင်နေသည်ဟု ထင်လာ
သဖြင့် နှင်းဆီပွင့်ကို ကားဒတ်ရှ်ဘုတ်ပေါ်မှပြန်ယူကာ တူးဘောက်
ထဲ ထည့်ပိတ်ထားလိုက်တော့သည်။ အေးရော။

“ဒါဆို နင်ခံလာရတယ်ပေါ့ . . .”

ပဉ္စမမြောက်နှင်းဆီအကြောင်း ပြောပြအပြီးတွင်
သူမပေါ်လာသော ဖြူဖြူစကားကြောင့် သူမရင်ထဲနှင့်သွားရသည်။
အိတ်ကလည်း ဖြူဖြူလက်မောင်းကို ဖတ်ခနဲရိုက်ကာ . . .

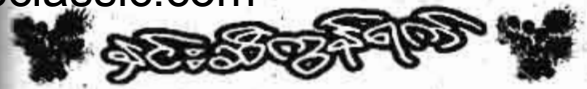
“ဟဲ့ . . . နင့်စကားကြီးကလည်း၊ ရှုံးလာတယ်လို့ သုံးစမ်းပါ၊
ရင်တုန်စရာကြီး . . .”

“ငါပြောတာလဲ အတူတူပဲလေ . . . ဘာထူးလို့လဲ”

“အတူတူဆိုပေမယ့် သုံးသင့်မသုံးသင့်ဆိုတာ စဉ်းစားဦး
မှပေါ့၊ ဗမာစကားမှာ သုံးစရာစကားလုံးတွေပေါ့မှပေါ့၊ နား
ထဲအဝင်ဆိုးမှာတွေ ရှောင်စမ်းပါ”

ရာဇဝင်

“ဟင် . . . ငါကရာ ဘာပြောနေလို့လဲ”
 “ကျွတ် . . . နင်ပြောတာက ရှော့ရှိတဲ့စကားလုံးကြီး၊ ပြောရင်း မျက်လုံးထဲမှာတောင် မီးတွေပွင့်လာပြီ”
 “အို . . . ငါပြောတာက ရိုးရိုးလေးပါ။ နင်တို့နှစ် ယောက်ကိုက မဟုတ်တာတွေ သွားတွေးနေတာကိုး၊ စိတ်ထဲရှိတာတွေနဲ့ သွားတိုက်ဆိုင်နေရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ ငါ့အပြစ်ကြီးအောင် လာမလုပ်နဲ့ . . .”

ကဗျာနဲ့ ပိုးအိကရယ်တော့ ဖြူဖြူက မျက်စောင့်ထိုးကာ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ဆဲသည်။ ပြီးမှ နှင်းဆီအကြောင်း ပြောဆက်သည်။

“ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် နင်ရှုံးဖို့ကသေချာနေပြီ ကဗျာ၊ နင်တစ်ခုခုတော့ လုပ်ဖို့သင့်ပြီ . . .”

ကဗျာက ခေါင်းညိတ်ရင်း . . .

“အင်း . . . ငါလဲ အဲဒါကို စဉ်းစားနေတာပဲ၊ ခက်တာတာဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေတာ၊ ဘယ်နေရာက ထွက်လာမှန်းမသိတဲ့လူတစ်ယောက်ကို စောင့်ဆိုင်းဖမ်းနေရတာကြီးလေ”
 “နောက်ထပ် နင့်အတွက်က အခွင့်အရေးနှစ်ခါပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . နင် ခံစစ်နဲ့ချည်း ကစားနေလို့မရတော့ဘူး၊ တန်ပြန်တိုက်စစ်ဆင်မှ ရတော့မယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . စဉ်းစားကြစမ်းပါ။ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲလို့ . . . Idea လေးဘာလေး ထုတ်ကြစမ်းပါဦး”

သုံးယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ တိုင်ပင်ကြည့်။ တစ်ဦး၏အဆိုကို တစ်ယောက်က ပယ်ဖျက်လိုက်၊ တင်သွင်းလိုက်၊ ပယ်ဖျက်လိုက်ဖြင့် အချိန်တော်တော်ကုန်သွားသည်။

နောက်ဆုံးတွင်တော့ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာဆို အားကိုးရ Brain ပြေးသောဆရာမကြီး ပိုးအိကရယ် လက်ဖျောက်ချက်တီးရင်း . . .

“ရပြီ . . . ငါသိပြီ . . . ဒီလိုလုပ်၊ ကင်မရာတစ်လုံးတော့ လိုမယ်၊ ကဗျာ . . . နင်က ဒီတစ်ခါ ဇက်ဖုန်းဆက်လာရင် ဆဌမြောက်နှင်းဆီပေးမယ့်နေ့ကို တိတိ ကျကျမေးထားလိုက်၊ အဲဒီနေ့ကျရင် ကဗျာက shopping ထွက်ရမယ်၊ ငါနဲ့ ဖြူဖြူက ကဗျာနောက်ကနေ မသိမသာ ရုပ်ဖျက်လိုက်မယ်ဟာ၊ ဟိုလူ မသိအောင်ပေါ့၊ ပြီးရင် ကဗျာနားကို မရိုးမသားနဲ့ ကပ်လာတဲ့သူမှန်သမျှ ယောက်ျားလေးတွေပြောတာနော်၊ အဲဒီလူတွေကို ကင်မရာနဲ့ရိုက်ယူထားလိုက်မယ် . . . ဒါဆိုရင် သူ့ကိုဖမ်းဖို့က လွယ်လွယ်လေးပဲ . . . မကောင်းဘူးလား”

“အား . . . Good တယ် Good တယ် . . . မဆိုးဘူး”

ရာဇဝင်တို

“ဟုတ်တယ်... ဒီအကြံမဆိုးဘူး၊ ဒါမျိုးကျတော့ ပိုးအိတ်အားကိုးရသားပဲ”

ဖြူဖြူက ခနဲတဲ့တဲ့ ညုတုတုပြောတော့ ပိုးအိတ် မျက်ခုံးကို ပင့်ကာ ကော်လာထောင်ပြသည်။ အေးဆေးပါဆိုသည် သဘော။ ထို့နောက် သူမတို့ အစီအစဉ်ဆွဲကာ လက်ဝါးချင်းနှစ် နှစ်လိုက်ကြသည်။

ကဲ... ဆရာသမားရေ... ရှင် ဒီတစ်ခါမလွတ် တော့ပါဘူး။

သူမသည် စိတ်လေလေရှိတာနှင့် YKKO သို့ တစ် သက်တည်းပင် ထွက်လာခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းမတွေကလည်း ငါတို့ အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့သူတို့ မအားကြချေ။ ဖြူဖြူက သူ့အဖေ ငါ့အဖေမှာ ဒီနေ့ ဝင်ကုရသည်။ ပိုးအိတ်ကလည်း သူ့အမျိုးတစ် သက် မင်္ဂလာဆောင်၍ မှော်ဘီထွက်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ငါတို့ကိုယ်တော်ရွက်လွှင့်လာခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဆိုင်သို့ရောက်တော့ မှာစရာရှိတာမှာပြီးနောက် ငါတို့ကြိုက်ပင် တွေးချင်ရာတွေး၊ ငေးချင်ရာငေးနေလိုက်သည်။

ရာဇဝင်ခဏ်း

ဘာဓာတ်သဘောလဲတော့ မပြောတတ်။ ဒီဆိုင်သို့ရောက်တိုင်း
သူမစိတ်ထဲတွင် ရှင်းလင်းပေါ့ပါးသွားတတ်တာ အံ့ဩစရာ။
ကြားဖူးတာတစ်ခုရှိသည်။ လူတစ်ယောက်စီမှာ ကိုယ်ပိုင် စိတ်ထဲ
ရာ နေရာတစ်ခုစီတော့ ရှိတတ်ကြသည်တဲ့။ ဒီလိုဆိုရင် YK
သည် သူမအတွက် စိတ်ဖြေရာ နေရာတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

တွေးတောငေးမောနေစဉ်မှာပင် သူမရှေ့သို့ လူတစ်
ယောက်လာရပ်သဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဇင်ခန့် . . .”

သူမစိတ်ထဲမှ ရွတ်ဆိုလိုက်သောနာမည်တစ်ခု။ သူမ
တစ်ချက်ပြီးပြီလားပြီး . . .

“တစ်ယောက်ထဲလား . . . ကဗျာ”

သူမ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကိုယ် . . . ထိုင်မယ်နော်”

ထပ်၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိပြန်သည်။ မတွေ့ရ
ကြာလို့ မေ့တောင်မေ့နေပြီဖြစ်သော ဇင်ခန့်ကို ပြန်တွေ့လိုက်
သော်လည်း အရင်တုန်းကလို သွေးမဆူတော့။ အေးအေးဆေးဆေး
ဖြစ်သွားပြီ။ သူလည်း သူမကို လက်လျှော့ထားပြီးမဟုတ်လား

မတော်လိုက်ရသော ရည်စားမိတ်ဆွေဟောင်း
လို့ပဲ ပြောရမည်ထင်သည်။

“ကိုယ်တို့ မတွေ့ရတာတောင် ကြာပြီနော်”

“အင်း . . .”

“ပိုးအိတို့ ဖြူဖြူတို့ရော ဘယ်သွားလဲ . . .”

“မအားလို့ . . .”

“တစ်ခါတုန်းက ကိုယ့်လုပ်ရပ်တွေက ကဗျာကို စိတ်အနှောက်
အယှက်ဖြစ်စေခဲ့ရင် sorry နော်”

သူမ တစ်ချက်ပြီးလိုက်ရင်း ‘ရပါတယ်’ လို့ ပြော
နိုင်၏။ ပြီးပြီးသားအတိတ်ကို ပြန်မဆွဲချင်တော့ပေ။ စိတ်ထဲ
မှာလည်း ဘာဆိုဘာမှမရှိတော့။ (ဘာတစ်ခုမှ မသိသေးသော
အိမ်ထဲသို့ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အကြောင်းက လွဲရင်ပေါ့
သေး။)

“ကိုယ်လည်း နောက်နှစ်လလောက်ရှိရင် ဂျပန်ကိုသွား
တော့မယ်၊ ကျောင်းတက်ရင်း အလည်သွားရင်းပေါ့။ ကိုယ်တို့
အမျိုးတွေက အဲဒီမှာပဲနေကြတာများတယ်လေ၊ နှစ်နှစ်
လောက်တော့ ကြာမယ်ထင်တယ် . . .”

“ကောင်းပါတယ် . . . လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝတက်လမ်းအတွက်
ကိုယ့်ဘာသာ ရှာတတ်ရတယ်၊ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ကဗျာရော . . . အရင်လိုပဲလား”

သူမ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ရင်း . . .

ရာလင်္ဂါ

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“အစစ အရာရာ အားလုံးပေါ့”

“အဖေကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်ဖို့တော့ အစီအစဉ်ရှိတယ်။ ခြားတွေ့တာတွေတော့ မသွားပါဘူး။ ဝါသနာလည်းမပါဘူး။

ဇင်ခန့်က သူမကို ဖျတ်ခနဲဝေ့ကြည့်သည်။

ကြည့်၍ အရိပ်တစ်ခုပါဝင်နေသောကြောင့် သူမ ဖမ်းဆုပ်ဖို့ စားလိုက်သော်လည်း မအောင်မြင်လိုက်။ စက္ကန့်သုံးဆယ်လောက်သာ ကြာပါသည်။

ရင်ထဲ၌ မတင်မကျကြီး ဖြစ်လာသဖြင့် အားစုစည်းပြီး အတွေးစကို ဖြတ်တောက်လိုက်သည်။ ရှိစေတော့

“ကိုယ် တစ်ခုမေးမယ်နော် . . . ရမလား”

“ရပါတယ် . . . မေးလေ”

“ကိုယ် ဘယ်တော့လောက် ကဗျာရဲ့ Wedding ကို တွေးမလဲမသိဘူး”

“အဟင်း . . . ဟာသလာလုပ်နေတယ်။ ကျွန်မ မောင်ဆောင်ဖို့ဆိုတာ ဘိုးဘွားရိပ်သာရောက်မှဖြစ်မယ်တယ်။ အဝေးကြီးပါရှင်”

“ရင်ခန့်ရမယ့်သူတောင် မရှိသေးဘူးလား”

“ရှင်က ဒီကိစ္စကို တော်တော်စိတ်ဝင်စားနေတယ်တယ် . . . ဟုတ်လား”

ရှင်ဆီကို

“ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကဗျာရဲ့ ရင်ကို ကိုင်လှုပ်နိုင်မယ့်ယောက်ျားသားကို စိတ်ဝင်စားတာတော့ အမှန်ပဲ. . . သာမန်တော့ မဖြစ်နိုင်လောက်ဘူးလေ။ သူ့မှာ ထူးခြားမှုတစ်ခုခုတော့ ရှိနေမယ်ထင်လို့ပါ”

“ကျွန်မတောင် ကျွန်မရဲ့ ဖူးစားဖက်ဖြစ်လာမယ့် ပုရိသရဲ့ အကြောင်းကို ရှင်လောက်မတွေးဖူးဘူး။ သိပ်လည်း အတွေးလွန်မနေပါနဲ့။ ကျွန်မလည်း မိန်းမတွေထဲက မိန်းမတစ်ယောက်ပါပဲ။ ဘာမှ ထူးခြားနေတာမရှိဘူး။ အခုအချိန်ထိ ရည်းစားမရှိသေးတာကတော့ ကျွန်မလည်း မလျှောက်တတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် စိတ်ချပါ။ ကျွန်မ မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်ခဲ့ရင် . . . သဘောကိုပြောတာနော် . . . ရှင်ဆီကို ဖိတ်စာပို့လိုက်မယ်”

ပြောပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သဘောကျသလို ရယ်မိနေသည်။ ဟုတ်သည်လေ။ ယူရမယ့်ယောက်ျားက ဘယ်ဆီနေသိသိဘူး။ ကိုယ့်ဘက်က ဖိတ်စာတစ်ဝက် သေချာနေသလို နေမိတဲ့ကိစ္စ။ ပိုးအိတို့သာကြားရင် ဟားလိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း။

ဒါပေမယ့် အခုလိုပြောလိုက်ရတာ အရသာတော့ တော်တော်လေးရှိသည်။ မစားရ ဝခမန်းဆိုတာ ဒါမျိုးကိုပြောထင်သည်။

ရာဇဝင်တို

တွေးတောနေစဉ်မှာပင် သူမ၏ လက်ကိုင်ဖုန်း
မြည်လာသဖြင့် နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို . . .”

“ကိုယ်ပါ . . . ဇက်”

ရင်ထဲတွင် ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားပြီး မိမိရှေ့တွင်
နေသော ဇင်ခန့်ကိုပင် မလုံမလဲတစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိသည်။
ဘာမှမဖြစ်သလို ဒီဒိုင်းပြန်ဖမ်းကာ . . .

“အင်း . . . ပြော”

ဟု စကားထောက်ပေးလိုက်ရသည်။ မျက်နှာထဲ
လည်း ဘာခံစားချက်မှမပါအောင် ထိန်းရသေးသည်။

“အထွေအထူးတော့ မရှိပါဘူး။ မြင်နေရလို့ လှမ်းနှုတ်
လိုက်တာ”

သူမ ဆိုင်ထဲသို့ တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် . . .

“ရှင်က ဆိုင်ထဲမှာလား”

“ဆိုပါတော့”

သူမ အသည်းယားတာ အဲဒါတွေပဲဖြစ်သည်။
ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာလည်း သိ၊ စကားလည်း ပြော
ပြီး မျက်နှာကို မမြင်ဖူးတော့ ငုတ်တုတ်မေ့နေရသည့်အဖြစ်။
စိမ့်စိမ့်တွေးလေလေ ခံပြင်းစရာကောင်းလေလေပင်ဖြစ်သည်။

ရာဇဝင်တို

ရှေ့တွင်ထိုင်နေသော ဇင်ခန့်ကြောင့် စကားပြောရ
မလွတ်လပ်သဖြင့် ဖုန်းထဲသို့ . . .

“ရှင် ဖုန်းမချသေးနဲ့ဦး . . . ခဏကိုင်ထား”

ဟု ပြောပြီး ဇင်ခန့်အား ‘Excuse me’ဟုဆိုကာ
ခွင့်ပြုသို့ခဏထွက်လာလိုက်သည်။ ဆိုင်အပြင်ရောက်မှ . . .

“ဟယ်လို . . .”

“ဘာလို့ ဆိုင်အပြင်ထွက်သွားရတာလဲ”

“ရှင့်ကို မေးစရာရှိလို့ . . .”

“OK . . . မေးပေါ့”

“ဆဌမမြောက်နှင်းဆီပေးမယ့်နေ့ကို အတိအကျ သတ်မှတ်
ပေးနိုင်မလား . . .”

“No Problem . . . ပြဿနာမရှိပါဘူး။ ကိုယ့်ဘက်က
အချိန်မရွေးပါဘူး၊ Ever အဆင်သင့်ပါပဲ”

“ဒါဆို ဘယ်နေ့ပေးမှာလဲ . . .”

တစ်ဖက်က ခဏတိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ . . .

“ဒီလိုလုပ်ပါလား။ ဒီတစ်ခါ မှင်းပဲ ကြိုက်တဲ့ရက်ကို သတ်မှတ်
လေ၊ မင်း အဆင်ပြေမယ့်နေ့ပေါ့။ မင်းသတ်မှတ်ပေး တဲ့နေ
မှာ ဆဌမနှင်းဆီကို ကိုယ်ပို့ပေးမယ်၊ မင်းအတွက် Chance
ပိုရတာပေါ့။ ဘယ်လိုလဲ . . .”

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်ကို

“ကောင်းပြီလေ . . . ဒါဆို လာမယ့်သောကြာနေ့ ကွန်း
ယုနေပလာဇာကို Shopping ထွက်ဖို့ရှိတယ်၊ အဲဒီအချိန်
ရှင်လာပေးနိုင်မလား၊ ဖြစ်ပါတယ်နော်”

“သိပ်ဖြစ်တာပေါ့၊ စိတ်ချ . . . အဲဒီနေ့ကျရင်
ပလာဇာထဲက မထွက်ခင်မှာ မင်းဆီကို ဆဋ္ဌမမြောက်နှင်း
အရောက်ပို့ပေးမယ် အမိ”

“ဟုတ်ပြီလေ . . . ရှင် ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ”

“OK! good luck, Poem . . . တာ့တာ”

သူမ ဖုန်းပိတ်ကာ ဆိုင်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ ဇင်ခန့်
က သူမကို စီးကရက်တစ်လိပ်သောက်ရင်း စိမ်ပြေနပြေ ထိုင်တော့
နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“sorry နော်၊ အသိတစ်ယောက်ဆီက ဖုန်းလာလို့”

“ရပါတယ် . . . ကိုယ်လည်း သွားတော့မယ်၊ အဲဒါ
ဆက်ချင်လို့ စောင့်နေတာ . . .”

ဇင်ခန့်က ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ရင်း . . .

“ကိုယ်သွားတော့မယ် . . . ကဗျာရော မပြန်သေးဘူးလား”

“ကျွန်မ ခဏထိုင်ဦးမယ် . . .”

ဇင်ခန့်က ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ ထွက်ခွာ
သည်။ ခြေလှမ်းလေးငါးလှမ်းလောက်ရောက်မှ နောက်သို့ ပြန်

ညီကာ ပြုံးပြသည်။ သူမ မျက်မှောင်ကြုတ်မိပြန်သည်။ ဇင်ခန့်ကို
ညီရသည်မှာ အရင်က ပုံစံနှင့်သိပ်မတူပဲ ဘာမှန်းမသိသော
အရိပ်အငွေ့တချို့သည် သူထံ၌ ကိန်းအောင်းနေ၏။ ထိုအရိပ်
အငွေ့သည် အချိန်တိုင်းပေါ်နေတာတော့ မဟုတ်ဘဲ တစ်ချက်
တစ်ချက်မှ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ ထွက်ပေါ်လာတတ်တာဖြစ်သည်။
အိပ္ပာယ်ဖော်ကြည့်ဖို့တော့ သူမ ဉာဏ်မမီချေ။

နောက်ဆုံးတွင်တော့ ဘာသာပြန်နိုင်ခြင်းမရှိသော
ဇင်ခန့်၏ အထာတွေကို ခေါင်းထဲက မောင်းထုတ်ကာ လာမယ့်
သောကြာနေ့တွင် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်နေသော အင်္ဂလိပ်သက်ရှိ
အက္ခရာတစ်လုံးအား ချောင်းသုတ်ရေးကိုသာ ကြိုတင်တွေးတော
အစီအစဉ်ဆွဲနေလိုက်တော့၏။

သုန္ဒရီ၏ ဂုဏ်သိက္ခာ

(A)

Rapper ပုံစံရှုပ်ဖျက်ထားသော ပိုးအိကိုကြည့်ရင်း
 သည် အူတက်အောင်ပင် ရယ်မိလေသည်။ ပေါင်လယ်
 က်အထိ ရောက်နေသော လည်ကတုံးစပုံရှုပ်အင်္ကျီ ပွပွကြီးကို
 သားပြီး ပွယောင်းယောင်း ဂျင်းဘောင်းဘီကြီးကို ဝတ်ဆင်
 သာပီဒိုင်းမှာ တကယ့်ယောက်ျားလေး Rapper တစ်ယောက်
 နှင်းပင်။ လည်ပင်းတွင် စတီးကြိုး ခပ်ကြီးကြီးတစ်ကုံးကိုဆွဲကာ
 နှိုးဦးထုပ်ကို ခပ်စောင်းစောင်း ဆောင်းထားပုံကလည်း

ရာဇဝင်ခို

ပိုးအိက မျက်ခုံးကို ပင့်တင်ကာ ဂွဏျနေ...
ဘောင်းဘီပွကြီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲတင်ကာ ခန္ဓာကို
ဟိုဘက်ယိမ်းလိုက် ဒီဘက်ယိမ်းလိုက်ဖြင့် ပါးစပ်မှ ...

“ရို့ ရို့... အာဟား... အာဟား... come on ...
come on”

ဟုပင် အော်ပြလိုက်သေးသည်။ ဆံပင်များကို ငြိ
ထဲသို့ ထည့်ထားသည်ကတစ်ကြောင်း၊ နဂိုကတည်းက ခန္ဓာ
ကောက်ကြောင်း သိပ်မရှိပဲ ယောက်ျားလေးတွေလို ခန္ဓာကိုယ်
ပိုင်ဆိုင်ထားခြင်းကြောင့် ပိုးအိသည်မသိပါက တကယ့်ကို R
ချာတိတ်ကလေးပင်ဖြစ်သည်။

ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ပတ်လည်အောင်လှည့်ပြ
လက်ကားယားခြေကားယားဖြင့် ပိုးအိက ...

“ဘယ်လိုလဲ ကဗျာ... ကိုယ့်စတိုင်လ်မြောက်တယ်မလား
ဟမ်?”

ဟု ... မေးလာသဖြင့် ကဗျာက ရယ်ရင်းမှ လ
ထောင်ပြလိုက်ရသည်။ ပြီးနောက် ပိုးအိက ခုတင်ပေါ်သို့ ဝန်
ခုန် တက်ကာ ‘၁၀ စက္ကန့်’ ခွေထဲ၌ J.Me ဆိုထားသော ‘ကဲသ
သီချင်းထဲမှ ...

“ကဲသကဲ ... ကဲသကဲ ... ကဲသကဲ ...
ကောင်မလေးကိုခေါ်လာခဲ့ ... ငါတို့က ဆွဲမှာပဲ”

ဟူသော စာသားတစ်ပိုင်းတစ်စကို Rapper အသံ
ပြုပြန်သည်။ ထိုပုံစံကို ကြည့်ရယ်ရင်းမှ ကဗျာအကြည့်က
သံသ့ ရောက်သွားရသည်။

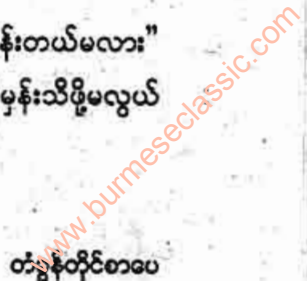
ဖြူဖြူကျတော့ တစ်မိန်း။

ကြိုးတွေ အပေါက်တွေဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော
ရောင်အင်္ကျီလည်ဟိုက်ကိုဝတ်ကာ အောက်က အသားကပ်
ဘောင်းဘီအနက်ရောင်ပေါ်မှ စကတ်အတိုအဖြူရောင် တစ်ထည်
ဝတ်ကာ ကြိုးသိုင်းခွာချွန်ဖိနပ်ကို စီးထားလေသည်။

တွင် စပရင်လိုအလိမ်အကောက်တွေဖြစ်သော ရွှေဝါရောင်
နေသည့် ဆံပင်တုကြီးကိုစွပ်ကာ နေကာမျက် မှန်အမည်းကို
နားတွင်လည်း နားကွင်းခပ်ကြိုးကြိုးများကို တစ်ဖက်တစ်ကွင်း
ထားသေးသည်။ လည်ပင်းနှင့် လက်များတွင်လည်း Fancy

ကြိုးများကို မျက်စိနောက်အောင် တပ်ထားသဖြင့် စီဒိုင်းက
သွက်နေသည်။ ဘယ်နေရာကကြည့်ကြည့် ထင်းခနဲမြင်နိုင်ပြီး
အဲဒီနဂိုပုံစံက လုံးဝပျောက်လျက်ရှိသည်။ ဘယ်လိုမှ မှတ်မိ
ရမှာမရှိ။

“ဘယ်လိုလဲ ကဗျာ ... ငါ့စတိုင်လ် လန်းတယ်မလား”
“လန်းတယ်၊ သေချာကြည့်ရင်တောင် နင်မှန်းသိဖို့မလွယ်
ဘူး၊ ကင်မရာတွေရော ပါရဲ့လား”

ရတနာဝင်္ကါ

“ပါတာပေါ့၊ စိတ်ချ... ဒီတစ်ခါ နင့်လူကို မိပြုလို့ မှတ်တော့၊ နင်သာ ဟန်မပျက်စေနဲ့၊ ငါတို့ ရှိနေမယ့်... တွေကိုလည်း ယောင်မှားလို့တောင် မကြည့်မိစေနဲ့...
 “OK! ဒါဆိုရင် ငါ Move ပြီ၊ နင်တို့က တော်တော်ကြိုက်ခဲ့ကြနော်”

သူမကိုသုံးယောက်သား လက်ဝါးချင်းရိုက်လို့...
 ခေါ်။ ပြီးနောက် သူမက အရင်ဆုံး ကားတစ်စင်းဖြင့် ပလာ...
 ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ပိုးအိနှင့်ဖြူဖြူက နောက်မှက...
 တစ်ယောက်တစ်လုံးစီဖြင့် လိုက်လာကြပါလိမ့်မည်။

ကဲ... ဇော်ရေ... ရှင်နဲ့ကျွန်မ တစ်ပွဲတင်...
 အကဲစမ်းလိုက်ကြရအောင်။

(B)

ပိုးအိသည် ရှေ့မှနေ၍ တစ်ဆိုင်ဝင်တစ်ဆိုင် ထွက်...
 သွက်လာနေသော ကဗျာကို အပီအပြင်ကြီးကိုပဲ ရိုက်ယူ...
 တစ်တမ်းတင်နေရလေ၏။ ညှိထားပြီးသားမို့ ကဗျာ သွားမယ့်လမ်း...
 ခြောင်းကို သိထားပြီး၍ တင်မရာဖြင့် ရိုက်ယူရတာ မခက်ချေ။
 တင်ကြီးလည်း မရိုက်ရဲ။ ပုန်းရှိုးကွယ်ရှိုးဖြင့် ရိုက်ယူရတာ...
 ခင်သည်။ အဓိကဦးစားပေးရိုက်ယူရသည်မှာ ကဗျာအနားသို့

ရာဇဝင်တို

ကပ်သွားကြသော ယောက်ျားသားများကိုဖြစ်၏။ ဘယ်ယောက်ျား
သားများဖြစ်မလဲလို့ ဆန်းစစ်ရတာလဲ အမော။ ပံလာဇာထံ
တော်တော်ကြာသည်အထိ ဘာထူးခြားမှုမှမရှိ။ ကဗျာကိုလည်း
ယခုထိ ဘာနှင့်ဆီမှ လာပေးတာ မတွေ့ရသောအခါ စိတ်
သိပ်မရှည်ချင်တော့။

ငါ့အိမ်မှာ ပီဒီယိုကပ်မရာဖြင့် ရိုက်နေခြင်းအပြင် ဝတ္ထု
ဘောင်းဘီပွဲကြီးကို အပေါ်သို့ ဆွဲဆွဲတင်နေရတာကတစ်လျှောက်
တစ်ခါတွင် ကင်မရာထဲ စိတ်ရောက်နေသလို
သူ့ဘာသာရပ်နေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တည့်တည့်
ကြီးကို ဝင်တိုးချပစ်မိလေတော့တာဖြစ်သည်။ အတိုးခံရ
ကောင်မလေးထံမှ ထွက်လာသော အသံကစီခနဲ။

“အား . . . ရှင် ရှင် လူတစ်ယောက်လုံးရပ်နေတာ တောင်
မမြင်ဘူးလား”

“ဟာ . . . sorry နော်၊ တကယ်မမြင်လို့ပါ”

တောင်းပန်စကားတွေတောင် ဖောဖောသီသီ
လိုက်ရသေး။ အတိုက်ခံလိုက်ရသောကောင်မလေး၏ ရည်းစား
ဖြစ်ဟန်တူသော ဘဲတစ်ပွေက သူမအား အင်္ကျီလည်ပင်းမှ
ကာ လက်သီးဖြင့်ရွယ်ရင်း . . .

“ဟေ့ကောင် . . . မင်း ဘာကောင်လဲ၊ မင်း တမင်ဝင်
တာမလား၊ ပြောစမ်းဟေ့ကောင်”

“မဟုတ် . . . ”

“ဘာမဟုတ်ပါဘူးလဲ၊ ငါ ကျွေးလိုက်ရတော့ . . . ကွာ”

သကောင့်သားက တကယ်ပင်ထိုးချတော့မယောင်
နဲ့ပြင်လိုက်တာမို့ မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ကာ ‘အမလေး’ ဟု ကြောက်
နို့တကြား အော်မိတော့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ကြက်သီး
တွေဖျန်းခနဲထသွားရ၏။

“ဟေ့ကောင် . . . ဟေ့ကောင်၊ မင်းကို ငါ ဘာမှ မလုပ်ရ
သေးဘူး၊ အော်မနေနဲ့၊ ဘူးကျတုန်းကတော့ကျပြီး အခုမှ
ကြောက်တတ်နေလိုက်တာများ . . . သွားကွာ . . . သွား၊
ကြာရင် ငါ တကယ်ထိုးမိတော့မယ်၊ တောက် . . . ”

စုကိုင်ထားသောအင်္ကျီလည်ပင်းကို လွှတ်ပေးလိုက်
တာနဲ့ သူမသည် ချည်တိုင်မှလွှတ်ပေးလိုက်သော နွားလို့ပဲပြော
လား၊ မြင်းစောင်းထဲမှ လွှတ်ပေးလိုက်သော မြင်းလို့ပဲပြော
လားမသိ။ ပြေးတာကတော့ စောစောကစုံတွဲနဲ့ ဝေးနိုင်သမျှ
အကွာကိုဖြစ်သည်။ သကောင့်သားကတော့ သူမကို ယောက်ျား
သားထင်၍ ဒေါသကြီးနေတာဖြစ်သော်လည်း သူမမှာတော့
အပြာလွင့်မတတ်ပင်။ ထိုလက်သီးတစ်လုံးလောက်သာ မြည်းစမ်း
ချခဲ့ပါက ခုနစ်ရက်လောက် ထမင်းမစားနိုင်မှာ သေချာပါသည်။
သကောင့်သားရဲ့ ဗလကြီးက နည်းတာကြီးမဟုတ်ဘူး။

ရာလင်္ဂီ

တွေးရင်း ရှုပေါက်ချင်သလိုတောင် ဖြစ်လာတာ အိမ်သာဆီသို့ ပြေးရသည်။ ပြောရရင်တော့ အဲဒီရောက်မှပင် ငိုတော့တာပင်။ သူမလည်း အိမ်သာထဲဝင်လိုက်ရော အော်လိုက်တာ အသံတွေ။ ဆူညံပွက်လောက်ရိုက်သွားသည်။ အစတော့ သူမလည်း ကြောင်နေသေးသည်။ နောက်မှ ကိုယ့်ဒီဇိုင်းကိုယ်ကြည့်ကာ သဘောပေါက်သွားလျက် ပိုက်ဆံအိတ်ယုံတွေ၊ ဖိနပ်ယုံတွေ၊ ဝဲယုံမလာခင် ကိုယ့်ရေတံခွန်ကိုယ် အသာပြန်အောင့်ထိန်းခဲ့ဖန်နောင့်နဲ့တင်ပါး တသားတည်းကျအောင် ပြေးလာရပြန်သည်။

အမလေး . . . ဒုက္ခ ဒုက္ခ။ ဒုက္ခဆိုတာ ပါးစပ်ပြည့်လျှာတွဲလဲကြီးနဲ့ပါလားနော်။

ဖြူဖြူသည် ရှေ့မှ ခါတာခါတာဖြင့် သွားနေသော ဘာကို ကင်မရာဖြင့် ရိုက်ယူနေတုန်းမှာပင် သူမအနားသို့ ဘဲစံပွေက ကပ်လာတာကို လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဟယ်လို ဘေဘီ”

ယောရောရှို လာလုပ်နေသော သကောင့်သားကို ဘဲစံပွေက စောင်းတစ်ချက်ပိတ်ထိုးရင်း ခြေလှမ်းကို သွက်ပစ်လိုက်သည်။

“မစိမ်းကားနဲ့လေ ဘေဘီရဲ့၊ ကိုယ်က ခင်ချင်လို့ပါ”

သကောင့်သားကလည်း ဖဝါးထပ်မျှလိုက်သည်။

“ဘေဘီ . . .”

www.burmeseclassic.com

ရတနာပင်စိန်

သူမက ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်ပစ်လိုက်ကာ သဘောကောင်းကောင်းကို ရင်ဆိုင်ကြည့်လိုက်တော့ သင်္ကောင့်သားပါးစပ်က ပိတ်သွားသည်။

“ဘာတွေလာကြောင်နေတာလဲ ... ဟမ်”

“ကိုယ်က ရင်ခုန်သံလေးတွေ ဖွင့်ပြချင်လို့ပါ”

သင်္ကောင့်သားကလည်း မခေ။ အချာတော့မဟုတ်ဘူး။ သူမက ပြိတ်တိတ်တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း ...

“လုပ်လိုက်လေ ... ဒီကလည်း လက်ဝါးအယားဖြေခင်းတာ”

“ဘေဘီကလည်း ဒေါသကြီးလိုက်တာ ... စိတ်လျော့စိတ်လျော့ ... သုံးဆယ်လျော့”

“ဆက်လိုက်မလာနဲ့နော်”

သူမက ခြေလှမ်းကို ဆက်လှမ်းသည်။ သို့ပေမယ့် သင်္ကောင့်သားက ပါလာမြဲပင်။ ထို့ကြောင့် သူမက အမျိုးသမီး under wear တွေဘက် ဝင်လိုက်တော့မှ ယောင်တောင်ပေါ်တောင်ဖြင့် လစ်သွားတော့သည်။ ကာလနာ ...။ သူမက စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ဆဲလိုက်ကာ ကဗျာနောက်သို့ ဆက်လိုက်ရသည်။ အခုထိတော့ ဘာမှမထူးခြားသေး။

သူမတို့သုံးယောက်သားသည် ပလာဇာထဲ၌ နှစ်နာရီခန့်ပတ်ပြီးသည်အထိ ဘာမှမထူးခြားလာသောအခါ ခြေထောက်ကောက်လှည့်လည်လှည့်လည် အအေးဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် လူစုလိုက်ကြသည်။

“နင့်လူက မလာလောက်တော့ဘူးထင်တယ်ဟာ၊ ခြေထောက်တွေလည်း တိုနေပြီ”

“အေးလေ ... အခုထိလည်း ဘာပန်းမှ လာမပေးသေးဘူး၊ ငါတို့လုပ်နေတာကို သိပြီး မလာရဲတော့ဘူးထင်တယ်”

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်ကို

ပိုးအိတို့နှစ်ယောက်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညာသည်။ ကဗျာကလည်း ခေါင်းရမ်းရင်း . . .

“မသိဘူးလေ . . . သူ့ပြောတာတော့ လာမယ်ပြောတာ”

“ငကြောက်ပါ . . .”

“အပြောသမား . . . လေအိုး . . .”

ပွစိပွစိရေရွတ်ကာ အအေးကိုပိုက်ဖြင့် မသောက်ဘဲ ဖန်ခွက်လိုက်မော့သောက်နေကြသော ပိုးအိတို့ ကိုကြည့်ရင်း တဖြည်းဖြည်းစိသည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သား။ မင်းသားချောက လည်း မလာရဲတာလား . . . အစကတည်းကပဲ ကတိပျက်ပြီး မလာလားမသိ။

အခုထိကို ပေါ်မလာသေး။ ခြေထောက်တော့ ညောင်းလွန်းနေပြီဖြစ်သည်။

“ငါတော့ ဆက်ပြီး လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ဘူး . . .

ပိုးအိ၏စကားကို ဖြူဖြူကပါ ခေါင်းညိတ်ရင်း ဘတ်ကိုပါ ပုတ်ပြလျက် . . .

“ငါရောပဲ”

ဟု ဖြေသည်။ ကဗျာစိတ်ထဲမှာတော့ မလာဘူးလို့ ထင်ထားသော နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကို လွမ်းချင်သလိုလို ပြောလျှင်ပြောထားတာနှင့် ညီအောင်လုပ်တတ်သောသူ ယခုတစ်ခါတော့ အဘယ့်ကြောင့် ပေါ်မလာသေးတာလဲ။

ဘာမှန်းမသိ ရင်ထဲမှာ ဆွေးချင်သလိုလို။

“ငါတို့မှာတော့ ကြိုလိုက်စည်လိုက်ရတာ၊ ဒင်းကတော့ ဘယ်သွားသေနေသလဲ မသိဘူး”

ဖြူဖြူက အခဲမကြေပြောပြန်သည်။ ပိုးအိကလည်း . . .

“ငါဆိုရင် လက်သီးနဲ့တောင် အထိုးခံရတော့မလို့၊ ပြီးတော့ သေးပေါက်ချင်တာတောင် မပေါက်ရတဲ့ ဘဝ”

ဟု . . . ညည်းသဖြင့် စိတ်ညစ်ရသည့်ကြားမှ ရယ်သေးသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူမတို့အနားသို့ ကောင်လေးတစ်ယောက် ရောက်လာလေသည်။

“အစ်မ . . . အစ်မတို့ကို အကိုကြီးတစ်ယောက်က ဒီစာအိတ်လေး ပေးခိုင်းလို့”

ကဗျာက စာအိတ်ကိုမယူသေးဘဲ ကောင်လေးကို အကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ဘယ်အကိုကြီးလဲ . . .”

ဟု မေးသောအခါ ကောင်လေးက ခေါင်းတစ်ချက် တက်ကာ . . .

“ဇက်ဆိုလားပဲ . . .”

ဟု . . . ဖြေ၏။ သူမရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ။ သူ လာပြီပေါ့။ နှင်းဖြူဖြူတို့လည်း ခေါင်းတွေမတ်ကုန်သည်။ ကဗျာက စာအိတ်ကိုယူလိုက်ရင်း . . .

ရာဇဝင်ကို

“အဲ . . . အဲဒီလူရော”

“ထွက်သွားပြီဗျ . . .”

“သူပုံစံက ဘယ်လိုနေလဲဟင်”

သူမက သိချင်တာကိုသာ အငမ်းမရမေးတော့ လေးက တစ်ချက်ရယ်ရင်း . . .

“မသိဘူးဗျ . . . သွားမယ်နော်”

ဟု ဆိုကာ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။ ကိုတစ်ချက်မှပြန်မကြည့်။ ဇက်က နှုတ်ပိတ်သွားပုံရသည်။ သူမစာအိတ်ကို မဖွင့်သေးဘဲ လှည့်ပတ်ကြည့်နေသဖြင့် . . .

“ဟဲ့ . . . ဘာတွေလဲ”

“သိဘူးလေ”

“ဖောက်ကြည့်ဟာ”

သူမက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ စာအိတ်ကိုဖွင့် အထဲမှ အရာဝတ္ထုကို ထုတ်ရလေသည်။ အဲဒီမှာပင် သူမတို့လုံး မျက်လုံးပြူးရတာဖြစ်သည်။

“ဟယ်တော့ . . .”

“သေပြီဆရာ . . .”

ပိုးအိနှင့်ဖြူဖြူတို့ထံမှ ရေရွတ်သံတွေ ထွက်လာသော စာအိတ်ထဲမှထွက်လာသော ပစ္စည်းများမှာ သူမတို့သုံးယောက်ပလာဇာထဲမှာ ပတ်နေသောပုံများဖြစ်သည်။

သုံးယောက်သား ပလာဇာထဲတွင် ပတ်နေပုံများကို ရိုက် အခုယူနိုင်သော ပိုလာရိုက်(တ်)ကင်မရာဖြင့် ရိုက်ယူခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကဗျာ တစ်ဆိုင်ဝင်တစ်ဆိုင်ထွက် ဈေးဝယ်များ၊ ပိုးအိကို ယောက်ျားတစ်ယောက်က လက်သီးဖြင့်ထိုးရန် နေပုံများ၊ ဖြူဖြူနှင့် ငနဲတစ်ကောင် ကျိုင်တက်နေပုံများ . . . ညီဖြင့် အသေအချာ စိမ်ပြေနပြေ ရိုက်ယူထားတာဖြစ်သည်။ သမီးအိမ်သာထဲမှ အူလျားဖားလျား ပြေးထွက်လာသော အိပ်ကအစ အမိအရ ရိုက်ယူထားသည်မှာ ရယ်စရာကောင်းလှသလို ရှက်စရာလည်းကောင်းလှလေသည်။

သူမတို့ကသာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် လည်လှပြီအောက်မေ့ဘာ ဇက်က သူမတို့ထက်တောင် လည်နေသေးသည်။ ပန်ကာက ဝက်အူဆိုတာ ဒါကိုပြောတာဖြစ်မည်။

သူမတို့ကလည်း သူမတို့ပင်။ ဒီလောက်တောင် ဓာတ်တွေ ရိုက်ယူနေတာကို မသိတဲ့အဖြစ်။ တော်တော်တုံးတာပဲ။ သူမတို့သည် တစ်ယောက်ပုံကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ တခါခါရယ်လေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူမနားထဲသို့ တပီဝီမြည်သံတစ်ခု အတူ ခြေထောက်သို့ လာရောက်၍ အရာဝတ္ထုတစ်ခုက တိုးတို့ ခံလိုက်ရလေသည်။ သူမအပါအဝင် ပိုးအိတို့ကလည်း

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်ကို

အသံကို ကြားသလိုဖြင့် ခုံအောက်သို့ တစ်ပြိုင်တည်း ဝှံ့ကြည့်လို့ ကြလေသည်။

“ဟာ ! . . . ”

“သွားပြီ . . . ”

“နှင်းဆီ ! . . . ”

အသံသုံးခုက တစ်ပြိုင်တည်းပင်။ သူမတို့တွေ့လိုက်ရသည်က အဝေးထိန်းနည်းစနစ်ပါသော ကလေးကစားစရာ ကားတစ်စီး။ ထိုကားပေါ်တွင် တွေ့ရသည်က အနီရောင်နှင်းဆီတစ်ပွင့် . . . ။

“လုပ်သွားပြန်ပြီ . . . ”

ဖြူဖြူက ခေါင်းကိုယမ်းရင်း ညည်းညူသည်။ ပိုးအိတ်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ပုံကြည့်ကာ ကျွတ်ခနဲစုတ်သည်။ ကဗျာကတော့ နှင်းဆီပွင့်လေးကိုဖြုတ်ယူကာ မတွေ့နိုင်သိပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေးကြည့်ရင်း သူ့ကို ရှာဖွေမိသည် . . . မတွေ့။

သူကတော့ မလှမ်းမကမ်းတစ်နေရာမှ သူ့အောင်မြင်သူတစ်ယောက်၏ အပြုံးမျိုးဖြင့် ကြည့်နေမည်မှာ ပါသည်။ ဒီတစ်ခါလည်း သူမ ရှုံးသွားခြင်းအတွက် ရင်ထဲမှ မခံချိမခံသာဖြစ်မနေတာ အံ့ဩစရာ။ ဤပန်းလေး သူမလက်

ဆောက်လာခဲ့ခြင်းကိုပင် ကျေနပ်နေသလို။ အား . . . ဘယ်လို စားချက်ပါလိမ့်။

Poem,

6th step to your heart

Z

ပို့စကတ်တွင်ပါသော စာများကို ဖတ်ကြည့်ရင်း ဘေးထိဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ထပ်ကြည့်မိပြန်သည်။

“ကြိုးစားထားသမျှတွေတော့ သွားပါပြီ၊ ဒီလောက် စောင့်ဖမ်းနေတဲ့ကြားက လွတ်သွားပြန်ပြီ”

ဖြူဖြူက အောင့်သက်သက်ရေရှုတ်တော့ ပိုးအိတ် . . .

“သူက ငါတို့ လက်ပမ်းကျနေတဲ့အချိန်ကို စောင့်ပြီး အလစ်ဝင်တိုက်သွားတဲ့သဘောပဲ၊ ချုံခိုတိုက်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ”

“ရှုံးတယ်ဆို ပြီးနေတာပဲ၊ ကဗျာက ဆန်နေသေးတယ်”

ဖြူဖြူက ဘုတောတော့ ပိုးအိတ် မျက်စောင်းထိုးသည်။

ဒီအောက် ဆရာကြီးစတိုင်လ်ဖမ်းကာ . . .

“ငါ နင်တို့ကို ပြောဖူးတဲ့စကားတစ်ခွန်းကို မှတ်မိသေးလား၊ တတိယမြောက် နှင်းဆီပေးခင်တစ်ရက်တုန်းက ထင်တယ်”

“ဘာစကားလဲ”

“ဇက်က လွယ်လွယ်နဲ့ အရှုံးပေးမယ့်ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာလေ”

www.burmeseclassic.com

ရောဂါဝင်္ဂီ

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး . . . ငါပြောခဲ့တာမှန်တယ်ဆိုတာကို ပြောတာ”

“ပွဲကမပြီးသေးပါဘူး”

ဖြူဖြူက အညံ့မခံပြန်ငြင်းသည်။ ပိုးအိက ဘာမှထင် မပြော။ ကဗျာကတော့ နှင်းဆီပွင့်လေးကို ပိုက်ဆံအိတ် အတွင်းသို့ တယုတယထည့်လိုက်လေတော့သည်။

ညသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် အချိန်တွေကို ချဲ့လျက်ရှိသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသော ပုလင်း တို့၏ အော်မြည်သံမှအပ ပတ်ဝန်းကျင်သည်လည်း ငြိမ်သက် သွားနေသည်။ မငြိမ်သက်တာက ကဗျာရှင်း၏ စိတ်အစဉ်။ သူမ ညီအိပ်ယာပေါ်တွင် ဟိုဒီလူးလို့မိရင်း အတွေးရေယာဉ်ကြောင့် ချောနေလေ၏။

ဇက်ဆိုသည့် ထူးဆန်းသောယောက်ျားတစ်ယောက် သူမ၏ အိပ်ပျက်ညပေါင်းများစွာ၊ နိုးထလှုပ်ရှားရသော နေ့ များစွာကို တစ်စတစ်စ စိုးမိုးနေခဲ့တာဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူမ၏ နှလုံးသားတစ်ခုကို ရင်းနှီးကာလောင်းကြေးထပ်ရသော သားပွဲတစ်ခု။

သူမ ဘာကြောင့် ထိုကစားပွဲကို လက်ခံယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ သလဲလို့လဲ အခုအချိန်မှာတွေးကြည့်လျှင် ဇက်ဆိုသောယောက်ျား။

ရာဇဝင်ကို

ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းမှု ကောင်းလွန်းခြင်းကြောင့်ဟုသာ အဖြေထုတ်ချင်ပါသည်။ သူ့ကို သူမ လုံးဝမြင်ဖူးခြင်းမရှိသေး။ သို့သော် သူ့လုပ်ရပ်တွေကို ရင်ခုန်သည်။ သမားရိုးကျဆန်ဆန် လည်ပတ်နေရသော သူမဘဝကို စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းတွေ ထုံမွန်းပေးနိုင်သော သူ့ကို အချိန်တိုင်းမဟုတ်သော်လည်း အချိန်အတော်များများ၌ အမှတ်ထင်ထင် ရှိနေတတ်သည်။

ဒါတွေဟာ ဘာကြောင့်ပါလဲလို့ အဖြေထုတ်ဖို့ရာ တော့ အချိန်မတန်သေးဟု သူမ ထင်ပါသည်။ (မထုတ်ရဲသေးတာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါသည်)

“မင်းမှမင်းပဲ... မင်းမှမင်းပဲ... မင်းမှမင်းပဲ... မင်းမှမင်းပဲ”

အတွေးလွန်နေဆဲမှာပင် လက်ကိုင်ဖုန်းက ခြေလှာသောကြောင့် သတိပြန်ကပ်လာခဲ့သည်။

“ဟယ်လို...”

“မင်္ဂလာရှိသောအချိန်ပါ ပိုအမ်”

နားထဲသို့ဝင်လာသော အသံတစ်ခုက ရင်ထဲသို့ထိအောင် ပဲ့တင်ထပ်သွားခဲ့သည်။ လက်သင့်မခံချင်သလို သူမခေါင်းကို ယမ်းမိသည်။

“ဇက်...”

နှုတ်မှအသံက အလိုအလျောက်ပွင့်ကျသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ပိုအမ်၊ ခြောက်ပွင့်မြောက်နှင်းဆီမှာ တော်တော်လေးမှ ပင်ပန်းသွားရဲ့လား”

သူ့အသံမှာက သူ့လုပ်ရပ်အတွက် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားသွားပါဝင်နေ၏။ သူမက နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ ဘာမှမပြောဘဲ သောအခါ သူ့ဘက်က အသံထပ်ထွက်လာသည်။

“ကစားပွဲက Final ကို ရောက်သွားပြီနော် အမ်၊ မင်းအတွက် အခွင့်အရေးကလည်း တစ်ခါပဲရှိတော့တယ်”

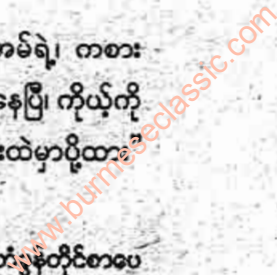
“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဪ... ကိုယ်နိုင်ဖို့က သေချာနေပြီလို့ပြောတာ ပါ”
“သိပ်လည်း ဘဝင်တွေသိပ်မြင့်မနေနဲ့ဦး၊ နောက်ဆုံးနှင်းဆီ ကျွန်မလက်ထဲကို မရောက်သေးမချင်း အနိုင်အရှုံးက သေချာမှန်းလို့မရသေးပါဘူး”

သူမစကားဆုံးတော့ သူက တဟားဟား အော်ရယ်သွား၏။ သူမကလည်း သူရယ်တာကို ပြီးဆုံးသွားတဲ့အထိ ပြောပြ ငြိမ်ကာ နားထောင်နေလိုက်သည်။ သူ့ ရယ်သံရပ်...

“ကျွန်မပြောတာ မဟုတ်လို့လား...”

“မင်းက အခုထိ မာန်မလျှော့သေးပဲကိုး ပိုအမ်ရဲ့၊ ကစားတာ ပြီးနေပြီဆိုတာ မင်းသဘောပေါက်သင့်နေပြီ၊ ကိုယ့်ကို အဖို့ အဖြေကိုသာ အဆင်သင့် လည်ချောင်းထဲမှာပို့ထား”

ရာလဝင်္ဂီ

“ရယ်စရာတွေ လာပြောနေတယ်”

သူမ၏ ခန့်သံအဆုံး သူက ရယ်ပြန်သည်။ သို့သော် သူက စောစောကရယ်သံကို အရှည်ကြီး ပြီးဆုံးအောင်မရယ်ဘဲ တစ်ဝက်တပျက်ဖြင့် တိခနဲဖြတ်ချလိုက်ကာ . . .

“ကိုယ် မင်းကို တစ်ခုလောက်မေးလို့ရမလား၊ ကိုယ်က ဘတ်နဲ့မေးမှာဖြစ်တဲ့အတွက် မင်းလည်း မကွယ်မဝှက်ဘဲ မုသားမပါဘဲ ဖြေစေချင်တယ် . . . ကိုယ် တကယ်သိချင်နေလို့ပါ”

“ဘာမေးမှာလဲ . . . မေး”

“ကိုယ် တကယ်သိချင်နေလို့ပါ”

သူ့အသံက လေးနက်လာသည်။ ရီဝေဝေ ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုပြောတာဖြစ်မည်။

“ရော် . . . ခက်နေပြီ၊ မေးပါပြောနေမှပဲ၊ ကျွန်မ အတုအမတ်အပန်းမကြီးရင် ဖြေပေးမှာပေါ့”

တစ်ဖက်က တစ်စုံတရာကိုပြောဖို့ တွန့်ဆုတ်နေသလိုဖြင့် အသံတိတ်သွားသည်။ ဘာမေးမှာမို့ ဒီလောက်တောင် ဆုတ်အရှိုန်ယူနေရသည်မသိ။

“ကိုယ် မမေးခင် မုသားမပါတဲ့စကားတစ်ခွန်းကို အောင် အောင် အရင်ပြောချင်တယ်”

“ဆိုပါဦး”

“ကိုယ် မင်းကို တကယ်ချစ်တာပါ။ ဘယ်လို အခြေအနေတွေပဲရှိရှိ ကိုယ် မင်းကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ယုံကြည်ပေးပါ”

သူ့စကားက ရင်ထဲကို တိုက်ခိုက်ထိမှန်သည်။ နှလုံးသားလှုပ်ရှားလူးလွန်း၏။ မကြားရတာကြာပြီဖြစ်သော စကားကို ပြန်ကြားရခြင်းပင်။

“အဲဒီတော့ . . .”

သူမက စကားထောက်ပေးလိုက်သည်။

“မင်းရင်ထဲမှာရော ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက်အထိ စစ်မှန်စွာ နေရာပေးထားသလဲ သိချင်လို့ပါ . . .”

ဤမေးခွန်းအတွက် သူမမှာ ဖြေရှင်းစရာ အဖြေက ဆင်သင့်မရှိသေး။ သူနှင့်ပတ်သက်သော ခံစားချက်တွေက ခင်မတ်စွာတစ်ခုတည်း ရှင်းလင်းစွာရှိမနေဘဲ ရှုပ်ယှက်ခတ် ရောနှောနေ၏။ အချိန်ကို စောင့်ရပါမည်။ အချိန်သည် ခံစားချက်ကို အမည်တပ်ပေးနိုင်သော အထူးချွန်ဆုံး အကောင်းဆုံး အသေအနာပညာရှင်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

တိကျသေချာသော အဖြေတစ်ခုကို မထုတ်နိုင် သေးသော်လည်း သူမသည် သူ့ကို ကလီချင်သေးသဖြင့် . . .

www.burmeseclassic.com

ရော့လဝင်ကဉ်

“ဒီမေးခွန်းကို ဖြေဖို့က အချိန်မတန်သေးဘူးလို့ ကျွန်ုပ်တို့ တယ်၊ ဒီမေးခွန်းကို ကစားပွဲပြီးသွားမှ ဖြေပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား . . . ဒါပဲနော် . . . Bye Bye”

သူမက ဖုန်းကို ဦးအောင်ချလိုက်သည်။ တင်ဆက်ပြောချင်တာပြောပြီး မိမိကဘာမှ ထပ်မပြောရသေးခင်မှာ သွားခြင်းကို ခံရသော feeling ကို သူတစ်လှည့် ခံစားပုံက ဖုန်းကိုကိုင်ရင်း မရိုးမရွှေဖြစ်နေနိုင်သော သူပုံကို အနီးစပ်ဆုံး ယောင်ကြည့်ကာ ပြုံးမိသည်။

ဇက်ရေ . . . ကျွန်မရင်ဘတ်ကို အဓိပ္ပာယ်ပေး စောပါသေးတယ်ကွယ်။

“နင် ဇက်ကို Heart ထိနေပြီလား . . .”

ပိုးအိအမေးကို မဖြေမိဘဲ အသာပြုံးဖြစ်သည်။ သူမ ဇိတ်တိုင်လည်း ဒါကိုပဲ သိချင်နေတာဖြစ်သည်။ သူမ တယ်လီပဲ အဖြေထုတ်ကြည့်ပါစေ တိကျသောအဖြေတစ်ခုက ထွက်မလာ ဆူ။ သူမနှလုံးသား၏ ဘာသာစကားက သူမလိုက်မမိအောင်ကိုပဲ မြင့်လွန်းနေ၏။

“ဟဲ့ . . . မေးနေတာဖြေလေ၊ ဘာပြုံးနေတာလဲ”

ပိုးအိထံက အသံဆက်ထွက်လာတော့ သူမ ပခုံးတွန့် ပြုံးမိသည်။

“အဲဒါက ဘာဒီဇိုင်းလဲ”

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်တို

ဖြူဖြူကပါ ဝင်မေးသည်။

“မသိဘူးလို့ပြောတာ”

“ဟဲ့ . . . မသိလို့ မရဘူးလေ၊ နှင်းဆီကပေးစရာ တစ်ပွင့်ပဲ ကျန်တော့တာ၊ နင့်ခံစားချက်တွေကို နင့်ဘာ ပြန်ဖို့ကောင်းနေပြီ၊ အခုအချိန်မှာ နိုင်ဖို့ထက် ရှုံးဖို့ကောင်း ရာနှုန်းများနေတာ နင်လည်း မသိတာမဟုတ်ဘူး၊ နှင်းဆီ ထားပါစို့ . . . နင် တကယ်ပဲ သူ့ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောလား”

“ပြောရမှာပေါ့ . . . မပြောလို့မှမရတာ”

ပိုးအိက စိတ်အိုက်သလို ကျွတ်ခနဲ ရေရွတ်

ပြီးမှ . . .

“နင် သူ့ကို ချစ်နိုင်လို့လား”

ဟဲ့ . . . မေးလာသည်။ သူမသည် မသိပါဘူး။ သော အကြောင်းအရာတစ်ခုကိုပဲ ထပ်ခါတလဲလဲမေးခြင်း သောအခါ အော်ငိုပစ်ချင်စိတ်တွေတောင် ပေါက်လာရလေ။ ပြီးတော့ သူမခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသော အသိတစ်ခုမှာ ဘေးအန္တရာယ် ဆိုတာကိုပဲဖြစ်သည်။ မိမိစိတ်ကို ဖတ်ကြားရာ၌ တစ်ခါတလေ သူ့ကိုယ်ကိုယ်ထက် အခြားလူ (ဘေးလူ) တွေက ပို၍မှန်ကန်စွာ ဖတ်ကြားနိုင်သည်ဟု သူမ ကြားဖူးပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူမသည် ပိုးအိကို တစ်ချက်ဝေကြည့် လိုက်ရင်း . . .

“ဒီမေးခွန်းကိုမဖြေခင် ငါမေးတဲ့မေးခွန်းကိုပဲ နင်တို့အရင် ဖြေပေးစမ်းပါ။ နင်တို့အမြင်မှာရော ငါ့ပုံစံက သူ့အပေါ် ပျော်ဝင်နေတဲ့ပုံ ပေါက်နေလား၊ ဒါမှမဟုတ် သာမန်ပဲ လား . . . ဟင်”

ဟဲ့ . . . မေးမိသောအခါ ပိုးအိက သူမမျက်နှာကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ တစ်ချက်ကြည့်လာသည်။

“ငါ့အမြင်ပြောရရင်တော့ နင် ဇက်အပေါ်မှာ အရူးအမူး မဟုတ်ရင်တောင်မှ အနည်းငယ်ထက်ပိုတဲ့ ပျော်ဝင်မှုမျိုး နဲ့ ပျော်ဝင်နေပြီထင်တာပဲ”

“ဘာကိုကြည့်ပြီး ပြောနိုင်တာလဲ”

“နင့်လုပ်ရပ်တွေပေါ့၊ ဇက်ပေးတဲ့ နှင်းဆီပန်းလေးတွေကို မပျောက်ပျက်အောင် အံ့ဆွဲထဲမှာ သေချာသိမ်းထားတာက အခြားယောက်ျားတွေအပေါ်မှာထားတဲ့ နင့်ရဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ လုံးဝကွဲနေတယ်၊ ဘယ်ယောက်ျားလေးပေးတာကိုများ နင် တယုတယသိမ်းထားဖူးလို့လဲ၊ ပြီးတော့ ပိုပြီးသိသာတာက နင့်မျက်လုံးတွေပဲ၊ ဇက်အကြောင်း ပြောနေတဲ့အချိန်၊ ဇက်နဲ့ ဖုန်းပြောနေတဲ့ အချိန်တွေမှာ နင့်မျက်လုံးတွေထဲမှာ ကြည့်

ရာဇဝင်ကြီး

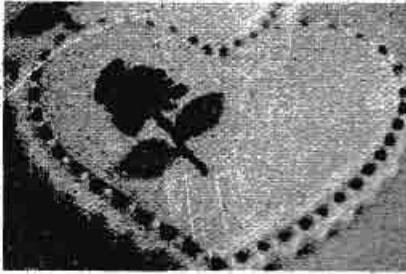
နူးမူလို့ အမည်တပ်လို့ရတဲ့ အရိပ်အယောင်တွေ လှက်သစ်
နေတယ်၊ ငါတို့က ဘေးလူဖြစ်နေတဲ့အတွက် ပိုမြင်ရတယ်
ဖြူဖြူတလည်း . . .

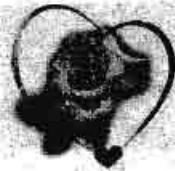
“ဟုတ်တယ် . . . ငါလည်း အဲဒီလိုပဲမြင်တယ်၊ ယော
လေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ငြိမ်သက်သွေး အေးလွန်း
နင်က ဇက်နဲ့ပတ်သက်လာရင် လှုပ်လှုပ် ရှားရှားပြင်း
တတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် နင်က ဇက်အကြောင်းကို နာ
တစ်ခုကလွဲပြီး ဘာမှသိတာ မဟုတ်ဘူး၊ စဉ်းစားပေါ့”

အဲဒီနေ့က YKKO ကနေ အိမ်ပြန်လာသည်အထိ
စိတ်ထဲမှာ ရှင်းလင်းသော အဖြေတစ်ခုထွက်မလာဘဲ ဘာကို
မသိ အလိုမကျသော မတင်မကျလှိုင်းတစ်ခုသာ ရိုက်ခတ်နေခဲ့
တော့၏။

သဏ္ဍမြောက် (သို့) နောက်ဆုံးနှင်းဆီပွင့်

သူမ Breakfastစားပြီး ပြန်ထွက်အလာမှာပင်
သူ့ခန်းထဲသို့ ပိုးအိနှင့်ဖြူဖြူ ရောက်လာလေသည်။ ဒီနေ့ သူမမွေး
မြစ်သောကြောင့် Sedona၌ ဒင်းတို့မျိုးလိုသမျှကို လိုက်ကျွေး
ပေးဖြစ်လေသည်။

သူမကိုမြင်တော့ နှစ်ယောက်လုံးကသွားဖြပြကာ . . .
“မိကဗျာ . . . ငါတို့တော့ ရောက်နေပြီ၊ အဖေ နင်က
ဘာမှမလုပ်ရသေးဘူးလား၊ လုပ်လေဟာ . . . ငါတို့က
မနက်စာတောင် မစားရသေးဘူး၊ အငတ်ခံပြီးတော့ လာတာ”
“အေးလေ . . . မွေးနေ့ရှင်က ကြိုတင်ပြီးစီးအောင်လုပ်ပြီး
အဆင်သင့်စောင့်နေရမှာ၊ အခုတော့ စားရမယ့်သူတွေက
ပြန်စောင့်နေရတယ်”

ရောဂါဝင်နေ

“မွေးနေ့လာတဲ့ ဧည့်သည်ကို အားမနာဘူး”

“ဟုတ်ပါ၊ စားရမယ့်သူက ခမေနေရတယ် . . . တကယ်”

သူမသည် ငတ်ကြီးကျဖို့အတွက် ဇွဲရှိရှိ ဝီရိယကောင်းစွာဖြင့် ရောက်လာသော ဒင်းတို့အား မျက်စောင်းထိုးကာ . . .

“ဝီရိယတွေက တယ်ကောင်းနေတယ်၊ ဘယ်မှာလဲ ငါ့အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်”

“နင်ကလည်း နှစ်တိုင်းယူနေရတာပဲ၊ ဒီနှစ်တော့ မယူတော့နဲ့ . . . နော်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲလေ . . . နင်တို့လည်း နှစ်တိုင်းစားနေရတာ၊ ဒီနှစ်တော့ မစားတော့နဲ့လေ . . . ဟုတ်တယ် မလား”

“မိန်းမ . . . ရစ်မနေနဲ့၊ နင့်အတွက် ဝက်ဝံရုပ်ကြီး တစ်ကောင် ငါတို့နှစ်ယောက် ဝယ်လာတယ်၊ အခု မပေးသေးဘူး စားစရာရှိတာစား၊ ဝါးစရာရှိတာဝါးပြီးမှပေးမယ် . . . ကဲ . . . အဝတ်အစားလဲချေတော့လေဟာ၊ ဘုရားလည်း သွားဦးမှာကို . . .”

သူမက အေးပါဟယ် . . . ခဏလေး . . . မကြာပါဘူးဟု ဆိုကာ သူမအခန်းသို့ ပြန်တက်ကာ အဝတ် အစားလဲလေသည်။ ဒီကနေ ဘုရားကို အရင်သွားကာ အပြန်ကျမှ အငတ်မ

သူတို့ Sedonaမှာ လိုက်ကျွေးရမှာဖြစ်လေသည်။ ဒီလုပ်ရပ်က ဧည့် သူမမွေးနေ့တိုင်း လုပ်နေကျလုပ်ရပ်ဖြစ်ပါသည်။

သူမ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ ပိုးအိတို့ နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ဘုရားသို့သူမကားဖြင့်ပင် ထွက်လာခဲ့လေသည်။ အဆား၌ ရေသက်စေလျှခြင်း၊ ဘုရားဝတ်ပြုခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်းများ ပြုဆင်ပြီးနောက် ဘုရားပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

ကားပေါ်သို့ပြန်ရောက်ပြီး စက်နှိုးစဉ်မှာပင် သူမ အိတ်ကိုင်ဖုန်းက မြည်လာလေတော့သည်။

“ဟယ်လို . . .”

“Happy Birthday, ပိုအမ် . . .”

သူမရင်ထဲ ကုလားဘုရားလှည့်သွားရသည်။

“ဇက် . . .”

နှုတ်မှထွက်သွားသော နာမည်တစ်ခုကြောင့် ပိုးအိဖြူ ခေါင်းတွေထောင်မတ်သွားကြသည်။

“ကိုယ် . . . ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာရှိတယ်၊ ကိုယ်လည်း ဘုရားလာတာလေ”

“ဒီနေ့ ကျွန်မမွေးနေ့မှန်း ဘယ်လိုသိလဲ”

“အဟား . . . အဲဒါက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလို့လား”

“ဟုတ်တယ် . . . ရှင် ကျွန်မအကြောင်းတွေကို တော်တော်သိနေတာက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေတယ်”

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်ကို

“ကိုယ်ကတော့ ဒီကိစ္စလေးက စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းပါဘူးလို့ ထင်တယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာက အခုမှ ပြောမလို့ ‘ဘာလဲ . . .’

“မင်းနဲ့ကိုယ့်ရဲ့ကစားပွဲကို ဒီနေ့ အဆုံးသတ်ပေးမလို့လေ” “ဒီနေ့ . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . ဒီနေ့ နောက်ဆုံးသောနှင်းဆီကို မင်းလက်ထဲအရောက် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လာထည့်ပေးမယ်ဆိုတာ ပြောပြထားတာ”

“အရင်တစ်ခါလို လူတွေအများကြီးနဲ့လား။ သုံးစရာ နည်းရှိလို့ လမ်းအိုကြီး ပြန်လျှောက်တော့မလို့ ထင်တယ်”

“No! No! . . . လုံးဝ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတစ်ခါ ကိုယ်တင်ယောက်တည်းပဲလာမှာ . . . OK! ဒါပဲနော်။ ကိုယ်ဖုန်းခံပြီ”

သူမဖုန်းကို နားမှခွာလိုက်သည်နှင့် ပိုးအိနှင့် ဖြူထံက ‘ဘာလဲ၊ ဘာတဲ့လဲ’ ဆိုသော အသံတွေထွက်လာလေသည်။ သူမက အကြောင်းစုံ ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

“ဘာနည်းတွေ သုံးဦးမလဲ မသိဘူးနော်” “မသိဘူးလေ”

သူမက ကားကို စတင်မောင်းထွက်သည်။ နောက်ဆုံးနှင်းဆီဟူသော စကားသံက နားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်ကာနေသည်။ ပိုးအိက သူမဘက်သို့ ဝဲကြည့်လာရင်း . . .

အသိအမှတ်ပြုရန်

“ကဗျာ” “ဟင် . . . ပြောလေ” “နင် ရင်မခုန်ဘူးလား”

သူမက မဖြေဘဲ ရယ်နေလိုက်သည်။ နောက်ခန်းတွင်ထိုင်နေသော ဖြူဖြူကလည်း တွေးတွေးဆဆဖြင့် . . .

“လက်ထဲကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တစ်ယောက်တည်း လာထည့်ပေးမယ်ဆိုတော့ သူ့ဘက်က တော်တော်ပိုင်တဲ့ အကြံအစည်ရှိနေလို့ပေါ့။ တွေးကြည့်ရတာနဲ့တင် ရင်မောချင်တယ်” ဟု ပြောသည်။ ပိုးအိက . . .

“ကဗျာ . . . နင် ရှုံးသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” “မသိဘူးဟာ၊ ငါ အခုလောလောဆယ် အကြံအစဉ်ကနေတာပဲသိတယ်။ သူ့ကို ဘယ်လိုဖမ်းရပါမလဲ”

သူမက နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ကာ အကြံထုတ်တော့ ပိုးအိနှင့်ဖြူဖြူပါ စဉ်းစားကုန်ကြသည်။ ဒီတစ်ခါသာ ဇက်ဆိုသော ဆောက်ဖွဲ့မှုကို ဖမ်းမခံလိုက်တော့ သူမ ရှုံးပြီဖြစ်သည်။ ထိုသို့ရှုံးသွားပါက သူမပေးဆပ်ရမည့်အရာက သာမန်မဟုတ်။ အခုအချိန်ထိ သူမရင်ထဲက သူနှင့်ပတ်သက်သော ခံစားချက်များက မရှင်းသင်းသေးချေ။ ကမ္ဘာပေါ်၌ရှိသမျှသော ခံစားချက်ပေါင်းအားလုံးသည် သူမ၏ ဝမ်းဗိုက်အတွင်း၌ ရောသမမွေ့လျက် နေရာအနှံ့ ဆုံးဝှေ့နေသလို ခံစားရလေသည်။

ရာဇဝင်ကို

သူမ သူ့ကိုချစ်ပါသလား။ မုန်းပါသလား။ ရင်ဆိုင်တာသက်သက်လား . . . ဒါမှမဟုတ် စိတ်ဝင်စားရုံ စိတ်ဝင်တာလား။ မသိ . . . မသိ . . . မသိ။ ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲသော ရောထွေးရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။

ထိုသို့ အတွေးဂယက်၌ ပက်လက်ပျောနေစဉ်မှာပင် ပိုးအိက ငါအကြံရပြီဟု ထအော်သောအခါ ဖြူဖြူက ဘာအကြံပြောပါဦးဟု မေး၏။ ထိုအခါ ပိုးအိက သူမ၏ မူပိုင်ဟန်ဖြစ်သော ဆရာကြီးဒီဇိုင်းကို ဖမ်း၍ ချောင်းတစ်ချက်ကို ဟန့်လိုက်ပြီး . . .

“အဟမ်း . . . ဒီလိုလေဟာ။ သူက ကဗျာလက်ထဲကို ရောက် နှင်းဆီကို ကိုယ်တိုင်လာထည့်ပေးမယ်လို့ ထားတာလေ။ အခြားနည်းနဲ့ပို့ရင် သူ အရှုံးပဲ”

ဟု . . . ဆိုသောအခါ ဖြူဖြူက . . .

“အဲဒါတော့ နင်ပြောမှလား။ ငါတို့လည်း သိတာပေါ့”

“နေပါဦး . . . စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်စမ်းကြားထဲကဖြတ်ပြီး မပြောနဲ့။ ဒီမှာပြောရတဲ့သူ ဒီထဲအောက်တယ်။ အဲဒီတော့ သူ ဒီနေ့ နှင့်လက်ထဲကို နှင်းဆီထည့်မပေးနိုင်ရင် နင်နိုင်ပြီပေါ့။ အဲဒီတော့ နင်က ဒီအထဲတယ်မှမသွားဘဲ တစ်နေကုန် အခန်းအောင်းနေလိုက်။ သူ ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ။ ပွဲက အလိုလိုပြီးသွားပြီ . . . The . . . ပဲ”

အဲဒီအခါမှာ

သူမခေါင်းထဲ၌ မီးတွေဖွင့်လိုက်သလို လင်းထိန်သွား ဒီအကြံမျိုး သူမ ဘာကြောင့် မစဉ်းစားမိပါလိမ့်။ အစောကြီးနည်းက စဉ်းစားမိဖို့ကောင်းသည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ပိုးအိအကြံ မဆိုးဘူး”

ဖြူဖြူကလည်း ထောက်ခံသည်။

“ဒါဆို ငါအခု ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

သူမက ကားကို အရှိန်လျှော့လိုက်ရင်းမေးတော့ မေးစေ့ကိုပွတ်ရင်း . . .

“ဒီလိုလုပ် . . . ငါတို့ကို နောက်နေ့မှ Sedona မှာ လိုက်ကြော့။ ဒီနေ့တော့ နှင့်အိမ်မှာရှိတာပဲ ငါတို့ ဆွဲလိုက်မယ်။ ငါတို့ တစ်နေကုန် ဒီနေ့ နှင့်အိမ်မှာ အချိန်ဖြုန်းမယ် . . . မကောင်းဘူးလား။ တော်ကြာ Sedona သွားနေရင် ဇက်အတွက် လှုပ်ရှားခွင့်ရသွားမှာစိုးရတယ် ဟုတ်တယ်မလား”
“အင်း . . . ဒါဆို ငါ အိမ်ကိုပဲ မောင်းတော့မယ်”

“အေး”

ကားကို ဦးတည်ရာပြောင်းလိုက်သည်။ နိုင်တော့ ဆိုသောအတွေးက လူကို သက်သာရာရသွားစေသည်။ တအားအား မပျော်ရဲသေး။ ဇက်ကဏ္ဍာန်ပြေးသည်။ ဘယ်လိုဗျူဟာ သုံးလာမလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိ။ သူမ တစ်နေကုန် နှင်းဆီအောင်းနေပါက သူ ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာကို တကယ်ပဲ မသိပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်တို

ကားကို သူမတို့လမ်းထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လာခြင်းဖြင့် အရောက်တွင် လူတစ်ယောက်က စက္ကူပုံးတစ်ခုနှင့် ရင်းယောင်ပေယောင်ပေ လုပ်နေလေသည်။ သူမကကားကို လိုက်တော့ လှည့်ကြည့်လာသည်။ သူမတို့သုံးယောက်သား ပေါ်မှဆင်းကာ ထိုလူထံကို လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“အစ်မတို့က ဒီခြံကလား . . .”

ထိုလူက သူမတို့ကို တွေ့သွားသဖြင့် ဝမ်းသာသွားမေးလာသည်။ အသက်ကတော့ သူမတို့နှင့် မတိမ်းမယိမ်းပါပင်။ စားသောက်ဆိုင် . . . အဲ . . . မုန့်တိုက်ယူ နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ကဗျာက သူ့အား တစ်ချက်မျှ ရှိုးလိုက်ပြီး ခေါင်းကို တစ်ချက်ညိတ်ကာ . . .

“ဟုတ်တယ် . . . ဘာလို့လဲ”

“ကျွန်တော်က (---) မုန့်တိုက်ကပါ။ မွေးနေ့ကိတ် လို့ လာပို့တာပါ”

သူက လက်ထဲတွင် ကိုယ်ထားသော စက္ကူပုံးအား မြှောက်ပြရင်းပြောသည်။

“မွေးနေ့ကိတ် ! . . . ဘယ်သူက ပို့ခိုင်းတာလဲ”

“စိတ်မရှိပါနဲ့ခင်ဗျာ . . . အဲဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့ စည်းကမ်းအရ ပြောခွင့်မရှိလို့ပါ”

သုံးယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်သည်။ ယူရကောင်းနိုး မယူရကောင်းနိုး ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် . . .

“အစ်မတို့ထဲမှာ မကဗျာရှင်းဆိုတာများ ပါသလား မသိဘူး”

“ကျွန်မပဲ . . .”

ကဗျာက မျက်မှောင်ကုပ်ရင်းဝန်ခံတော့ မုန့်လာပို့ကောင်လေးက သူမလက်ထဲသို့ သေချာထုပ်ပိုးထားသော မုန့်ပုံးကို အတင်းထိုးပေးလာသဖြင့် ယောင်နနဖြင့်ယူလိုက်ပြီးနောက် သူက စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ဘောပင်ကို ထိုးပေးခြင်းကာ ရရှိကြောင်း ဝန်ခံလက်မှတ်ထိုးခိုင်းပြန်သဖြင့် သူမ မုန့်ပုံးကို ရပ်ထားသော ကားဘောနပ်ပေါ်တင်၍ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် သူက သူမတို့အား ဦးညွတ်နှုတ်ကာ သူတို့မုန့်တိုက်၏ လိပ်စာကတ်ကိုပေးပြီး ကြော်ငြာဝင်၍ လည်လည်း လာရောက်အားပေးပါရန်ပြောကာ ရပ်ထားသော မုန့်ပုံးဖြင့် ပြန်သွားလေသည်။ သူမတို့သာ ဘယ်သူပေးမှန်းမသိ မုန့်ကြီးကိုကော ကျန်ခဲ့လေသည်။

“ဘယ်သူပေးတာထင်လဲ”

ပိုးအိအမေးကို သူမက ခေါင်းယမ်းရင်း . . .

“မသိဘူးလေ”

“နင့်ကိုကြောင်နေတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်မှာပေါ့”

ရာဇဝင်တို

“ဇက်ပေးတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“မသိဘူးဖာ . . . လာလာ . . . အထဲဝင်ရအောင်”

ဒီလိုနဲ့ သူမတို့ကားကို ခြံထဲထိရောက်အောင် လိုက်ကြပြီးနောက် အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်ရောက် အခါ ကိတ်မုန့်ပုံးကို ဖွင့်ကြည့်ကြလေသည်။ မွေးနေ့အိမ်ပေးရောင်နှင့် အဖြူကြားဖြစ်ပြီး ကိတ်မုန့်ပေါ်တွင် အနီရောင်ဖြင့် ‘Happy Birthday’ ဟုသာ ရေးထားသော မွေးနေ့ရှင်ဖြစ်သော သူမနာမည်တောင် ရေးမထားချေ။ ထိုအခါက အပိုင်းပုံစံဖြစ်ပြီး တော်တော်ကြီးပါသည်။

“ဘယ်လိုကြီးလဲ . . . ကဗျာနာမည်လည်း ရေးမထားဘူး”
“ခရင်(မ်)မလောက်လို့ဖြစ်မှာပေါ့”

သုံးယောက်သားရယ်မိကြသည်။ စားဖို့ကိုတော့ သူမမှ စိတ်မကူးကြ။ ဘယ်သူပို့လိုက်မှန်းမသိသော မုန့်ကိုတော့ စိတ်ထဲမသန့်ချေ။ ထို့ကြောင့် ရေခဲသေတ္တာထဲ၌သာ ထည့်ထားလိုက်ကာ ကဗျာအခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

“ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ . . . တစ်နေ့ကုန်အခန်း သွားရမှာ ပျင်းစရာကြီး”

“ကာရာအိုကေဆိုရအောင်”

“ကောင်းတယ် . . . တစ်နေ့ကုန် ခွေထိုင်ကြည့်တာ”

ဤသို့ဖြင့် သူမတို့သည် တစ်နေ့ကုန် ခွေထိုင်လိုက်၊ ဝမ်းစားလိုက်၊ စာအုပ်ဖတ်လိုက်၊ အတင်းတုပ်လိုက်ဖြင့် အိမ်တွင်း အောင်းနေခဲ့ကြလေသည်။ ညနေ (၅)နာရီထိုးသည်အထိ ဘာမှ ဆူးခြားမလာခဲ့။ သူမတို့လည်း ပျင်းလွန်းသဖြင့် အိပ်ရာပေါ်တွင် ခွေခေါက်နေကြပြီ။

“တစ်နေ့တောင်ကုန်တော့မယ် . . . ဘာမှ ထူးခြားမလာဘူး”

“ဒီတစ်ခါတော့ နင်နိုင်ပြီ ကဗျာ . . . ဟိ ဟိ . . . အပြောကြီးတဲ့ကောင် ဒီတစ်ခါတော့ခံရပြီ”

ပိုးအိနှင့်ဖြူဖြူ စကားကြောင့် ကဗျာက လက်မှန်နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်မိသည်။ သူ အရှုံးပေးသွားပြီလား။ သူ့ကိုက မဖြစ်နိုင်တာကြီးကို စိန်ခေါ်ထားတာကိုး။ အကယ်၍ မှောင်သွားသည်အထိ နောက်ဆုံးနှင်းဆီ သူမလက်ထဲကို ရောက်မလာပါက သူ ရှုံးပြီ။ ဒါဆို သူ တောင်းထားတဲ့အဖြေလည်း ပေးစရာလိုတော့မှာမဟုတ်။ ဒီလိုဆို သူ့ကိုလည်း သူမဘယ်တော့မှ မြင်တွေ့ခွင့်ရှိတော့မှာ မဟုတ်တော့ချေ။ နောက်ဆက်တွဲအတွေးက သူမရင်ထဲက တစ်စုံတရာကို ဆွဲထုတ်ယူသွားခြင်း ခံလိုက်ရသလို ဟာတာတာဖြစ်သွားစေသည်။

ရောဂါဝင်္ဂါ

အကြည့်က ဖုန်းဆီသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။ ဖုန်းများဆက်လေမလားလို့ တစ်နေကုန်စက်ဖွင့်ထားခဲ့သော်လည်း တစ်ချက်ကလေးမှ ဖုန်းသံမြည်မလာ။

“ကဗျာ . . .”

ပိုးအိက ပန်းကို ပုတ်ခေါ်လိုက်သောကြောင့် အတွေ့စက ပြတ်တောက်သွားရသည်။

“ဟင် . . . ဘာလဲ”

“ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ . . . သူ့ကိုမတွေ့ရတော့ဘူးဆိုပြီး ဝမ်းနည်းနေတာလား”

ပိုးအိကကားက လူ့ကို အနေခက်စေသည်။

“မ . . . မဟုတ်တာ၊ ဘာကိစ္စဝမ်းနည်းရမှာလဲ”

“သေချာလို့လား”

“နင်တို့နော် . . . လူ့ကို မယုံသင်္ကာနဲ့”

ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ပိုးအိတို့ကို ခေါင်းအုံးဖြင့် ထုမလို့ စိတ်ကူးပြီးမှ Over ဖြစ်သွားမှာစိုးသောကြောင့် အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် . . .

“မင်းမှမင်းပဲ . . . မင်းမှမင်းပဲ . . . မင်းမှမင်းပဲ . . . မင်းမှမင်းပဲ”

သူမသည် မြည်လာသောဖုန်းအား အလျင်အမြန် ဝင် ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲကလည်း ဇက် ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိသေးသလားတော့ မပြောတတ်။

“ဟယ်လို . . .”

“ကိုယ်ပါ . . . ပိုအမ်”

“ဇက် . . .”

သူမနှုတ်မှထွက်သွားသောအသံကြောင့် ဖြူဖြူနှင့် အိသည် ပက်လက်လှန်နေရာမှ ဝုန်းခနဲထထိုင်ကာ သူမ ဘေးဘယ်လာကြသည်။

“ရှင် ရှုံးသွားပြီနော်”

“အဟင်း . . . ဘယ်သူပြောလဲ”

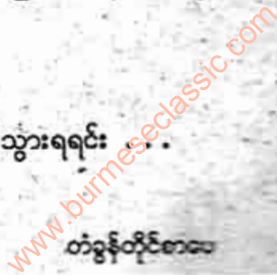
“ဒီနေ့ ကျွန်မ ဘာနှင်းဆီမှမရဘူးလေ၊ အဲဒါ ရှင် ရှုံးတာပေါ့၊ ပြောနေစရာလိုသေးလို့လား”

သူမစကားအဆုံး တစ်ဖက်ကအော်ရယ်လေတော့သည်။ ပြီးမှ ရယ်သံကို ထစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖြင့် တိခနဲဖြတ်ချကာ ဆုကဲ့သို့သော လုပ်ရပ်မျိုးကို သူ ခဏခဏ သုံးတတ်ပါသည်။

သူ့ Own Style လားတော့ သူမလည်း မပြောတတ်။) တစ်လုံးလုံး ပြောလာသည်မှာ . . .

“ကိုယ်နှင်းဆီပေးပြီပါပြီ”

သူ့စကားကြောင့် သူမကြောင်သွားရရင်း . . .

ရာဇဝင်တို

“ဘယ်မှာပေးရသေးလို့လဲ . . . ကျွန်မတော့ ဘာနှင်းဆီ
မရဘူး၊ တစ်နေ့ကုန် အခန်းအောင်းနေတာ”

“သေချာလို့လား . . .”

“ဘာကိစ္စလိမ်ရမှာလဲ”

“အမိရဲ့ တစ်နေ့တာဖြစ်စဉ်လေးကို သေချာပြန်စဉ်း
ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မင်းရဲ့လက်ထဲကို နှင်း
ပွင့် . . . တစ်နည်းအားဖြင့် နောက်ဆုံးနှင်းဆီကို ထည့်
ပြီးပါပြီ၊ ဒါပဲနော်၊ ဒီညဆယ်နာရီတိတိမှာ ကိုယ်ဖုန်းပြန်
ဆက်လိုက်မယ်၊ ဒီကစားပွဲမှာ ကိုယ်နိုင်တယ် ပိုအမ်း”

သူက ဖုန်းချသွားသည်။ သူမသည် ဖုန်းကိုပိတ်
ကြောင်နေရ၏။ ဒီနေ့ ဘာနှင်းဆီမှမရသေးတာသေချာသည်
သူပြောသွားတာကလည်း အပိုင်ပဲ။ လိမ်မှာတော့မဟုတ်။ ပိုးအိ
ဖြူဖြူထဲက ထွက်လာသော ‘ဘာတဲ့လဲ . . . ဘာတဲ့လဲ’ ဆို
စကားတွေကိုပင်မဖြေမိဘဲ တစ်နေ့တာ ဖြစ်ရပ်တွေကိုစဉ်း
လေသည်။ ဘုရားကအပြန်လည်း ဘယ်မှမဝင်။ အိမ်ကို
တန်းပြန်လာခဲ့တာပါ။ သူမဒီနေ့ ဘာပစ္စည်းတွေလက်ခံရရှိပြီ
စဉ်းစားစမ်း . . . စဉ်းစားစမ်း . . . စဉ်းစား . . . အဲ
ဟိုဟာ . . . ကိတ် . . . ကိတ်မုန့်။

သူမခေါင်းထဲ လင်းခနဲဖြစ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
နက် သူမ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ရာဇဝင်တို

“ဟဲ့ . . . ဘယ်သွားမို့လဲ”

“ကိတ်မုန့် . . . ကိတ်မုန့်”

“ဘာကိတ် . . .”

သူမ ပိုးအိစကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်မနေ
တော့။ အောက်ထပ်က ရေခဲသေတ္တာဆီသို့ ပြေးရသည်။ ရေခဲ
သေတ္တာဆီသို့ရောက်သောအခါ ကိတ်မုန့်ကိုထုတ်လိုက်သည်။ ထို့
နောက် မီးဖိုချောင်ထဲမှ ဓားတစ်ချောင်းကို ပြေးယူရပြန်သည်။
ပိုးအိတို့နှစ်ယောက်ကတော့ သူမလုပ်ရပ်ကို ကြောင်တောင်တောင်
ဖြင့် ကြည့်နေကြလေသည်။

“ဟဲ့ . . . ဘာလဲ၊ ကိတ်မုန့်စားမလို့လား”

သူမက ဖြူဖြူအမေးကို အသာလက်ကာပြလိုက်ရင်း
ဓားဖြင့် ကိတ်မုန့်ထဲသို့ ထိုးကလော်လိုက်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင်
ကိတ်မုန့်ထဲမှ ပလပ်စတစ်အကြည်တစ်မျိုးဖြင့် လုံအောင်အသေ
ပိတ်ထားသော နှင်းဆီတစ်ပွင့်နှင့်အတူ ပို့စကတ်တစ်ခု ထွက်လာ
တော့တာဖြစ်သည်။

“ဟယ်! . . . နှင်းဆီ!”

“ကဗျာ . . . နင် ရှုံးပြီ”

ပိုးအိတို့၏ အလန့်တကြားအသံများကို သူမ ခေါင်း
ညိတ်ပြကာ ပို့စကတ်မှ စာလေးကိုဖတ်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

ရာဂဝင်္ကီ

Poem,

The last step

Z.

သူမတို့ အညာမိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မနက်က ကိတ်မုန့်
လာပေးတဲ့ ယောက်ျားသားမှာ ဇက်ပေါ့။ တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့
လူပင်။ သူမက နှင်းဆီပွင့်ထည့်ထားသော ပလပ်စတစ်အိတ်မှ
ခရင်(မ်)များကို သပ်ချလိုက်ရင်း ဇက်ပုံစံကို ပြန်မြင်ယောင်ကြည့်မိ
သေးသည်။ မသဲကွဲ . . . ။ သေချာ မကြည့်ထားလိုက်မိတာလည်း
ပါ၊ပါသည်။

သူမသည် တွေးရင်းတွေးရင်း စိတ်ထဲ၌ ကလိ ကလိ
ဖြစ်လာသည့် နောက်ဆုံးတွင် ဘေးတွင်ရှိနေသော ပိုးအိနှင့် ဖြူဖြူ
တို့၏ မျက်နှာများဆီသို့ ကိတ်မုန့်များဖြင့် ပစ်ပေါက် လိုက်လေ
တော့သည်။ မျက်လုံးစုံမှိတ်၍ နှစ်ယောက်သား အာခေါင်ခြစ်၍
အော်လိုက်ကြသည်မှာ လိပ်ပြာလွင့်မတတ်ပင်။

“အား! . . . ”

(ည - 10:00)

“မင်းရှုံးတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံပြီလား၊ ပိုအမ်”

ညသည် စကားပြောသံနှစ်ခုမှအပ တိတ်ဆိတ်နေ
သည်။ ကမ္ဘာမြေပေါ်သို့ ဖြာဆင်းကျလျက်ရှိသော လရောင်သည်
စကားသံနှစ်ခုအား ပိုမိုနီးကပ်နွေးထွေးသွားစေရန် တတ်စွမ်းသမျှ
ဖြားယောင်းလျက်ရှိသည်။

“ရှင် တော်တော်ဉာဏ်များတာပဲ”

“အခုမှသိတာ ဝမ်းနည်းစရာပဲကွာ၊ မင်း ကိုယ့်ကို အခြေ
ပေးရတော့မယ်နော်၊ ကိုယ်တို့ တစ်နေရာမှာဆုံရအောင်”

ရာဇဝင်ဆို

တကယ်တမ်း အပြင်မှာ ဆုံရတော့မယ်ဆိုတော့ လူက ကတုန်ကယင်ဖြစ်ချင်လာသည်။ သူနှင့်တွေ့လျှင် သူမ အာပြောရ မည်နည်း။ သူမမှာ ငြင်းခွင့်ရှိပါသလား။

“ကျွန်မ မတွေ့ချင်သေးဘူး”
“ဘာလို့လဲ”

“အဆင်သင့်မဖြစ်သေးလို့ပါ။ ဒီလိုလုပ် . . . ကျွန်မ ရှင့်ကို ဆက်သွယ်လိုက်မယ်၊ ဖုန်းနံပါတ်ပေးထားလေ”

“ကိုယ့်ဖုန်းနံပါတ်တောင် မသိဘူးလား . . .”

“ရှင်က ဖုန်းတစ်ခါဆက်ရင် နံပါတ်တစ်မျိုး ဖြစ်နေတာကိုး ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ”

တစ်ဖက်က ရယ်သည်။ ပြီးမှ . . .

“အခု ဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်လို့ရတယ်၊ ဒါ ကိုယ့်ဟန်းဖုန်းပဲ”
“ကောင်းပြီလေ . . . ကျွန်မ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“သိပ်အကြာကြီးတော့ မစောင့်ပါရစေနဲ့နော်၊ ကိုယ် မင်းနဲ့ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်ဖြစ်ချင်နေပြီ”

သူမအာသာပြုံးကာ ဖုန်းချလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဝရန်တာမှ အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာကာ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လွဲချလိုက် သည်။ နှလုံးသားကတော့ ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို အသေအလဲ အဖြေထုတ် လျက်ရှိသည်။

သူမ ဖေဖေကုမ္ပဏီမှ ပြန်လာစဉ်မှာပင် လက်ကိုင် ဖုန်း မြည်လာခဲ့သည်။

“ဟယ်လို . . .”

“ကိုယ် . . . ဝင်ခန့်ပါ”

“ဪ . . . ပြောလေ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ကိုယ် . . . ကဗျာနဲ့စကားပြောစရာလေးရှိလို့ တွေ့လို့ရ မလား”

သူမက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ရင်း . . .

“ဘာပြောမှာလဲ၊ အခု ပြောလိုက်လေ”

www.burmeseclassic.com

ရာဂဝင်္ကီ

“တွေ့မှ အေးအေးဆေးဆေးပြောရမှာမို့ပါ။ ကဗျာ ဝင်စားမှာပါ။ ကိုယ်သိပါတယ်”

- ပြောမှာကို တည့်မပြောဘဲ သွယ်ဝိုက်ကာ ပညာလောလုပ်နေသော ဇင်ခန့်ကြောင့် သူမ အုံးစားသွားရသည်။ သူမ သူမကြား အေးအေးဆေးဆေး ပြောစရာအထူးတလည် မရှိဘူးထင်ပါသည်။ ဘာတွေလောထွင်နေသလဲ မသိ။ သူပြောနေသလောက်တော့ တကယ့်ကို လေးလေးနက်နက်။ ဟုတ်သော်လည်း မဟုတ်သော်ရှိ လူမှုရေးအရ သွားတွေ့လိုက်တာပဲ ကောင်းမယ်။ သူမ တွေးမိသဖြင့် . . .

“ကောင်းပြီလေ . . . ရှင် အခု ဘယ်မှာလဲ၊ ကျွန်လမ်းမှာ”

“ကိုယ်က YKKO မှာ”

“ကောင်းပြီ ကျွန်မ ဆယ်မိနစ်အတွင်း ရောက်အောင် မယ်၊ ရှင် အဲဒီကပဲစောင့်နေ”

ဖုန်းကို ဒတ်ရှ်ဘုတ်ပေါ်တင်ထားပြီးနောက် YKKO သို့ ဦးတည်မောင်းလာခဲ့သည်။ လမ်းတွင် ငတ်တစ်ကောင်၏ ကားက လိုက်ကြောင့်နေသဖြင့် လမ်းခွဲခွဲရသေးသည်။ တွေ့ကို ဒီလိုမျက်ခြည်ဖြတ်ခဲ့ရပေါင်းများပြီမို့ ဒီကိစ္စလေး သူမအတွက် ထမင်းစားရေသောက် ဖြစ်နေပါပြီ။

YKKO သို့ ရောက်တော့ ဇင်ခန့်ထိုင်နေသော စားခန်းသို့ပင် တန်းသွားလိုက်သည်။

“ကဗျာ . . . တစ်ခုခုသောက်ဦးလေ”

မသောက်တော့ဘူးလို့ပြောမယ်ကြံရွယ်ပြီးမှ Coca Cola တစ်ဘူး မှာလိုက်သည်။ အားလုံး ပုံမှန်ဖြစ်သွားမှ . . .

“ပြောစရာရှိလို့ဆို ပြောလေ”

“အင်း . . . မပြောခင် ကိုယ်ကြိုပြီးတော့ တောင်းပန်ထားချင်တယ်။ ဒီကိစ္စကို ကိုယ်မပြောဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့် ကဗျာအပေါ် အပြစ်တစ်ခု ကျူးလွန်မိသွားမှာစိုးလို့ ပြောမှာပါ။ ကဗျာလည်း အချိန်မီ ပြင်ဆင်နိုင်အောင်ပေါ့”

ဇင်ခန့်စကားတွေက ဘာကိုဆိုလိုနေမှန်း သူမ နားမလည်။ ယခုထိလည်း လိုရာကိုမရောက်သေး။ ဒါပေမယ့် ဇင်ခန့်တွင် မသိသေးသော သူမနှင့်ပတ်သက်နေသည့် အကြောင်းအရာ ရှိနေပြီဆိုတာကိုတော့ သူမ သဘောပေါက်ပါသည်။

“ရပါတယ် . . . ပြောစရာရှိတာကိုသာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ။ ကျွန်မ စိတ်မဆိုးဘူး . . . ပြော”

ဇင်ခန့်က ပြောရမယ့်ကိစ္စအတွက် စကားလုံးရွေးနေခက်ခက်ကြိမ်သက်သွားသည်။ ပြီးမှ တစ်လုံးချင်း ပြောလာသည်။

“ဇင်ခန့် ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းပါ။ ကိုယ်နဲ့လည်း ပတ်သက်နေတယ်”

ရာဇဝင်တို့

“ဇက်!”

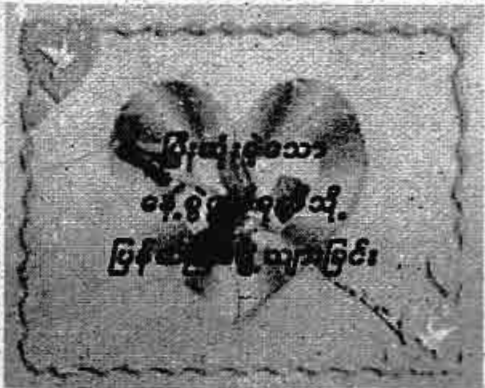
ထင်မှတ်မထားသော လူတစ်ယောက်ထံမှ ထင်မှတ်မထားသော နာမည်တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် - သူမ အံ့မမိသက်သွားရသည်။ ဇက်ကို ဇင်ခန့်က ဘယ်လိုသိနေတာလဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘယ်လိုပတ်သက်မှုတွေရှိနေသလဲ။ စဉ်းစားရင်းစဉ်းစားရင်းမှ သူမရင်တွေ တထိတ်ထိတ် ဆောင့်ခါလာလေသည်။

ဇင်ခန့်က သူမအား အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်အဖြစ် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လာရင်း . . .

“ကိုယ် ဒီဆိုင်ရှေ့မှာ ကဗျာကို ဝူးထောက်ပြီး ချစ်ခွင့်ပန်သနဲ့ကို မှတ်မိသေးလား”

သူမက ဘာမှမပြောမိ။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဟာ ခြင်းတစ်မျိုးလို့ မှတ်ယူသွားသော ဇင်ခန့်ကသာ စကားကိုဆက်ပြောသည်။

“အဲ . . . ဒီ . . . နေ့ . . . က”

ဖင်ခန့်သည် ထွက်ခွာသွားသော ကဗျာကိုတစ်လှည့်
ချစ်ပြင်ပေါ်တွင် ပြန်ကျနေသော ပန်းပွင့်အကြွေများကို တစ်လှည့်
ကြည့်နေရင်း တောတော်ကြာသွားသည်အထိ ခူးထောက်ထိုင်
နေရာမှ မထမိသေး။ ထိုပန်းပွင့်များနည်းတူ သူ့ရင်ဘတ်ထဲက
နုလုံးသားတစ်ခုသည်လည်း တစ်စစီ စုတ်ပြတ်သတ်ကြွေမှုသွား
သလိုပင် တဆစ်ဆစ်နာကျင်ခံစားရလေသည်။

ကဗျာကို သူ သိပ်ချစ်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်
သောကျားမာနကို ချောင်ထိုးကာနည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် သူမ အချစ်ကို
ခရန် နှစ်ရှည်လများ ကြိုးစားခဲ့မိပါသည်။ သို့သော် သူမစိမ်း
ဘားလွန်းသည်။ မိမိဘက်သို့ နည်းနည်းလေးသော်မျှ ပြန်မကြွေ

ရာဇဝင်တို

နာခဲ့။ အသည်းမာလွန်းသည်ဆိုတာထက် ပိုသောတုန့်ပြန်မှုများသာ သူ ရရှိခဲ့ရသည်။

သူပေးခဲ့သော စစ်မှန်သော ချစ်ခြင်းတရားများသည် သူထံသို့ အမုန်းတရားများအဖြစ်သို့ အသွင်ပြောင်းကာ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်ချည်းသာ။ ကိုယ်ပဲ ညံ့လွန်းလို့လား။ သူမက မမြင်တတ်ခဲ့၍လား။ ကြည့်ကို မကြည့်ခဲ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ကြင်နာခြင်းမှာ အလျားအနံ့ မရှိပေမယ့် အသွားအပြန်ရှိသည်ဆိုသော စကားသည် ဘယ်သူထွင်ခဲ့သလဲတော့ မသိ။ သူတို့ ဖြစ်ပေါ်နေသော ကြင်နာခြင်း၌ အသွားတစ်လမ်းသာရှိသည်မှာ အသေအချာပါပဲ။

အခုတော့ ရင်ကွဲမတတ် ချစ်ထားခဲ့ခြင်း၌ ရင်ကွဲမတတ် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေသာ ပစ်စလက်ခတ် ရရှိခဲ့ရ၏။

“ဟေ့ကောင် . . . ဇင်ခန့်၊ ထတော့လေကွာ၊ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ”

ကားထဲမှထွက်လာသော သူ၏ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဇင်အသံကြောင့် ဆွံ့အငြိမ်သက်စွာထိုင်နေရာမှ သတိဝင်လာပြီး ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ဇက်က ကားထဲမောင်းထွက်သည်။ ဇင်ခန့်ကတော့ အသံတိတ်လျက် ငြိမ်သက်နေမိသည်။ စိတ်နဲ့လူနဲ့က ကပ်ထားလိုက်၊ ကွာ သွားလိုက်။

ဇက်က ကားကို ဘီယာဆိုင်တစ်ခုရှေ့၌ ထိုးရပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဆင်း၊ ညစ်နေတာတွေ ဘီယာနဲ့ဆေးပစ်လိုက်”

နှစ်ယောက်သား စည်ဘီယာတစ်လုံးမှာကာ သောက်ကြသည်။ ဇင်ခန့်သည် ဘီယာတစ်ခွက်လုံးအား တစ်ရှိန်ထိုးမော့သောက်ပစ်လိုက်သည်။ ဇက် ကြည့်နေတာကိုသိသော်လည်း အရေးလုပ်မနေတော့။ နောက်တစ်လုံး ထပ်မှာသည်။

“ငါက မင်းကို ပန်းစည်းပေးပြီး propose လုပ်မယ်လို့ပဲ ထင်တာ၊ မင်းက ဒူးတောင်ထောက်ပစ်လိုက်တာကိုး၊ အဲဒီလို မင်းမလုပ်သင့်ဘူး၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာနဲ့ဗာနကို မင်းထည့်တွက်ခဲ့ဖို့ကောင်းတယ်”

ဇက်ထံမှ ထွက်လာသောစကားက သူ့အနာကို ထုတ်နဲ့ထိုးခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားစေသည်။ ထိုအခါ ဇင်ခန့်နှုတ်မှ စကားတို့က အလိုအလျောက် ထွက်သွားကြသည်။

“မင်းမှ မချစ်တတ်သေးတာ၊ မင်းချစ်တတ်လာတဲ့တစ်နေ့ ငါ့လို အပြုအမူမျိုးကို မင်းလည်း လုပ်မိလာလိမ့်မယ် . . . အဲဒါ အသေအချာပဲ”

သူ့စကားအဆုံး ဇက်က တဟားဟားအော်ရယ်လေသည်။ ပြီးနောက် ရယ်သံကို တစ်ဝက်တပျက်ဖြင့် တိခန့်ရပ်သတ်

ရာဇဝင်ကို

လိုက်ကာ (ဤကဲ့သို့ လုပ်ရပ်မျိုးကို သူသိပ်မုန်းပါသည်။ ဇက်နှင့် သူသည် ငါးရက်ကြီး ငါးရက်ငယ် ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ဇက်ထံတွင် သူ မနှစ်သက်သော အမူအရာများစွာရှိနေပါသည်။) ပြောလာသည်မှာ . . .

“လုံးဝပဲ . . . မိန်းမတစ်ယောက်ကို သေလောက်အောင် ချစ်နေပါစေဦး၊ ဘယ်တော့မှ သူ့ရှေ့မှာ ဒူးမထောက်ဘူး”
“အပြောမကြီးစမ်းပါနဲ့၊ ငါလည်း တစ်ချိန်တုန်းက မင်းလို ကြွေးကြော်ခဲ့တဲ့ကောင်ပါ။ ဒါပေမယ့် ကဗျာရှင်းဆိုတဲ့ မိန်းမကလေးနဲ့တွေ့တော့ ငါ့ရာဇဝင်တွေ ခံယူချက်တွေပြောင်းပြန် ဖြစ်သွားခဲ့တာပဲ၊ အဲဒါကို အချစ်ရဲ့ဂုဏ်သတ္တိလို့ခေါ်တယ်”
ဇက်က ခေါင်းရမ်းသည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး . . . မင်းရဲ့ ကဗျာရှင်းဆိုတဲ့မိန်းမကလေးကလည်း မိန်းမတွေထဲက မထူးဆန်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါပဲ၊ မင်းညံ့လို့သာ သူ့ကိုမရတာ၊ ငါသာဆို နှစ်လလောက် အတွင်းကို ရအောင်လိုက်နိုင်တယ်”

ဇက်စကားအဆုံး ဇင်ခန့်သည် တဟားဟားကို အော်ရယ်ပစ်လိုက်တော့သည်။ ဇက်သည် ကဗျာအားဘယ်လို မိန်းမလေးထင်နေသည်မသိ။ ပြီးတော့ ဇက်က ဒီနေ့မှ ကဗျာကို မြင်တာပါ။ ဇင်ခန့်ပါးစပ်က ဇက်ကို ကဗျာအပေါ် သူ ဘယ်လောက်

ကြွေကြောင်း၊ ဘယ်လောက် မြတ်နိုးကြောင်း ပြောလွန်း၍ ဇက်က ဒီနေ့ ကဗျာအား လိုက်ကြည့်တာဖြစ်သည်။ တိုက်ဆိုင်သွားသည်က ဇက်လိုက်ကြည့်သောနေ့က ကဗျာအား သူက ဒူးထောက်ချစ်ခွင့် ပန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသောနေ့ ဖြစ်နေခြင်းပင်။ သူနှင့်ဇက် ဒီနေ့ YKKO သို့ အတူလာခဲ့ကာ YKKO ရှေ့တွင် ကဗျာအား ဇင်ခန့်က ချစ်ခွင့်ပန်စဉ် ဇက်ကကားထဲမှ ထိုင်ကြည့်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟာသတွေ လာပြောမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မင်းလား ကဗျာကို နှစ်လအတွင်း အရလိုက်နိုင်မှာ၊ ကဗျာကို လျှော့မတွက်နဲ့၊ သူက ဗျားတွေအများဆုံးဝဲတဲ့ပန်း၊ ဘယ်တစ်ယောက်ကိုမှ ပြန်မကြည့်သေးတာသာကြည့်၊ မာနကြီးတယ်ဆိုတာထက် ပိုတယ်”

သူ့စကားကြောင့် ဇက်က ဘီယာခွက်အား စားပွဲပေါ်သို့ ခစ်ဆတ်ဆတ် ဆောင်ချလိုက်ရင်း . . .

“မင်းနဲ့ငါနဲ့လောင်းမလား၊ ငါ . . . ကဗျာရှင်းကို နှစ်လအတွင်း ရမရဆိုတာလေ”

“မရပါဘူးကွာ . . . ငါ အတပ်ပြောရဲတယ်”

“လောင်းမလားသာ ပြောစမ်းပါ . . . အပိုတွေ မပြောနဲ့”
ဇင်ခန့်သည် ဇက်အားသနားသလိုလို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။ ဇက်ဆိုသောကောင်သည် သူ့ကိုယ်သူအထက်ကြီး

ရာဂဝင်ဆို

သောနေရာတွင်တော့ ထိပ်ဆုံးကပင်ဖြစ်သည်။

“ပြောလေကွာ . . . ဟေ့ကောင်၊ လောင်းမလား၊ နှစ်လ
အတွင်း အဲဒီကဗျာရှင်းဆိုတဲ့ Lady ရဲ့ အချစ်ကို ငါ ရ
အောင်ယူနိုင်ရင် မင်း ဘာပေးမလဲ”

ဇင်ခန့်သည် စိတ်တိုလာပြီဖြစ်သောကြောင့် . . .

“ကြိုက်တာတောင်းကွာ . . . ကဲ”

“ကောင်းပြီ . . . စောင့်ကြည့်နေ၊ ငါ ကဗျာရှင်းကို နှစ်လ
အတွင်း ရူးနေအောင်ပြုစားပြမယ်”

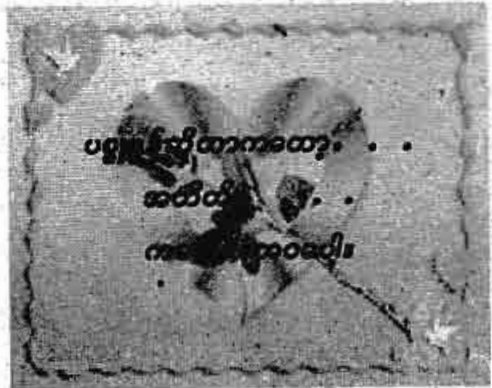
“မင်းရှုံးခဲ့ရင်ရော . . .”

“ကြိုက်တာတောင်း . . . ဟေ့ကောင်၊ မရ မရှိစေရဘူး”

“OK! . . . မင်းစကားမင်းမမေ့ပါနဲ့”

“ယောက်ျားဟေ့ကောင်၊ ပြောပြီးသားကတိ ဘယ်တော့မှ
မဖျက်ဘူး၊ စိတ်ချ . . .”

ဒီလိုနဲ့ သူတို့ကြားတွင် မရည်ရွယ်ခဲ့သော အလောင်း
အစားတစ်ခုက ဖြစ်တည်သွားခဲ့သည်။ အဓိကတရားခံမှာ သူတို့နှစ်
ယောက်၏ ရင်ထဲတွင်ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့သော မခံချင်စိတ်များပင်ဖြစ်သည်။

ဝင်ခန့်စကားအဆုံးတွင် ကဗျာသည် ရင်ထဲတွင် ရှိသ
 မှအရာအားလုံးကို ဆွဲထုတ်ယူဆောင်သွားခြင်းခံလိုက်ရသူ တစ်
 သောက်လို ဟာဆင်းသွားခဲ့ရလေသည်။ လုပ်ရက်လေခြင်းဆိုသော
 သူတို့မရစိတ်က အသက်ရှူဖို့ကိုပင် မေ့လျော့နေစေခဲ့သည်။
 ဘဝခုခုကိုလည်း ဆုံးရှုံးလိုက်ရသလို နင့်သီးနေခဲ့သည်။

“ဒါတွေအားလုံးဟာ အမှန်တွေပါပဲ။ ကိုယ့်ဘက်က ကဗျာ
 ကို ထိခိုက်ပါစေဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်လုံးဝမရှိခဲ့တာ အမှန်
 ပါ။ ကဗျာဘက်က ဇက်အပေါ်အေးဆေးပဲဆိုရင် ကိုယ်က
 ဒီအကြောင်းတွေကို ထာဝရမျှသိပ်ထားလိုက်တော့မလို့ပါ။
 ဒါပေမယ့် အခုအခြေအနေက ကဗျာ သူ့ကိုမဖြစ်မနေ အပြေ

ရာဇဝင်တို

ပေးရတော့မလိုဖြစ်နေလို့ ကဗျာ နှစ်နာမှာစိုးလို့ ကိုယ်တို့ ပြောရတာပါ . . . ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်ကဗျာ”

ဇင်ခန့်စကားတွေက သူ့မနားထဲတွင် မကြားတစ်ခုကြားတစ်ခုချက်။ လိပ်ပြာနှုတ်ခံထားရသူတစ်ယောက်လို အသိဦးမဲ့စွာဖြင့် သူမထိုင်ရာမှ အသာထလာခဲ့သည်။ ကားပေါ်ရောက်သည်အထိ ကားစက်မနိုးမိသေးဘဲ စင်တီယာတိုင်ပေါ်တွင် မျက်နှာမှောက်ကာ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

တော်တော်ကြာမှ ကားစက်နိုးကာ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံးက နိုးချိနေလေ၏။ အခန်းထဲ ရောက်သည့် နှင့် ခုတင်ပေါ်သို့ ပစ်လွဲချလိုက်သောအခါ မျက်ရည်တစ်စက်လွင့်ကျသည်။ ထိုမျက်ရည် ဘာကြောင့်ကျရသလဲ သူမ မသိ။

ယောက်ျားနှစ်ယောက်၏ အလောင်းအစားကြောင့် သူမက အရူးဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ခံစားချက်ပေါင်းများစွာဖြင့် ပြည့်သည့် ကျပ်နေခဲ့သော သူမရင်အစုံသည် ယခုတော့ ဘာခံစားချက်တစ်ခုမှပင် မရှိတော့လောက်အောင် ဗလာကျင်းသွားလေ၏။

သူမသည် အချိန်နာရီများကို အသံတိတ် ဖြတ်သန်းနေရာမှ သတိဝင်လာသောအခါ အားလုံးကို အဆုံးသတ်ခံရအတွက် ဇက်ထံသို့ ဖုန်းခေါ်လိုက်လေတော့သည်။

“ဟယ်လို . . . ”

“ဇက်လား . . . ကျွန်မပါ။ မနက်ဖြန်ညနေ (၅) နာရီတိတိမှာ အင်းလျားကန်ဘောင်ပေါ်ကို ရှင်လာခဲ့ပါ။ ကျွန်မ စောင့်နေမယ်”

“ကိုယ့်ကို အဖြေပေးတော့မလို့လားဟင်”

သူမ ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူမသည် ရနိုင်သမျှ အချိန်တိုင်းတွင် ဇက်ဆိုသော ယောက်ျားတစ်ယောက်အား မေ့ထားချင်မိပါသည်။ ဇက်ကိုသာ မကပါ။ နိုင်နိုင်ရင် လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို မေ့ထားလိုက်ချင်နေတော့တာဖြစ်ပါသည်။

သူမသည် အင်လျားကန်ဘောင်ပေါ်ရှိ ခုံတန်းလျား
 တွင် တိတ်ဆိတ်စွာထိုင်နေရင်း ကန်ရေပြင်ကို စိတ်ကြည့်နေ
 သည်။ ညနေခင်းမို့ လှုပ်ရှားသွားလာနေသူတွေနှင့် စည်ကား
 မပါသည်။ လက်မှနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်မိတော့ (၅)နာရီထိုးရန်
 မိနစ်လို့ပါသေးသည်။ စိတ်အစဉ်က ပြေးလွှားခုန်ပေါက်နေ
 သော်လည်း လေးလံခွန်းကြပ်လွန်းလှသည်။

ရာဇဝင်ကို

ခဏအကြာတွင် သူမဘေး၌ ခြေတစ်စုံလာရောင်
ရပ်တန့်လေ၏။ သူမက ခြေထောက်မှစ၍ အပေါ်သို့တဖြည်းဖြည်း
ချင်း လှန်ကြည့်မိသည်။ မျက်နှာသို့အရောက်တွင် သူမအကြည့်က
ရပ်တန့်သွားသည်။ သူက သူမအား တစ်ချက်ပြုံးပြကာ . . .

“ကိုယ် . . . ဇက်ပါ ပိုအမ်”

ဟု ဆိုလာသည်။ သူမက သူ့မျက်နှာအား မမှိတ်မ
သုန်စိုက်ကြည့်နေမိခဲ့သည်။ သူ့ရုပ်ရည်က အချောစားကြီး မဟုတ်
ပေမယ့် ယောက်ျားပီသပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိသော မျက်နှာမျိုးဖြစ်
သည်။ မခုန်သင့်သောရင်အစုံက တထိတ်ထိတ်ဖြင့် အချိန်ပြင်းစွာ
ခုန်လာခဲ့သည်။

ဒီမျက်နှာကို လွန်ခဲ့သောရက်တွေက သူမတွေ့ခင်
လွန်းလို့ ရူးခဲ့ရသည်တဲ့လား။ သူမရဲ့နေ့ပေါင်းများစွာကို ပြုစားထား
သောသူတဲ့လား။ ထင်ရက်စရာ လုံးဝမရှိသော သူထံ၌ သိပ်တည့်
ည့်ဖျင်းယုတ်မာကောက်ကျစ်သော ကိစ္စရပ်ကြီးတစ်ခု ရှိနေခဲ့တာ
ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလှသည်။

သူမသည် ထိုင်ရာမှထကာ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
လိုက်သည်။ ဘာစကားမှ မပြောမိသေး။ အလောင်းအစားဆိုတာ
ကြီးသာ ရှိမနေခဲ့ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲဟု တွေးမိသည်။
တစ်ချိန်ထဲမှာပင် သူမထံ၌ သူနှင့်ပတ်သက်သော တစ်စုံတစ်

မွှေးဖွားနေခဲ့ပြီဆိုတာကိုလည်း ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလှစွာ သိရှိ
လိုက်ရသည်။

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား . . . ပိုအမ်”

သူမ မဖြေ။ သူ့ကိုသာ နှမေ့တသစွာ ကြည့်နေမိ
သည်။ သူမ၏ ရင်ခုန်သံတွေကို တန်းဖိုးမဲ့အောင် သူမို့လုပ်ရက်
သည်။ ကြံစည်ရက်သည်။ အဲဒီအတွက် သူ့ကို ထိုက်တန်သော
ပြစ်ဒဏ်တစ်ခု မပေးသင့်ဘူးလား။

“ပိုအမ်”

“မျက်လုံးခဏလောက် မှိတ်ပေးပါလား”

သူထံမှ ခေါ်သံနှင့် သူမထံမှ တောင်းဆိုသံက တစ်
ပြိုင်တည်း ထွက်သွားသည်။ သူက သူမကို တစ်ချက်ကြည့်လာပြီးမှ
အိုကေဟုဆိုကာ မျက်လုံးများကို မှိတ်ပေးသည်။ သူမလက်တို့က
ပြစ်ဒဏ်တစ်ခုကို စီရင်ပေးလိုက်သည်။ ပေးသင့်သည်ဟုလည်း
ဆင်ပါသည်။

“ဖြန်း !”

သူ့မျက်နှာတစ်ဖက်သို့ လည်သွားပြီးမှ သူမဘက်သို့
ပြန်လှည့်လာသည်။ သူ့မျက်လုံးတို့၌ မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ အံ့ဩခြင်း၊
နားမလည်နိုင်ခြင်း . . . စသော အဓိပ္ပာယ်များ ပြည့်နှက်နေ
ခဲ့သည်။ သူမ၏ ကြိုဆိုမှုက သူ့အတွက်တော့ တုန်လှုပ်စရာတောင်း

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်ကို

နေပါလိမ့်မည်။ ဒါပေမယ့် သူမ တုန်လှုပ်ခဲ့ရတာနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင်တော့ ဘာမှ မပြောပလောက်ဘူး ထင်ပါသည်။

“မင်း . . . မင်း . . . ကိုယ့်ကို ပါးရိုက်တယ်”

သူမက သူ့စကားသံကို ဂရုမစိုက်သလိုဖြင့် သူ့မျက်နှာချင်းဆိုင်အနေအထားမှ ကန်ရေပြင်ဘက်သို့ မျက်နှာမလိုက်သည်။ ပြီးနောက် သူမသည် သူ့အား မဖြစ်မနေ ပြောရမည်ဖြစ်သော ရင်ထဲကလာသော ဝေါဟာရတစ်ချို့တစ်ဝက်ပါဝင်သော စကားလုံးတို့ကို အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်နေသော ဒီဇိုင်းဖြင့် ပြောခဲ့သည်။ (တကယ်တော့ ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေတာ သူမသာ အသိဆုံး။)

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ချစ်တယ် . . . အဲဒါ ကစားပွဲမှာ ကွန်ရှုံးသွားတဲ့အတွက် ပေးတဲ့ရှုံးကြေးပဲ။ အင်္ကျီဖိုးငွေကိုတော့ ကျွန်မ ပေးမနေတော့ဘူး။ ကျွန်မဘက်က ကတိတည်တယ်နော်”

သူက တစ်ခုခုဝင်ပြောရန်ပြင်တော့ သူမက လက်ကပြလိုက်ရင်း . . .

“ကျွန်မ ရှင့်ဆီက ဘာစကားမှမကြားချင်ဘူး။ ရှင့်ကို အပြစ်ပေးထားပေမယ့် ရှင့် . . . ကျွန်မနဲ့ဘာမှ ပတ်သက်စေမလိုဘူး။ ရှင့် . . . ဇင်ခန့်ဆီက လိုချင်တာတစ်ခုကို တောင်းလိုက်ပါဦး”

သူမက သူ့ကို စကားစဖြတ်ထားပြီး ကြည့်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာက ပျက်ယွင်းနေခဲ့သည်။ သူ့ရဲ့ မဟာလျှို့ဝှက်ချက်ကြီးတစ်ခုကို သူမ သိနေသဖြင့် အံ့ဩတုန်လှုပ်နေသည်လို့ပဲ သူမထင်ပါသည်။

“ကိုယ်ရှင်းပြမယ် ပိုအမ် . . . ကိုယ်”

“ရှင့်ကို ကျွန်မ ဘာစကားမှမပြောနဲ့လို့ ပြောထားတယ်လေ။ ရှင့် ဇင်ခန့်ဆီက လိုချင်တာရပြီးတဲ့နေ့ဟာ ရှင့်နဲ့ကျွန်မ ပတ်သက်မှုတွေအားလုံး ပြီးဆုံးတဲ့နေ့ပဲ။ ရှင့်ကို အခုတစ်ခါ တည်း လမ်းခွဲစကား အပြတ်မပြောခဲ့တာက ရှင့် ဇင်ခန့်ကို ရှုံးသွားမှာစိုးလို့ ရှင့်ကို ကျွန်မ နိုင်စေချင်ပါတယ်”

သူမ နေရာမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ခြေလှမ်း သုံးသွမ်းခန့်အရောက်တွင် ဟန်ဆောင်ထိန်းထားခဲ့သော မျက်ရည်စက်ဆို့က အတားအဆီးမဲ့ ထွက်ကျလာသည်။ ဇာတ်လမ်းက ပြီးသွားခဲ့ပြီထင်ပါသည်။ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာက ကျောခိုင်းခဲ့ပြီးမှ သူ့ကိုသူမ ချစ်မိနေခဲ့ပြီဆိုတာကို ခံရခက်စွာ သိလိုက်ရခြင်းပါပဲ။ အခုလို သိလိုက်ရတော့ရော ဘာများထူးမှာလဲနော်။ တကယ်တမ်း ဆို သူမရင်ဘတ်ကို သူမ အဖြေရှာကြည်ခဲ့ဖို့ မကောင်းချေ။

အံ့ဩစရာတော့ ကောင်းသား။ ကိုယ်ချစ်နေသော သောကျားတစ်ယောက်ကို ပါးရိုက်ပြီး ချစ်တယ်လို့ပြောခဲ့တဲ့

ရာဇဝင်တို

မိန်းမသား ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် သူမတစ်ယောက်တည်းသာ လိမ့်မည်။

ဇင်ခန့်သည် မနက်ဖြန် နိုင်ငံခြားသွားရတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် ယူစရာရှိသည်များကို သိမ်းထုပ်နေခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ့အခန်းတံခါးက ဝုန်းခနဲပွင့်လာပြီး အခန်းတွင်းသို့ ဇက် ဝင်လာခဲ့လေသည်။ ဇက်က သူ့အား ရင်ဘတ်မှနေ၍ ဆောင့်တွန်းထည့်လိုက်ရင်း . . .

“ဟေ့ကောင် . . . မင်း ဘာလုပ်တာလဲ”

ဟု မေးလာလေသည်။ ဇင်ခန့်က နားမလည်သလို ပုံစံဖြင့် . . .

“ငါဘာလုပ်လို့လဲ”

“မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့ ဟေ့ကောင်၊ မင်းနဲ့ငါ့ကိစ္စကို ပိုအစုံကို မင်း သွားပြောတာမဟုတ်လား”

“ဪ . . . ဒါလား၊ ဘာလို့လဲ၊ ငါ့မှာ ပြောခွင့်မရှိဘူးလား”

ရာဇဝင်ကို

“မင်းညစ်ပတ်လှချည်လား . . . ယောက်ျားဖြစ်ပြီးတော့ ယောက်ျားကျင့်၊ ယောက်ျားကြံ မကြံဘူး။ ငါတို့နဲ့သာဆိုင်တဲ့ အလောင်းအစားကို ဘာကြောင့် ပိုအမု့်ဆီမှာ သွားဖွင့်ခဲ့ရတာလဲ . . . ပြော”

ဇော်စကားအဆုံး ဇင်ခန့်က သဘောကျစွာ တဟားဟား အော်ရယ်ပေးလိုက်သည်။

“မင်း မေ့နေပြီလား ဇော်၊ မင်းနဲ့ငါ အလောင်းအစား လုပ်ထားတာလေ၊ မှတ်မိလား”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဖြစ်တာပေါ့၊ ဒီပွဲမှာ မင်းလည်း မင်းနိုင်ဖို့အတွက် ကြိုးစားသလို ငါကလည်း ငါနိုင်ဖို့အတွက် လုပ်သင့်တာကို လုပ်တာပဲ၊ ငါ တရားပါတယ် . . . အဟင်း၊ ဘယ်မှာများ ညစ်ပတ်လို့လဲ”

“ဒါပေမယ့် မင်း ဒီကိစ္စကို မပြောသင့်ဘူးလေ”

“ငါပြောပြီးပါပကော . . . လုပ်သင့်တာကို လုပ်တာလို့”

ဇင်ခန့်သည် ထိုအကြောင်းတွေကို ကဗျာရှင်းအား တမင်တကာပင် သွားပြောခဲ့တာဖြစ်သည်။ ကဗျာကို သူ့လောက် ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့တာ သူပဲရှိသည်။ နည်းနည်းလေးမှ ပြန်မကြည့်ခဲ့။

ဇော်ကျတော့ နှစ်လနီးပါးဆိုသော အချိန်လေးအတွင်းမှာ သူမကို တော်တော်လေးကို စိုးမိုးနိုင်လေသည်။ ဘယ်လောက် ခံပြင်းစရာကောင်းလိုက်သလဲ။ ဇော်က သူ့ထက် ဘာတွေများ သာနေလို့လဲ။ ရှုပ်ရည်၊ စည်းစိမ်၊ ပညာရေး ဘယ်နေရာမှာများ သာနေသလဲ။ ကိုယ်ကတောင် အနည်း ငယ်သာချင်သာနေပါလိမ့်မည်။ ဒါတောင် ကဗျာက ဇော်ကိုမှ ကြွေလုလုဖြစ်နေရတာ ဘယ်လောက်အောက်သလဲ။ မိမိ မာနကိုထိပါးသည်ဟု ထင်ပါသည်။ အဲဒါကြောင့်ပင် အောက်တန်းကျတယ်ပဲပြောပြော အလောင်းအစားကိစ္စဖြင့် ဒင်းတို့ နှစ်ယောက်ကြားကို သွေးခွဲပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဇင်ခန့်က သရော်တော်တော်ပြီးလိုက်ရင်း . . .

“ဘယ်လိုလဲ . . . အနိုင်အရှုံး အခြေအနေလေ”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဇော်ကလည်း မထိတထိပြီးလာရင်း . . .

“ဝမ်းနည်းစရာပဲ၊ မင်း ကောက်ကျစ်ပေမယ့် ကံကြမ္မာက ငါ့ဘက်မှာရှိနေတယ်၊ အခုပဲ ပိုအမု့်ဆီက ငါ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကား ကြားလာခဲ့ပြီ၊ ဒီပွဲမှာ မင်းရှုံးတယ် . . . ဇင်ခန့်”

ထင်မှတ်မထားသောရလဒ်ကြောင့် မျက်နှာပျက်ယွင်းမလို ဖြစ်သွားခြင်းအား ဇင်ခန့်သည် အချိန်မီ ပြင်ဆင်လိုက်နိုင်သည်။ မိမိ ရှုံးသွားပြီပေါ့။

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်တို

မတတ်နိုင်ချေ . . . ။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်ရွှေ
အပျက်ပျက်အယွင်းယွင်းဖြင့် ဖရိုဖရဲ ရှုံးနိမ့်ပြလို့မဖြစ်။ ရှုံးထား
ချင်း အတူတူတောင်မှ သွေးအေးအေးဖြင့်နေပြမှသာ မိမိ သိက္ခာ
တွေ ဟိုးအောက်ဆုံးထိ ထိုးမကျသွားမှာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဘာမှမဖြစ်သော အပြုံးမျိုးကို တပ်ဆင်
ထားလိုက်ရင်းမှ . . .

“ဟုတ်လား . . . အင်း . . . အင်း . . . ဂုဏ်ယူပါတယ်
ပြော . . . ငါ့ကတိအတိုင်း မင်း ကြိုက်တာတောင်း နိုင်
နိုင်တယ်၊ မင်း ဘာလိုချင်လဲ”

ဇက်သည် ဇင်ခန့်အား အကျီရင်ဘတ်မှ စုဆွဲကိုင်ရင်း
အေးစက်တင်းမာသော စကားတို့အား အပြတ်သားဆုံး တောင်းဆို
လိုက်လေသည်။

“ငါလိုချင်တာ တစ်ခုပဲ၊ မင်း ဘယ်တော့မှ ငါနဲ့ပိုအံ့အနား
ကို မလာခဲ့နဲ့၊ ငါ ပိုအံ့ကို လက်ထပ်ခွင့်ရအောင် တောင်း
မယ်၊ နောက်တစ်ခါ ဒီလိုဖြစ်ရပ်မျိုးကို မင်း ဖန်တီးရင်
မင်းကိုငါ ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး . . . ”

ဇက်သည် ပိုအံ့အားတွေ့ခွင့်ရရန် အမျိုးမျိုး ကြိုးစား
သော်လည်း တစ်ပတ်တိတိသာ ကြာသွားခဲ့သည်။ ဘယ်လိုမှ
တွေ့ခွင့်မရ။ ဖုန်းတွေဆက်သော်လည်း မကိုင်။ သူမ သွားနေကျ
နေရာများနှင့် YKKOတွင် တစ်နေ့ကုန် ထိုင်စောင့်သော်လည်း
အခြေအနေက မထူးသောအခါ ရင်ထဲပလောင် ဆူလျက်ရှိလေ
သည်။

ပိုအံ့ဟု သူခေါ်သော ကဗျာရှင်းကို သူစတင်တွေ့ရှိ
ခဲ့သည်မှာ YKKO ရှေ့၌ ဒူးထောက်၍ ဇင်ခန့်က ချစ်ခွင့်ပန်သော

ရောလဝင်စဉ်

နေ့က ဖြစ်ပါသည်။ အဲဒီနေ့က ဇင်ခန့် ညွှန်းလွန်းသဖြင့် ဘယ်လို မိန်းမစားလဲဆိုတာ လိုက်ကြည့်ရုံအပြင် သူ့မှာဘာခံစားချက်မှ မရှိခဲ့။ မာနကြီးလွန်းသဖြင့် နည်းနည်းတောင် အမြင်ကတ်ခဲ့မိပါသည်။

အဲဒီနေ့မှာပင် ရည်ရွယ်မထားပါဘဲ မခံချင်စိတ်နဲ့ ကြောင့် ဇင်ခန့်နှင့် အလောင်းအစားလုပ်မိခဲ့သည်။ အဲဒါကတော့ သူမအား နှစ်လအတွင်း ရအောင်လိုက်ပြမည်ဆိုသော အလောင်းအစားပင်။ အဲဒီအထိလည်း သူ့မှာ ထူးထူးခြားခြား ဘာခံစားချက်မှ မရှိသေး။

နောက်ပိုင်း သူမနှင့် ဖုန်းတွေပြော၊ ဉာဏ်ရည်တွေ ပြိုင်ရင်းနဲ့မှ ကစားပွဲများတွင် တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ သူ့နိုင်နေခဲ့ပေမယ့် သူ့နှလုံးသားကတော့ သူမထံမှာ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ရှုံးနိမ့်သွားခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ ငြင်းဆန်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း သူ့ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ချေ။

တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ အလွန်မြင့်သော ဘာသာရပ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ တော်ရုံ အသိဉာဏ်မျိုးဖြင့် လိုက်မမီနိုင်ချေ။ အချစ်ဆိုသော ဗိုင်းရပ်(စ်)တစ်ကောင်သည် နှလုံးသားထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားပါက ကုရာနတ္ထိ ဆေးမရှိသော စွဲလမ်းခြင်းရောဂါကို ဖြစ်ပွားစေနိုင်ပါသည်။ ထိုရောဂါသည် ဇက်တွင် ကျွမ်းသောအဆင့်သို့ပင် ရောက်နေပြီဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခြေအနေရောက်မှ ပိုအမ်က လုံးဝခြေရာ ဖျောက်သွားသောအခါ သူ ဘယ်လိုမှနေလို့မရချေ။ မတွေ့ရလေလေ တွေ့ချင်လေ။ ကြာလေလေ ချစ်လေလေ ဖြစ်နေရတာ ဖြစ်ပါသည်။ သူကတော့ သူမထံတွင်လည်း သူ့အံ့တွက် စစ်မှန်သော အချစ်တွေ ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

အံ့ဩစရာတော့ကောင်းသား။ ဇင်ခန့်ရှေ့တွင် မိန်းမ ဘစ်ယောက်၏အချစ်ကို ရဖို့အတွက် ဘယ်တော့မှ ဒူးမထောက်ဟု ကြွေးကြော်ထားခဲ့သောသူသည် ယခုအချိန်၌ ပိုအမ်သာ ပြန်ချစ်သာမည်ဆိုပါက ဒူးထောက်ဖို့လည်း ဝန်မလေးပါချေ။ ဇင်ခန့်ကတော့ ဒါကို အချစ်ရဲ့ဂုဏ်သတ္တိတစ်မျိုးဟု ဆိုပါသည်။ သူကတော့ သို့သို့ မထင်ချေ။ ဒီလုပ်ရပ်သည် ချစ်တတ်လွန်းသူတို့၏ အချစ်ကို သက်သေပြခြင်းတစ်မျိုးဟု သတ်မှတ်ပါသည်။

“မင်းမှမင်းပဲ မင်းမှမင်းပဲ. . .”

“မင်းမှမင်းပဲ . . . မင်းမှမင်းပဲ . . . မင်းမှမင်းပဲ”

ပိုးအိသည် မြည်လာသော ဟန်းဖုန်းအား ကောက်
သူကာ ကဗျာလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။ ကဗျာက
ဟန်းဖုန်းအားယူကာ နံပါတ်အားကြည့်မိလေသည်။ ဇက် . . . ။
မင်ထဲ၌ နာမည်တစ်ခုက ပဲ့တင်ထပ်သွားခဲ့၏။

သူမ ခေါင်းကို အသာယမ်းကာ ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်
သေတော့သည်။ သူမ သူနှင့် စကားမပြောလိုပါ။ နောက်ထပ်
ဘက်ရာဒက်ချက်တွေကို လက်ခံနိုင်စွမ်းမရှိသေးပါ။ အများကြီး
အာယုံထားသမျှ အများကြီးလှည့်စားခံခဲ့ရခြင်းအတွက် သူမ
အသုံးသားကိုပဲ သူမ သနားမိပါ၏။

ရာဇဝင်တို

“နင် ဒီလိုပဲ ရှောင်နေတော့မှာလား ကဗျာ၊ ငါကတော့ သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှင်းစေချင်တယ်။ ဒီလို ရှောင်နေပြီးမှာလားဟ”

ကဗျာက ခြေထောက်ကို ခုတင်အောက်တွင် လောင်းချထားရင်းမှပင် နောက်သို့ ပက်လက်လှန်ချလိုက်ရင်း...

“ငါ သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှင်းပြီးပြီပဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေဟာ ... ငါပြောတာက အဖြေတစ်ထွက်တဲ့အထိကို ဆိုလိုတာ”

“အဖြေကလည်း ထွက်ပြီးပြီလေ”

ဒါက နင့်ဘက်က တစ်ဖက်သတ် အယူအဆလေ၊ သူ့ဘက်က ဘာပြောမလဲဆိုတာ နားထောင်ကြည့်သင့်သေးတာပဲ။ ပြဿနာတစ်ခုက သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် မှုကြည့်မှမှန်ကန်တာ အဖြေတစ်ခုကို ရှာတွေ့မှာပေါ့”

အဖြေထွက်ပြီးသား ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို ဆက်တွက် လိုသေးလို့လား ပိုးအိရယ်။ ငါ့ဘက်က စစ်မှန်စွာမွေးဖွား လာသူတွေက သူ့ရဲ့အလောင်းအစားတစ်ခုအောက်မှာ မရှုမလှ သေးသွားခဲ့ရပြီးပြီပဲ။ နောက်တစ်ခါ လှည့်စားခံရအောင် သူ့ကို သွားရဦးမှာလားဟာ။

“ငါ အရမ်းခံစားရတယ်ဟာ ... ငါ သူ့ကို စစ်မှန်ချစ်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် သူ မကောင်းဘူး၊ ငါ သူ့ကိုမုန်း

တယ်။ စိတ်နာချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ မုန်းလို့ရတော့ စိတ်နာလို့လည်း မရဘူး။ ငါ့လောက် ရူးတဲ့သူ ဒီကမ္ဘာမှာ ရှိပါဦးတော့မလား”

ပိုးအိက သက်ပြင်းကို လေးလေးပင်ပင်ချကာ ထိုင်ရာ ဆွဲ၍ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး အပြင်သို့ငေးနေလေတာ၏။ ဖြူဖြူက မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် ထိုင်နေရာမှ သူမအနားသို့ လာရင်း...

“ငါသာဆိုရင် ပိုးအိပြောသလိုပဲ သူနဲ့သွားတွေ့ပြီး သူ့ဘာပြောမလဲလို့ နားထောင်ကြည့်မိမှာပဲ၊ ငါ့အထင်တော့ သူနင့်ကို တကယ်ချစ်နေတာဖြစ်မယ်”

ဟု... ဆိုသည်။ သူမက နာကျင်စွာ ပြောလိုက်ရင်း... “နင်က ဘာကို ကြည့်ပြီးပြောတာလဲ၊ ငါ့ကို ရူးရုံတင်မကဘဲ သွက်သွက်ခါအောင် မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့ ဖြူဖြူရယ်”

“မဟုတ်သေးဘူးလေဟာ၊ ငါပြောမယ်၊ နင် စဉ်းစား ကြည့်နင့်ကို သူ အလောင်းအစားသက်သက်ကြောင့် လိုက်ခဲ့တာဆိုရင် အခုလို ဘာကြောင့်ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြီးဆက်ချင်နေရတာလဲ၊ နင် သူ့ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့တဲ့အတွက် ဇင်ခန့် နဲ့ပွဲမှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ နိုင်တာပဲလေ၊ နင့်ကိုခေါက်ထားလိုက်ရုံပဲ၊ ဘာမှနွယ်နေစရာမလိုဘူး၊ အခုဟာက အလောင်းအစားအပြင် နင့်ကိုသူ တကယ်ချစ်နေလို့သာ အခုလိုတွေ့

ရာဇဝင်ကို

ခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားနေတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား . . .
သေချာ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဟာ”

သူမလည်း တစ်ခါတစ်ခါတော့ အဲဒီလို စဉ်းစား
တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အလောင်းအစားဆိုသော အတွေးတစ်ခု
လာတိုင်း ထိုအတွေးတွေကို ကြောက်စိတ်ကသာ သူမကိုလွှဲ
ထားလျက်ရှိပြီး သူ့ကို မတွေ့ချင်တော့ပေ။ သူ့ရှေ့တွင် သူမ စိတ်
ထိန်းနိုင်စွာ ဖရိုဖရဲရုံးနိမ့်သွားမည့်အဖြစ်မျိုးကို အဖြစ်မခံ
ပါချေ။ မာနကလည်း ခွင့်မပြုပါချေ။

တစ်ခါအလှည့်စားခံရရင် လှည့်စားတဲ့သူ အပြစ်ပြစ်
နောက်တစ်ခါ အလှည့်စားခံရပါက အလှည့်စားခံရတဲ့သူရဲ့ အပြစ်
သာဖြစ်ပါသည်။

ညနေ (6:30)ခန့်တွင် မိသားစု dinner စားပြီးသော
အခါ သူမအခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့လေသည်။ အရင်တုန်းက
တော့ dinner စားပြီးလျှင် ဖေဖေတို့နှင့် ဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်ကာ
ဘုံအကြောင်းဒီအကြောင်း စကားပြောနေကျဖြစ်သော်လည်း သူမ
နှလုံးသား အပူမိပြီးနောက်ပိုင်းတွင်တော့ သူမစောစော အိပ်ရာ
ဝင်လေ့ရှိပါသည်။ တစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာသာ စောင်မြူ
ကွေးရင်း ဆွေးနေချင်ပါသည်။

ဒီနေ့ ညနေ (5:00)နာရီလောက်က ရွာထားသော
မိုးသည် ယခုတော့ တိတ်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း မိုးရန်နှင့် အေးစိမ့်
စိမ့်အရသာကတော့ ကျန်နေဆဲပါပင်။ မိုးရာသီ၏ ပထမဆုံး
မိုးဖြစ်သော်လည်း မိုးသီးများပါ ကြွေကျသည်အထိအောင် သည်း
ပါသည်။ ယခုထိလည်း တိမ်ညိုတိမ်မည်းတို့က ကျန်ရှိနေပါသေး
သည်။

ရာဇဝင်တို

ဒီလိုရာသီဥတုသည် အလွမ်းမာတ်ခံရှိသူတို့အား ရောဂါဖောက်စေနိုင်သော အကောင်းဆုံး တွန်းအားတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူမသည်လည်း အိပ်ရာပေါ်၌ကွေးရင်း တင်တစ်ယောက်အား ရင်နာနာနှင့် လွမ်းနေမိနေစဉ်မှာပင် သူ့အခန်းတံခါးအား လာရောက်ခေါက်သံကို ကြားရလေသည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

သူမက မထဘဲ အိပ်နေလျက်မှပင် အသံပြုလိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“မထွေးပါ ... မမကဗျာ”

အိမ်အကူကောင်မလေး ဖြစ်နေသောကြောင့် ဘာလိမ့်ဟူသော အတွေးကြောင့် ...

“ဝင်လာခဲ့ ... လော့ခံချမထားဘူး”

ကောင်မလေးက တံခါးဖွင့်ကာ ဝင်လာလေသည်။

“ဘာလဲ ... ပြော”

“ဟို ... အခုနက မထွေး ခြံတံခါး သော့သွားခတ်တာ အဲဒါ ခြံရှေ့က အုတ်တံတစ်ယောက်က မမကဗျာကို နှိပ်ပေးခဲ့လို့ လာပေးတာ”

“ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“မသိဘူး မမ ... မမေးလိုက်မိဘူး”

“ရှုပ်ကိုရှုပ်တယ် ... ပေး ပေး၊ သွားတော့၊ တံခါးပြန်ပိတ်ခဲ့ဦး၊ နောက်တစ်ခါကျရင် ဘယ်သူကဘာပေးခိုင်းပေးခိုင်းမယူနဲ့ ကြားလား”

ကောင်မလေး ပြန်ထွက်သွားသည်။ သူမက လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော စာခေါက်လေးအား ဖတ်ကြည့်ရန် စိတ်ကူးမိသော်လည်း သူမအား ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်ကပေးသော ရည်းစားစာပဲဖြစ်မှာပါဟူသော အတွေးဖြင့်ဖတ်ကြည့်မနေတော့ဘဲ ခေါင်းအုံးနားတွင်သာ အသာချထားလိုက်တော့သည်။

ခဏအကြာတွင်တော့ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ မိုးပေါက်များထိမှန်သံ တစ်ဖျောင်းဖျောင်းကို ကြားရလေ၏။ မိုးထပ်ပြီးရွာပြန်ပြီပေါ့။ မဆီမဆိုင် ဇက်ကို ပြေးမြင်မိလေသည်။ သူမက သူမကို သတိရပါမလား။ သူမ မထင်ပါချေ။ အောင်နိုင်သူ တစ်ယောက်၏ အပြုံးမျိုးဖြင့် မိုးအေးအေးမှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေမှာ သေချာပါသည်။

သူ သိပ်ရက်စက်ပါသည်။ လူတစ်ယောက်တွင် အနူးညံ့ဆုံးနှင့် ထိခိုက်ကွဲရှာလွယ်ဆုံးနှလုံးသားကိုမှ အလောင်းအစားပွဲတစ်ခု၏ တည်ကြက်အဖြစ် အသုံးပြုရက်လေသည်။ စာနာစိတ်နှင့် ခွဲပါလေစ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါသာ ကောင်းကောင်းမြင်ဖူးသော

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်တို

ကြည့်ခဲ့ဖူးသော သူ့ရုပ်သွင်သည် နူးညံ့ကြင်နာတတ်ပုံရသော်လည်း သူ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ လုပ်ရပ်တွေက ဒီလောက်ဆိုးရွားအောက်တန်း ကျနေတာ အံ့ဩစရာမကောင်းဘူးလား။ အင်း . . . ဒီထက်အံ့ဩ စရာကောင်းတာကတော့ ဒီလောက်မုန်းသင့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ကိုတောင် လုံးဝမုန်းမရမေ့မရအောင် စွဲလမ်းနေသော သူမရဲ့ အချစ်စိတ်တွေသာ ဖြစ်ပါလေသည်။

အတွေးများဖြင့် ချာချာလည်ရင်း အိပ်ရာပေါ်၌ လူးလိမ့်ရင်းနှင့်ပင် ည (10:00)ထိုးသွားလေသည်။ မိုးတွေကတော့ သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေဆဲ။ မျက်လုံးများကို အတင်းမှိတ်ကာ အိပ်ပျော်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်းမရချေ။ ထို့ကြောင့် အိပ်ရာမှထကာ အိပ်ဆေးယူသောက်၍ ပြန်အိပ်ရလေ၏။

နောက်တော့ အိပ်ဆေး၏အရှိန်ကြောင့် သူမ မျက်နှာ များလေးလံလာကာ တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိတ်သွားကြလေသည်။ နောက်တော့ သူမ လောကကြီးနှင့် ယာယီ အဆက်အသွယ်ပြတ် တောက်သွားလေတော့သည်။

(zzzz)

မိုးတွေကတော့ ရွာနေဆဲပါပဲ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် 6:00 နာရီခန့်။

သူမသည် အိပ်ပျော်နေရာမှ ခန္ဓာကိုယ်အား လှုပ် နှိုးခြင်းခံရသဖြင့် ဖျတ်ခနဲ နိုးလာလေသည်။

“ကဗျာ ကဗျာ . . . မိကဗျာ . . . ထစမ်း ထစမ်း . . . တဲ့ . . . ထပါဆို”

“အင် . . . အာ . . . ဘာလဲ အဘွားရာ”

“အဘွားရာ မနေနဲ့၊ ထ . . . အခုထ၊ ခြံရှေ့မှာ ညည်း ကောင်လေး သတိလစ်နေလို့ ဆေးရုံသွားကုန်ကြပြီ”

ရာဇဝင်ကို

“ဟင် !”

ကျောချမ်းစရာကောင်းတဲ့ အဘွားစကားကြောင့် အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေသော သူမမျက်လုံးတွေ အလန်တကြားဖြင့် ပြူးကျယ်ကုန်ကြလေတော့သည်။ အဘွား ဘာတွေပြောနေပါလိမ့်။

“ကဗျာမှာ ဘယ်ကကောင်လေးရှိလို့လဲ”

“ဟဲ့ . . . ငါ့ကို လာလိမ့်မနေနဲ့၊ ဟိုတစ်ခါ ငါ့မွေးနေ့တုန်းက ဘုရားပေါ်မှာ တွေ့တဲ့တစ်ယောက်လေ”

“ဘယ်တစ်ယောက်လဲ . . .”

“ကျွတ် . . . ဂျီဟန်ဂျဲ့နဲ့တူတဲ့တစ်ယောက်ကို ပြောတာ”

ဂျီဟန်ဂျဲ့ . . . သူမသည် ထိုနာမည်ကို ရွတ်ကာ စဉ်းစားရလေသည်။ ဂျီဟန်ဂျဲ့ . . . ဟင် ! . . . ဇက်။ သူမသည် အိပ်ယာပေါ်မှဝုန်းခနဲ ထထိုင်ရင်း အလောတကြီးဖြင့် . . .

“သူ . . . သူ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် အဘွား၊ သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်တာလဲတော့ မသိဘူး၊ ခြံရှေ့မှာ သတိလစ်ပြီး လဲနေတာကို မိထွေးက တံခါးသော့သွားဖွင့်ရင်းတွေ့လို့ ငါတို့လို့ လာပြောတာ၊ လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ခြစ်ခြစ်တောင် အောင်ပူနေတာပဲ၊ သတိလစ်နေတာက ခေါ်လို့လည်းမသွားဘူး၊ အဲဒါ ညည်းအဖေနဲ့အမေ သူ့ကို ကားပေါ်တင်ပြီး ဆေးရုံသွားပြီ . . . ညည်းနောက်က လိုက်သွား”

သူမသည် အဘွားစကားဆုံးသည်နှင့် အိပ်ရာပေါ်မှ ဝုန်းခနဲခုန်ချကာ ရေချိုးခန်းထဲသို့သွား၍ မျက်နှာသစ်ရလေသည်။ မျက်နှာသစ်နေရင်းမှ ညက မထွေးလာပေးသော စာကိုသတိရသဖြင့် မျက်နှာကို ကမန်းကတန်းအမြန်သစ်ကာ မျက်နှာမသုတ်အားသေးဘဲ ညကစာကို ဖြန့်ဖတ်ရလေ၏။ စာကိုဖတ်လိုက်ချိန်မှာတော့ . . .

“ပိုအမ် . . .

ကိုယ် မင်းကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ။ အလောင်းအစားနဲ့ လိုက်ခဲ့တာကို ကိုယ်ဝန်ခံပါတယ်။ မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုယ် မင်းကို နှလုံးသားထဲက တကယ်ပဲမြတ်နိုးစွာ ချစ်သွားခဲ့တယ် ပိုအမ်၊ ဒါဟာ မုသားမပါတဲ့ စစ်မှန်သော စကားပါ။ တစ်သက်လုံးအတွက် တစ်ယောက်တည်းသာ ရည်စူးပြီး ချစ်ခဲ့တာပါ။ ဒီစကားတွေကို ကိုယ်မင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံပြီး ပြောချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကို ရှောင်မနေပါနဲ့ ပိုအမ်ရယ်၊ ကြာရင် ကိုယ်ရှူးသွားလိမ့်မယ်ကွ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကိုရဖို့ ဘယ်တော့မှ သူ့ရှေ့မှာ ဒူးမထောက်ဘူးလို့ ကြွေးကြော်ထားတဲ့ကိုယ် . . . အခု မင်းရှေ့မှာ ဒူးထောက်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒါ မင်းကို နှိုင်းစရာမရှိလောက်အောင် ချစ်သွားမိလို့ပါ။ ကိုယ့်ကို လွှတ်

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်ကို

တွေ့ပါ ပိုအစ်ရယ်၊ မင်းထွက်မလာမချင်း မင်းတို့ခြံရှေ့မှာ ကိုယ် ဒီည မထစတမ်း ခူးထောက်လျက်စောင့်နေမယ် . . .

တောင်းပန်မျှော်လင့်လျက် . . .
ဇက်(Z)”

စာကို ကိုင်ထားသော သူမလက်တို့သည် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာလေ၏။ ဒါဆို ညက သူ တစ်ညလုံး ခြံရှေ့မှာ ခူးထောက်ထိုင်နေခဲ့တာပေါ့။ ကြည့်ရတာ မိုးကလည်း တစ်ညလုံး သည်းထန်စွာ ရွာနေခဲ့ပုံရသည်။ ဒါ့ကြောင့်သာ သတိလစ်သွားခဲ့တာပေါ့။

အမိုးအကာမပါသော မိုးရေထဲတွင် ခူးထောက်လျက် သူမ ထွက်အလာကို ညလုံးပေါက် စောင့်နေခဲ့သည်ပေါ့။ တစ်ခုခုသာ လွဲချော်သွားခဲ့ပါက မည်သို့လုပ်မည်နည်း။ ထိုသို့ဖြစ်မှသာ သူမ တကယ် ရူးရမှာဖြစ်လေသည်။ ငါ့ကြောင့်ဟူသော အတွေးက သူမအသည်းကို မီးဖုတ်ထားသောသံချောင်းဖြင့် အထိုးခံလိုက်ရသလို နာကျင်ပူလောင်သွားစေပါသည်။

ခဏလေးအတွင်းမှာပင် သူမရင်ထဲတွင်ရှိသော အစိုင်အခဲများအားလုံး လွင့်ပြယ်သွားပြီးလျှင် သူ့ကိုချစ်သော အချစ်

တစ်ခုသာ ကြွင်းကျန်လို့ နေခဲ့လေသည်။ အချစ်တစ်ခုကို အသက်နဲ့ ရင်းပြီး သက်သေပြသွားတဲ့ ရှင်ကို ကျွန်မယုံလိုက်ပါပြီ ဇက်ရယ် . . .

သူမသည် တွေးရင်းတွေးရင်းဖြင့် မျက်ရည်များစီးစီး ပေါက်ပေါက်ကျလာကာ သတိတွေက ကပ်တစ်ချက်မကပ်တစ်ချက်ဖြင့် ဘာတွေလုပ်လို့ လုပ်မိမှန်းကိုမသိချေ။ သူမကိုယ်၌ သတိပြန်ကပ်လာသောအချိန်မှာတော့ သူမ မောင်းနှင်လာသောကားသည် ဇက်ကိုတင်သော ဆေးရုံဝန်းအတွင်းသို့ ရောက်နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

Reception တွင် အကျိုးအကြောင်းမေးကာ ဓာတ်လှေကားပြန်ကျလာအောင်ပင် မစောင့်နိုင်ဘဲ သူမသည် ရိုးရိုးလှေကားများမှတဆင့် ဇက်ရှိရာအခန်းဆီသို့ တဝန်းဝန်းပြေးတက်လာခဲ့လေ၏။ ဇက်ကိုထားရှိရာ အခန်းဆီသို့ရောက်သောအခါ ခုတင်ပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက် သတိလစ်လဲလျောင်းနေသော ဇက်အား လည်းကောင်း၊ ခုတင်ဘေးတွင် ထိုင်စောင့်နေကြသော သူမ၏ မိဘနှစ်ပါးအားလည်းကောင်း တွေ့ရလေသည်။

“ဟော . . . သမီး မရောက်လာပြီလား”

“ဖေဖေ . . . သူ”

“ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ သမီး၊ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး၊ မိုးရေထဲမှာ တစ်ညလုံး ထိုင်နေခဲ့တာထင်တယ်၊ အဖျားလည်းပြီး

ရာလင်္ဂီနီ

သတိလစ်သွားတာ၊ လိုအပ်တဲ့ ဆေးဝါးကုသမှုတွေလည်း လုပ်ပြီးပြီ။ သတိတော့မရသေးဘူး။ သမီးအဘွားက ပြောတယ်။ ဒါ . . . သမီး သူငယ်ချင်းဆို”

ဖေဖေအမေးစကားကြောင့် သူမက ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ပြတ်သားစွာ ယတိပြတ်ချလိုက်ပြီးနောက် . . .

“သူက သမီးရဲ့ချစ်သူပါ”

ဟု . . . ရဲဝံ့စွာ ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်လေသည်။ ဖေဖေက နားလည်သလိုဖြင့် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။ မေမေကတော့ ဘာမှဝင်မပြော။ နှလုံးသားရေးရာနှင့်ပတ်သက်၍ သူမတွင် လွတ်လပ်စွာ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိထားပြီးဖြစ်ပါသည်။

“သူ မကြာခင် သတိရလာမှာပါ။ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက လိပ်စာကပ်တွေလို့ သူ့မိဘတွေဆီလည်းအကြောင်း ကြားထားတယ်။ ဖေဖေတို့အောက်မှာ Breakfast သွား စားလိုက်ဦးမယ်။ သမီး လိုက်မလား”

သူမ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သဖြင့် ဖေဖေတို့ ထွက်သွား၏။ သူမ ဇနီးဘေးတွင်ထိုင်ကာ တိတ်တဆိတ်မျက်ရည် ကျမိလေသည်။ သူ့ရဲ့ လက်တွေကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်သောအခါ ရုတ်တရက် သူမ အလန့်တကြားဖြင့် ကိုင်ထားသောလက်ကို ပြန်လွှတ်ချမိလေသည်။ ဘုရား . . . ဘုရား . . . ကိုယ်တွေက မီးကျိုးခဲ့ထင်ရ

လောက်အောင် ပူနေတာပါလား။ လွှတ်ချထားသော သူ့လက်ကို ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်၍ သူမပါးနှင့်ကပ်ထားမိလေသည်။ သူမခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ အနွေးဓာတ်တစ်မျိုး စီးဆင်းသွားသလို ခံစားရလေသည်။

သူမသည် သူ့လက်အား ပါးမှာအပ်ရင်း သူ့မျက်နှာကို မြတ်နိုးမဝစွာ တစ်ဖိစိမ့်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူက လှုပ်ရှားလူးသွန်လို့လာခဲ့ပါသည်။

“ဇက် . . . သတိရလာပြီနော်”

“ဟင် ! . . . ပိုအမ်၊ ကိုယ် ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“ဆေးရုံရောက်နေတာပေါ့။ ရှင် သတိလစ်နေလို့”

“ဆေးရုံ !”

သူက အံ့ဩသလို ရေရွတ်ပြီးနောက် ညကအဖြစ် အပျက်တွေကို ပြန်စဉ်းစားနေပုံရလေသည်။ ပြီးနောက် သက်ပြင်းဘစ်ခုကိုချကာ မျက်နှာကျက်ကို ငေးကြည့်နေရင်းမှ . . .

“ကိုယ် မင်းကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ ပိုအမ်ရယ်”

ဟု . . . ရေရွတ်၏။ တလောတုန်းက သေဆုံးလုနီးနီး အခြေအနေဆိုးနေသော သူမ၏ ရင်ခုန်သံတို့သည် သူ့စကားဆံ့၍ တဖန်ပြန်လည်သက်ဝင်လှုပ်ရှားလို့ လာခဲ့လေတော့သည်။ သူက သူမလက်တွေကို ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်လာရင်း . . .

ရာဇဝင်ဆို

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် ပိုအပ်ရယ်၊ ကိုယ့်ဘဝထဲမှာ မင်း မရှိလို့ လုံးဝမဖြစ်ဘူးသိလား၊ ကိုယ့်ရဲ့အချစ်က မင်းကြောင့် မွေးဖွားလာခဲ့သလို တစ်သက်လုံးလည်း မင်းအတွက်ပဲဖြစ်စေမယ်လို့ ကိုယ် ကတိပေးပါတယ်ကွာ... ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပြီး ပြန်ချစ်ပါနော်”

သူမက ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ သူ့မျက်နှာကိုသာ ပြုံးပြီး ကြည့်နေမိပါသည်။ ချစ်သူ၏မျက်နှာကို ဒီနေ့မှ ကြည့်ကြည့်လင် လင်နှင့်ကောင်းမွန်စွာ ကြည့်ခွင့်ရတာဖြစ်ပါသည်။ ဒီမျက်နှာကို မြင်တွေ့ချင်လွန်းလို့ အရင်တုန်းက သူမ နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်ခဲ့ ရသည်။ မြင်တွေ့ခွင့်ရပြန်တော့လည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် လွတ်လပ်စွာမကြည့်မိခဲ့။ ချစ်သူမျက်နှာရှေ့မှာ ခံစားချက်တံတိုင်း တွေ အမျိုးမျိုး ကာရံထားခဲ့လေသည်။ ဒီနေ့တော့ ထိုတံတိုင်းများ အားလုံးကို သူမ၏ အချစ်ကရိုက်ခိုးဖြိုချလိုက်သဖြင့် ချစ်သူမျက်နှာ ကို အတားအဆီးမဲ့ ကြည့်ခွင့်မြင်ခွင့်ရနေခဲ့ပါပြီ။

“ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ပါလားဟင်”

သူ့ထံမှ ချစ်ခြင်း၏ အမြင့်ဆုံးနယ်နိမိတ်ကို ဝင်ခွင့် တောင်းခံသော စကားထွက်လာမှပင် သူမ သတိလက်လွတ်စေ နေမိရာမှ ပြန်လည်သတိဝင်လာခဲ့လေသည်။

“ပိုအပ် ... ကိုယ် မေးတာဖြေဦးလေ၊ ကိုယ့်ကို လက် ထပ်မလားလို့ ... ဟင်”

သူမက ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာက ချစ် ချမ်း မည်းညိုသွားလျက် ...

“ဘာလို့လဲဟင် ... ကိုယ့်ကို မယုံလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ... ”

သူမက သူ့ကို စကားအဆက်မခံဘဲ သူ့နှုတ်ခမ်းအား ခုခံလက်ညှိုးလေးဖြင့် ထိကပ်၍ ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ ပြိုင်ပွဲတစ်ခုလုပ်ရအောင်”

“ပြိုင်ပွဲ ... ဟာ ... လာပြန်ပြီလား ... ဒီပြိုင်ပွဲ ကြောင့်ပဲ ဒီကောင် ရင်ကွဲရပြီးပြီ၊ ဘာတွေများ ထပ်ပြိုင်ဦး မလို့လဲ”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘယ်သူက ပိုချစ် နိုင်သလဲဆိုတာ ပြိုင်ကြတာပေါ့၊ ရှုံးတဲ့သူကနိုင်တဲ့ သူကို လက်ထပ်ကြေးလေ”

သူမစကားအဆုံး သူ့မျက်နှာသည် လပြည့်ညတွင် ချစ်သော လမင်းကြီးလို ဝင်းထိန်၍သွားသည်မှာ ဆေးခွံတစ်ခု

ရာဇဝင်ဆို

လုံး မီးမထွန်းပါပဲ လင်းထိန်သွားလောက်ပါသည်။ ထိုအခိုက် သူ-
သည် နောင်လာနောက်သား ချစ်သူတွေအတွက် အဆိုအမိန့်
တစ်ခုကို ချန်ထားခဲ့ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်မိပါသည်။ အဲဒါကတော့
အောက်ပါအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ချစ်သူကသာ တစ်ချက်လောက်ပြုံးပြမယ်ဆိုရင် လမ်းဆုံ-
ကမ္ဘာလောကအတွက် အပိုပစ္စည်းဖြစ်သလို နေမင်းသည်လည်း
မလိုအပ်တော့ပါချေ”

ဘဝအမောများ ပြေပျောက်နိုင်ကြပါစေ

ရာဇဝင်

5:01 (AM)

25th, Dec 2008

Thursday

Bonus Poem

... ချစ်စိတ် ...

အားလုံးထဲက ခွဲထွက်
ပျားပိတုန်းအများဆုံးဝတ်ပန်း
အစိမ်းရောင်သစ်တဲ့ နှင်းဆီပွင့်မို့
အပိုပစ္စည်းကြီးကုန်ရင်
တွေ့ပေ့ဖို့က ကြိုးစားခဲ့။
ကိုးသားတဲ့ နှင့်အေးအောက်
တန်ခိုးသွားတဲ့ အရင်တွေတောင် အထောက်အခံ
ငါလိုကောင်သာမည
ပါသမျှအေးတွေ ရင်အိုမှာစိုက်
မိုက်မိုက်ပဲပဲ ချစ်ခဲ့တယ်။
နှင့်ရန်မှာ အဆိပ်တက်
အအိပ်ပျက်ခဲ့တဲ့ညတွေကြား
အလှအပူဖြစ်သွားတော့မှ
မမြင်ခဲ့တဲ့ လက်နက်ပုန်း
ထုတ်သုံးကာ နှင့်ရက်စက်တော့
အမုန်းအူက လည်ပျို့မှာစူး
အခုတော့ ... ငါ
အသက်ရှူတာတောင် မဝတော့ဘူး ...။

ရာဇဝင်

လူငယ်စာရေးဆရာ ရာဇဝင်ကို၏
ရေးသားထုတ်ဝေပြီး လုံးချင်းဝတ္ထုများ

- ၁။ ဧဒင်ဥယျာဉ်ထဲက ပြဇာတ် (ဗီဒီယို)
- ၂။ ဗန်ဂိုးရဲ့နေကြာခင်းထဲမှာ
ပျောက်ဆုံးသွားသောခန္ဓာကိုယ်တစ်ခြမ်း (ဗီဒီယို)
- ၃။ ရည်းစားတစ်ခုလပ်များ
- ၄။ ငါ့အသည်းပေါ်မှာခြေစုံရပ်ပြီး
ရည်းစားလာဂါထာရွတ်နေတဲ့ ကောင်မလေး (ဗီဒီယို)
- ၅။ အရှေ့တောင်အာရှရဲ့ အချစ်တတ်ဆုံးယောက်ျား (ဗီဒီယို)
- ၆။ အနမ်းတွေပူဆာမလို့ (ဗီဒီယို)
- ၇။ ယခုနှစ်တွင်ရာသီဥတုကောင်းမွန်သောကြောင့်
အချစ်များထွက်နှုန်း ဂိုး၏ (ဗီဒီယို)
- ၈။ အချစ်ရှိရာအရပ်သို့ မျက်နှာမူ၍စပ်သောကဗျာ (ဗီဒီယို)
- ၉။ ဂန်းနမ်းစတိုင်လ် (ဗီဒီယို)
- ၁၀။ နင်ရယ် ငါရယ် လူကြမ်းတွေရယ် (ဗီဒီယို)
- ၁၁။ ကျွန်တော်နှင့် နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုမိန်းမပျိုများ (ဗီဒီယို)
- ၁၂။ လော်လီပေါ့ (ဗီဒီယို)

ယခုလ...

၁၃။ နှင်းဆီကွန်ရက်

ဆက်လက်၍...

၁၄။ အပျိုကြီးအထာ

လူငယ်စာရေးဆရာ

ရာဇဝင်ကို

မိတ်ဆက်

ရာဇဝင်ကို

အပျိုကြီးအထာ

(၁၄) အုပ် မြောက်

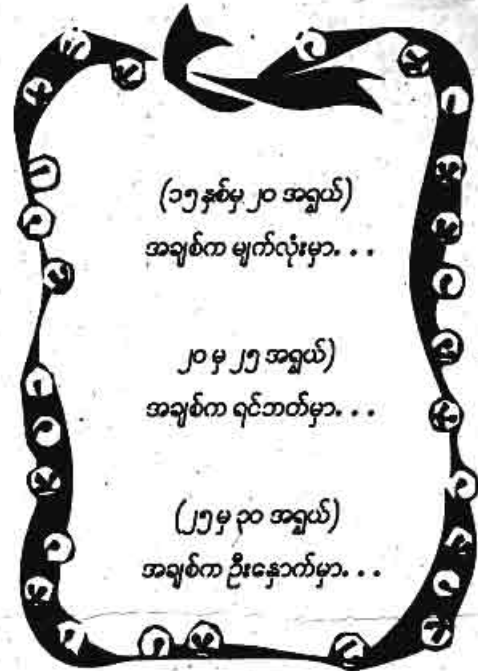

၃၁၀

တံခွန်တိုင်စာပေ

၃၁၀

သူငယ်ချင်းမ ကြည်သာခင်ထိုးပေးလာတဲ့ ဓါတ်ပုံထဲက လူကို အတွေ့မှာတော့ ကေသီဗလမင်းဒင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေက ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရတော့မယ်။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကောင်လေးက နုဖတ်ချောမွေ့နေလိုက်တာများ။ အသားအရေလေးက ဖြူဝင်းနေကာ အရပ်ကလည်း အတော်လေးရှည်မယ့်ပုံပါပဲ။ ဘော်ဒီကလည်း မလှလှအောင် တမင်တကာကို ကြိုးစားပန်းစား ကစားယူထားတာ အသိသာကြီး၊ ပြီးတော့ အသက် အသက်ကလည်း အလွန်ဆုံးရှိုလှ နှစ်ဆယ်ကျော်စွန်းစွန်းလောက်ပဲ ရှိတော့မှာပေါ့။ ဒီကောင်လေးနဲ့သာ တွဲသွားလို့ကတော့ ကိုယ့်ရဲ့အိမ်ထောင်တွေက (ရှိရင်းစွဲထက်ကို) ပိုပြီးတော့ ပေါ်လွင်နေတော့မှာမလွဲ။ ပြီးတော့ ဒီကောင်လေးဟာ ကိုယ့်ချစ်သူပါဆိုတာကို ကိုယ့်ကုမ္ပဏီက လူတွေက ယုံပါလိမ့်မယ်အားကြီးကြီး။

“ဟဲ့... နင်ပြောတဲ့ နင့်မောင်ဝမ်းကွဲဆိုတာ သူလား၊ အောင်မလေးဟယ်၊ ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာ၊ ငါသာ သူနဲ့တွဲသွားလို့ကတော့ ကုမ္ပဏီကလူတွေက ငါ့ကို ယုံကြပါမလားဟဲ့၊ ယုံတယ်ပဲထားဦး၊ ကလေးကို မုန့်ပေးကြိုက်တယ်ဆိုပြီး ငါ့ကိုဝိုင်းဟားကုန်ကျမှာ

ပေါ့ ကြည်သာရဲ့... စိတ်ညစ်ပါတယ်”
 “မငယ်တော့ဘူးဟယ်၊ သူ့အသက်က နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ရှိပြီ”
 “နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်၊ ဟုတ်လား၊ ငါ့ထက် ကိုးနှစ်ကြီးများတောင်ငယ်တယ်ဟဲ့၊ ငါက ဒီလိုနို့နဲ့တောင် မစင်တဲ့ ကလေးနဲ့တွဲစရာလား၊ ငါ့အဆင့်အတန်း”
 သူမက စကားတောင် မဆုံးသေးဘူး။ ကြည်သာက ရုတ်တရက် ခွက်ထိုးခွက်လန်အော်ရယ်တဲ့အခါမှာတော့ ပြောမယ့်စကားက တန့်သွားရရင်း ဘေးဘီကိုလည်း တစ်ချက်ကြည့်ရသေးကာ...

“ဟဲ့... နင်ကဘာကိုစွဲရယ်တာလဲ၊ ပြီးတော့ တိုးတိုးသက်သာရယ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး”
 “နင်က ရယ်စရာပြောနေတာကို ရယ်မှာပေါ့”
 “ငါပြောတဲ့စကားထဲမှာ ဘာရယ်စရာပါလို့လဲ”
 “နို့နဲ့မစင်သေးဘူးဆိုတဲ့ စကားကိုရယ်ချင်လို့ပါဟယ်၊ နင်သာ အခုထိမစွဲသေးလို့ လူတကာစ စရာ နောက်စရာဖြစ်နေတာ၊ သူက အသက်နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်မှာ ရည်းစားက အသက်ရဲ့နှစ်ဆလောက်တောင်

ထားပြီးနေပြီ၊ သိရဲ့လား”

“ဘယ်လို!”

ကြည်သာစကားကြောင့် ကြည်သာရှေ့ ပြန်တွန်းပို့ထားတဲ့ ဓါတ်ပုံကို ကိုယ့်ဘက်ပြန်ဆွဲယူပြီး ကြည့်မိပြန်တယ်။ ဒီကောင်းလေးက... ဒီကောင်လေးက...။

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ရည်စားတွေမှ ဟောတစ်ယောက်ဟောတစ်ယောက်တွေနေတာ ထမင်းစားရေသောက်နေတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဟော... တော်ပြီတော်ပြီ၊ နင်ပြောမှ ပိုဆိုးသွားပြီ၊ ဒီလောက်ရည်စားပွေ့ရှုပ်နေတဲ့ လူမျိုးနဲ့ဆို ငါက ပိုပြီးတော့တောင်မှ မတွဲချင်တော့ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူးဟာ... ငါ့ကို အခြားတစ်ယောက်ပဲ ပြောင်းရှာပေး”

“ဟဲ့... နင်တွဲမှာက အတည်မှမဟုတ်တဲ့ဟာ၊ သူ့ဘာသာ ရည်စားများတာ ဘာဖြစ်တုန်း၊ နင်နဲ့ အတည်ယူမှာမှ မဟုတ်တာ၊ ခဏတဖြုတ်ဟန်ဆောင်ရည်းစား အဖြစ်ပဲတွဲပြမှာလေ၊ လိုရင်းက ဒါပဲမဟုတ်ဘူးလား”

အဲ... ကြည်သာပြောတော့လည်း ဟုတ်သလိုလိုပါပဲ။ ကိုယ်ကများ ပိုပြီးအတွေးချော်နေတာလား။ ဒီတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်နဲ့တစ်ဘဝလုံးအတွက် အတည်တကျတွဲမယ့်သူမှ မဟုတ်တာနော်။ ဟန်ပဲပြတာ အများကြီးတွေးနေစရာတော့ သိပ်မလိုလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့်... ဒါပေမလဲ... ခဏတဖြုတ်တင်မှာကိုပဲ ကိုယ်နဲ့တွဲမယ့် သူဟာ perfect ကြီးဖြစ်မနေရင်တောင် perfect လောက်နီးနီးတော့ ရှိနေစေချင်တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ အင်း... ဒီ အတွေးကိုများ ကိုယ့်ကုမ္ပဏီက လူတွေကြားရင် “အဲဒီလို ဇီဝာကြောင်ချေးထူလို့ အပျိုးကြီးဖြစ်နေတာပေါ့”လို့ ပြောကြလေဦးမှာ မြင်ယောင်သေးတော့။

“ ဒါ... ဒါပေမယ့်ဟာ”

“ကဲ... ဒေါ်ဗလ၊ ဘာမှဒါပေမယ့်မနေနဲ့၊ ဒီတစ်ယောက်ကိုတောင် ငါ့မောင်မို့လို့ ငါ့စကားအောင်တာနော် အဲဒီတော့ ဘာမှဇီဝာကြောင်မနေနဲ့၊ သူနဲ့တွေ့ကြည့်ပြီးတော့ ညည်းတို့နှစ်ယောက်ညှိကြည့်၊ ဒါမှမဟုတ်သေးဘူး ဆိုရင်တော့ ငါလည်းမတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ညည်းဘာသာပဲ ရှာတော့”

ကြည်သာစကားအဆုံးမှာတော့ သူမက ဓါတ်ပုံထဲက

ရာဇဝင်

အ

ဗို

ကြီး

အ

ထ

BURMESE CLASSIC

ကိုယ်တော်ချောကို ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ ထပ်ကြည့်မိပြန်တယ်။ ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် ကိုယ်နဲ့သူဟာ အတွင်းအသက်ပိုင်းရော၊ အပြင်ရုပ်ရည်ပိုင်းမှာပါ တော်တော်ကြီးကိုပဲ ကွာဟနေတာပါ။

“ဒါနဲ့ မေးပါဦးမယ် ဒေါ်ဗရရယ်၊ နင်... သူ့ကို တကယ်ပဲ မမြင်ဖူးဘူးလား”

“သူ့ကိုလား... (သူမက ဓါတ်ပုံကိုထပ်ကြည့်လိုက်ပြန်ရင်း) မမြင်ဖူးပါဘူး၊ ငါနဲ့ဆုံဖူးလို့လား”

“နင် အပျိုကြီးဖြစ်တာမဆန်းတော့ပါဘူး ဒေါ်ဗလရယ်၊ ငါ့မောင်က ခုတလောဂျာနယ်တွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ပါနေပြီလေဟယ်၊ နင် ဂျာနယ်တွေ မဂ္ဂဇင်းတွေ မဖတ်ဘူးလား”

“မဂ္ဂဇင်းတော့ မဖတ်ဘူး၊ ဂျာနယ်တွေတော့ ဖတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုငါမမြင်ဖူးပါဘူး”

“နင် သတိမထားမိလို့နေမှာပေါ့၊ ငါ့မောင်က (...) က လုပ်တဲ့ Man Hunt ပြိုင်ပွဲမှာ ဆုရထားတာဟဲ့၊ ကြော်ငြာတွေတောင်နှစ်ခုလား သုံးခုလားမသိဘူး ရိုက်ထားပြီ၊ လွှင့်တော့မလွှင့်သေးဘူး၊ ဂျာနယ်တွေ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာတော့ တော်တော်လေးနေရာရ လူသိ

- (၁၅နှစ်မှ ၂၀ အရွယ်) အချစ်ကဗျာလုံးမှာ . . .
- (၂၀နှစ်မှ ၂၅အရွယ်) အချစ်က ရင်ဘတ်မှာ . . .
- (၂၅ နှစ်မှ ၃၀အရွယ်) အချစ်ကဦးနှောက်မှာ . . .

